

Değerli Genç Birikim Okuyucuları

Zulüm, kan ve gözyaşı içerisinde bir ayı geride bıraktık. İslam coğrafyasından sizlere bir haber aktaracak olsak ya da bir değerlendirme yapacak olsak hep bu kavramları/kelimeleri kullanmak zorunda kalıyoruz: Zulüm, katliam, gözyaşı... Bir yandan Batı, Amerika, Rusya bir yandan bunların işbirlikçisi zalim yönetimler adeta İslam'ı ve Müslümanları yok etmek, yeryüzünden silmek istemesine zulüm ve katliamlar gerçekleştirilmekte, Müslümanların namuslarını kirletmekte, olmadık işkenceler yapmaktalar. Rabbimiz elbette bütün bu olan biteni görmekte ve bilmektedir. Ancak imtihan dünyasındayız ve bu zalimlere verilen mühlet onların ancak azaplarını artırmaktadır. Rabbimiz dilese elbette bu zulmü ortadan kaldırır; zalimleri helak eder. Ama bu biz Müslümanları ahirette kurtarır mı? Elbette hayır. Bu imtihanda zulme uğrayan, öldürülen kardeşlerimizden daha ziyade diğer Müslümanların, bizlerin işi daha da zordur. Eğer bizler bir ümmet olarak bir vücudun azaları gibiysek bugün yaşananlar karşısında yataklarımızda rahatça uyumamamız ve bu yaşananların ızdırabını iliklerimize kadar hissetmemiz gerekirdi. Mısır'da yaşanan darbe ve arkasından yapılan katliamları protesto eylemlerinde Türkiye'de önemli kalabalıklar vardı ama yüzde doksandokuzunun Müslüman olduğu söylenen 75 milyonluk bir ülkede bu kalabalıkların sayısı ancak binlerle ifade edilen sayılardı.

Geçen ay Mısır'da yaşanan darbe sürecine karşı direnen Müslümanların üzerine açılan ateş sonucu yüzlerce Müslüman şehid edildi, binlercesi yaralandı. Ama bu şanlı direniş bitmedi ve inşaallah zafer Müslümanların olana kadar da devam edecek. Buradaki katliamı lanetlerken Suriye'deki Firavun devreye girdi. Yaptığı kimyasal saldırı

ıyla ikibinin üzerinde masum çocuk, kadın ve erkeği katletti. Katliamın video görüntüleri bunu yapanların insanlıktan nasibini almamış olanların ancak bunu yapabileceklerini bize gösterdi. Özellikle sarin gazıyla zehirlenmiş o küçücük masum çocukların nefes almaya çalışan görüntüleri yüreklerimizi sızlattı, gözlerimizi yaşarttı.

Peki, bu olup bitenler karşısında yine dünya ve Birleşmiş Milletler ne yaptı. Sadece Esed denilen zalime zaman kazandıracak görüşmeler görüşmeler görüşmeler.. Bizler elbette onlardan bir şeyler beklemiyoruz. Sadece konu Müslümanlar olunca olaylara nasıl yaklaştıklarını tespit için bunu ifade ediyoruz.

Humeyni'nin bir sözü vardı: "1,5 milyon Müslüman bir yere tükürse, inanın İsrail, tükürük denizinde boğulur.." Bizler bir olup bunu yapabilssek sorunumuz kalmayacak. Ama bırakın bunu yapmayı bugün İran, zalim Esed'e bu katliamı için destek vermekte. Böyle bir haldeki Müslümanlara Allah'ın yardımı elbette gelmez ve zelil halde yaşamaları mukadder olur.

Bizler bu zulme karşı gereken tepkimizi vermezsek o zulüm bir gün gelir bizi bulur. Bu şuurlu içerisinde bulunmalı ve yaşamalıyız. Dünyanın dört bir tarafında zulme uğrayan kardeşlerimize dualarımızda yer vermeli, her türlü maddi yardımda bulunmalıyız.

Rabbim Mısır, Suriye, Filistin, Arakan, Çeçenistan, Afganistan ve diğer yerlerdeki Müslüman kardeşlerimize yardım etsin, onlara sabır versin, onlara zafer versin, ayaklarını sabit kılsın ve düşmanlarını onların eliyle kahretsin inşaallah.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle Allah'a emanet olun.

Yıl: 16 Sayı: 172

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
17.09.2013

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Müdahale, Esad'a Değil Müslümanlara Yöneliktir
Ali KAÇAR

8

Güleriz Ağlanacak Halimize
Süleyman ARSLANTAŞ

12

Cibril Hadisinden Öğrendiklerimiz - III
Muhammed İMAMOĞLU

18

Mevcut Eğitim Sistemiyle Yetinmek
İdris KERİMOĞLU

20

Suriye'de Kimyasal Katliam
Genç Birikim

22

Mısır'daki Darbeye Karşı Protesto Eylemleri Devam Ediyor
Genç Birikim

27

Çok Tanrılı Sistemde Dayatılan Hayat Tarzı
Mustafa GÜLDAĞI

30

Zalimler Darbelerle /Kanlarla /Kaoslarla Beslenirler
Necdet YÜKSEL

32

Mısır'da Darbe Süreci ve Bölgeye Etkileri - II
Ali KAÇAR

40

Hayırlı Nesil Yetiştirmek
Cefai DEMİREL

44

İslam'da Şura ve İstişare
M. Ali FURKAN

50

Konferans: "Ahde Vefa ve Sorumluluğumuz" - II
Ali KAÇAR

54

Andola! Şahidin Aziz Kanına, Şerefli Nişanına!
Fatih PALA

56

Çanakkale ve Ümmetin Hali
Ayşe Hümeysra DEMİREL

58

Cennet Annelerin Ayakları Altındadır
Betül KURMUŞ

60

Gardiyanlar ve Mahkûmlar
Bekir TOK

62

Hata'nın Götürdüğü Yer
Ayfer TOPRAK

64

İmtihan
Faruk YÜKSEL

Müdahale, Esad'a Değil Müslümanlara Yöneliktir

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Suriye'de 15 Mart 2011'den beri dünyanın gözleri önünde tam anlamıyla insanlık dışı bir vahşet işlenmektedir. Dünyaya nizam verdiğini söyleyen devletler, dünya barışını tesis amacıyla kurulmuş kurumlar ve adaleti tesis etme dinlerinin gereği olan Müslümanlar, ne yazık ki, Suriye'deki bu vahşeti bugüne kadar durdur(a)mamışlardır. Kimilerinin güçleri yetmemiş, kimileri ise bilerek ve isteyerek bu vahşetin devamını istemişler ve hatta yardım ve destekte bulunmuşlardır.

Belki de işin en acıklı tarafı ise, denize düşen yılanı sarılır özdeyişi gereği insanlık dışı vahşete maruz kalan ve bu vahşetin bir an önce bitmesini isteyen bölge halkları, yılanı değil ejderhaya, hatta aç timsahlara sarılırcasına ABD'den ya da diğer emperyal devletlerden medet bekler hale düşmüşlerdir. İşin belki de en acıklı tarafı, burasıdır. Çünkü gerek ABD ve gerekse diğer emperyal devletler eli kanlı katil olmaktan öte, tam anlamıyla insanlık ve İslam düşmanı devletler olup işlenen bu katliamlardan birinci derecede sorumludurlar. Çünkü bunların bir tek amacı vardır, kendi sömürülerini kalıcılaştırarak en geniş anlamıyla devam ettirmeleridir. Uluslararası kurum ve kuruluşlar ise, bu devletlerin sömürü ve işgallerini meşrulaştırıcı araçlardır. BM'nin de, NATO'nun da ve diğer kuruluşların da, var olma gerekçeleri budur.

BÖLGE HALKLARI AÇISINDAN ASIL DÜŞMAN, ABD'DİR

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler Birliği dünyayı kendi aralarında parselleyerek sömürülerini ve işgallerini sürdürmüşlerdir. İstemedikleri ya da men-

faatlerine aykırı davranan ülkelerde, isyanlar, iç kargaşalıklar, ayaklanmalar, darbeler, daima bu iki emperyalist ülkenin yardım ve desteğiyle gerçekleştirilmiştir. Bunun, Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da ve Ortadoğu'da sayılmayacak kadar çok örneği bulunmaktadır. Bu topraklardaki eli kanlı diktatörler, krallar, oligarşik ve despotik yönetimler, yine bu iki ülkenin fiili yardım ve desteğiyle varlıklarını devam ettirmektedirler. En ölümcül ve kitlesel katliamları gerçekleştirici kimyasal ve nükleer imha silahları, bu ülkeler tarafından, masum halklara karşı kullanılmak üzere bölge ülkelerine pazarlanmaktadır; Hiroşima, Nagazaki cehennemi, Sabra ve Şatilla katliamı ile Halepçe Katliamı ve Afganistan'da, Irak'ta, Çeçenistan'da, Vietnam'da, Laos'ta, Kamboçya'da ve daha sayılamayacak kadar birçok ülkede en vahşi katliamlar, ya bu ülkelerin istihbarat örgütleri ya da bu örgütlerin yardımıyla işbirlikçi yerel yönetimler tarafından gerçekleştirilmiştir. Afganistan'daki ölüm tarlaları, Şibirgan, Ebu Gureyb ve Guantamo'daki yüz karası insanlık dışı vahşet ve katledilen yüz binlerce masum insan bu ülkenin suç listesinde sadece birkaç örnektir.

Bu durum, 1990'lı yıllara kadar bu iki emperyalist ülke arasında bu şekilde devam etmiştir. 1990'lı yıllardan itibaren Sovyetler Birliği dağılıncaya, tek süper ülke olarak ABD kalmıştır. ABD, daha önce Sovyetler Birliği ile danışıklı dövüşle devam ettirdiği bu işgal ve sömürülerini, 1990'lardan sonra ise yalnız başına devam ettirmeye çalışmıştır. Ağustos 1990'da Irak'ı, önce Kuveyt işgaline yeşil ışık yakarak yönlendirmiş, 17 Ocak 1991'de BM kararıyla 30 ülkeyi de yedeğine alarak Irak'ı işgale kalkışmıştır. Bu işgal esnasında ve devam

eden yıllarda da uygulanan ambargo nedeniyle yüz binlerce masum insan; çocuk, kadın ve yaşlı ayırt edilmeksizin katledilmiş ve Irak'ın ekonomik kaynakları yağmalanarak talan edilmiştir. Oysa düne kadar Saddam diktatörünü destekleyen, silah yardımı yaparak, hem Irak'ın içindeki muhaliflere karşı ve hem de İran'ın üzerine saldırtan yine ABD idi. Hem İran, hem de Irak, 8 yıl devam eden bu savaş nedeniyle büyük oranda hem insan, hem de ekonomik kayba uğramıştır.

Bu haksızlıklar, masum halka yönelik vahşice işlenen katliamlar ve sömürü amaçlı işgaller, Ortadoğu'da ve özellikle de Asya'da, bölgenin diktatörlükle yönetilen yönetimleri, Rusya ve ABD'nin emperyal menfaatlerine tehdit oluşturan yeni bir gücün ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu güç ise, İslami hareketlerden oluşmaktaydı. Bu durum, bölgenin enerji ve petrol kaynaklarını kendi aralarında paylaşmış olan emperyal devletler için bir tehdit oluşturmaktaydı. Bu tehdidin bir an önce bertaraf edilmesi gerekmektedir. Aksi halde, bu tehdit sadece bu bölge ile sınırlı kalmayacak diğer bölgelere de yayılacaktı. Bu tehdidin yoğunlaştığı iddia edilen Afganistan, orta Asya'nın okyanuslara açılan kapısı olup çok önemli stratejik bir konuma sahip idi. Afganistan'a egemen olan bir ülke, Orta Asya'yı da kontrolü altına alabilirdi. Bu ve benzeri başka nedenlerle, Afganistan işgali için 11 Eylül olayları bir bahaneydi, yani 11 Eylül olayları olmasaydı da, ABD, yine de Afganistan'ı işgal edecekti. Çünkü bölgesel ve küresel menfaatleri bunu gerektirmekte idi. Yoksa ne Afganistan kadınlarının ezilmişliği iddiası, ne de Taliban'ın yönetim şekli ABD'yi fazla değil, hiç ilgilendirmemekte idi. ABD'nin amacı, bir taraftan yeni oluşmakta olan İslami hareketlerin tehdidini yok etmek, diğer yandan da bölgedeki petrol ve enerji hatlarını kontrol altına alarak diğer sömürgeci ülkelere üstünlük sağlamaktı. Bu nedenle 7 Ekim 2001'de Afganistan'ı, 20 Mart 2003'de de Irak'ı işgal etmiştir.

Ortadoğu'da halklara rağmen diktatörleri, Kralları, Şeyhleri, monarşik ve despotik yönetimleri, iktidarda tutan, bu amaçla onlara her türlü desteği sağlayan yine ABD'dir. Nitekim Kaddafi'nin Libya'da 1969'dan, Ali Abdullah Salih'in Yemen'de 1978'den (kısa bir süre önce halk ayaklanmaları nedeniyle değişti, ama yerine gelen de kendisi gibi diktatör), Hüsnü Mübarek Mısır'da 1981'den, Esad ailesi Suriye'de 1970'den (baba Esad 1970-2000), Şerif Hüseyin ailesinin 1920'lerden (oğul Abdullah, Kral Hüseyin 7 Şubat 1999'da öldükten sonra yönetime gelmiştir), Hasan el Bekr ile Saddam Hüseyin'in 1968'den

(Saddam Hüseyin Irak'ta 1979-2003 yılları yalnız başına) Zeynel Abidin Bin Ali'nin ise Tunus'ta 1987'den beri yönetimde kalmaları, çok iyi yönetici olmalarından kaynaklanmamaktadır. Bu diktatörler, ABD ve diğer Batılı ve Doğulu işgalci güçlerin yardım ve desteğiyle yönetimlerini kan ve gözyaşı üzerinde devam ettirmişlerdir. Halklar, kendi zalim yönetimlerine karşı eyleme kalkıştıklarında, bu kalkışmalar her defasında Siyonist ve emperyal işgalci güçlerin yardımı ile çok kanlı bir şekilde bastırılmıştır.

Bu nedenle bölge halkları nezdinde suçlu olan sadece kendi kukla yöneticileri değil, en az bunlar kadar, hatta daha fazla bu kukla yöneticileri yönetimde tutan, onları destekleyen Siyonist ve küresel emperyal güçlerdir. Dolayısıyla Filistin'de, Mısır'da, Irak'ta, Suriye'de, Ürdün'de, Suudi Arabistan'da, Katar'da, BAE'de gerçekleştirilen her katliamdan, zindanlarda işlenen insanlık dışı bütün işkencelerden asıl sorumlu başta ABD olmak üzere diğer Siyonist ve küresel emperyal güçlerdir. Irak, BM kararlarına uymayınca hemen leş kargaları gibi işgal gerçekleştirilmekte, ama Siyonist İsrail Filistin'de, Rusya Çeçenistan'da, Çin Doğu Türkistan'da gerçekleştirdiği ve tarihin yüz karası türü katliamlarla ilgili karar bile alınamamakta, alınsa bile uygulanamamaktadır. İran'a, nükleer silahlardan dolayı ambargo üstüne ambargo uygulanıp dünya zindan edilirken, Siyonist İsrail, dünyayı birçok kez yok edebilecek yüzlerce nükleer başlıklı füzelere sahip olmasına rağmen gündeme bile getirilmemektedir. Siyonist İsrail, Filistin'de Kana, Cenin, Refah Mültecî Kampı, Gazze, Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirdiği insanlık dışı katliamlarından dolayı BM'nin aldığı/ alacağı kararlar her defasında ABD tarafından veto edilerek ya da uygulanılmayarak Siyonist İsrail, her defasında cesaretlendirilmiştir. İsrail, 7 Haziran 1981'de Irak'ın Osirak'taki nükleer tesislerine, 2013'ün ilk aylarında iki defa Suriye'ye saldırmasına rağmen BM, bu saldırıları gündeme bile almamıştır. Ne yazık ki, taşların bağlandığı köpeklerin salıverildiği bir dünyada yaşıyoruz.

Bu tür olayların gizlenmesi, gizli kapaklı yapılması artık eskisi gibi mümkün değildir. BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesinin İslam dünyası aleyhine takındığı teröristçe tavır, artık yüksek sesle, BM'deki bu daimi üyelik sisteminin değişmesi gerektiği gündeme getirilmeye başlanmıştır. Kendileri birer eli kanlı katil olan bu daimi üye ülkelerin dünyaya barış ve adalet getirmeleri mümkün mü? Her birinin suç dosyası birbirinden daha kanlı ve karanlık olan bu ülkelerin kendileri teröristtir, emperyalisttir, demokrattır, faşisttir

ve katliamcıdır. Dolayısıyla bunlar var oldukça ve veto hakkına sahip oldukça da dünyaya barış ve adaletin gelmesi mümkün olmayacaktır.

ABD, Ortadoğu'dan elini eteğini çekmedikçe, diktatörlükler, Krallıklar, Şeyhlikler sona ermeyecektir. Dolayısıyla da bu bölgede işkenceler, katliamlar, göçler, iç savaşlar, açlık ve yoksulluklar devam edecektir. Bölge halklarının yapmaları gereken en önemli ve en öncelikli işleri, ABD'yi bu topraklardan bir daha gel(e)meyecek tarzda kovacak gücü, birlikteliği ve imkânı oluşturmaktır. Aksi halde kendi diktatörlerini devirseler bile, bu küresel terörist yeniden bir darbe ile iç savaş çıkartmak suretiyle, cıllanmış, makyajlanmış yeni bir diktatör getirecektir. Şimdilerde Mısır'da olup biten de bundan ibarettir. Bölge diktatörleri, Kralı, Şeyhleri birer sivrisinektir, ABD ise derin bir bataklıktır. Siz bataklığı kurutmadan, sivrisinelerle savaşırsanız, enerjiniz, gücünüz ve ekonomik kaynaklarınız boşa harcanmış olacaktır. Sisi de, Esad da, Kral Abdullah(lar) da birer sivrisinektir. Sisi'nin arkasında ABD ve yandaşları olmasaydı, Sisi darbe yapabilir miydi? Yapsaydı, İhvan'ın dik duruşu, milyonluk kitlelerin gösterileri karşısında kaç gün darbeyi devam ettirebilirdi? Esad'ın arkasında, sadece Rusya, İran ve Hizbullah mı vardır? Bu güçlerle birlikte Siyonist İsrail, ABD ve diğer batılı emperyal güçler de bulunmaktadır. Bu güçler olmasaydı, Nusayri Esad rejimi, ölümüne direnen Suriye halkı karşısında ne kadar dayanabilirdi? Bahreyn, Yemen, Suud, BAE, Kuveyt ve diğerleri için de aynı durum geçerlidir. Demek ki,

asıl düşman ABD'dir, bölgedeki totaliter yönetimler ise işbirlikçidir, değersiz kuklalarıdır. Bu, asla unutulmamalıdır. Bundan dolayıdır ki, bölge halklarının ABD'ye ve yandaşı olan Siyonist İsrail'e, Fransa'ya, İngiltere'ye öfkeleri gittikçe artmaktadır. Bu öfke ne zaman ki, bütünüyle ve doğrudan ABD'ye ve yandaşlarına yönelirse, işte o zaman, bölgenin totaliter yönetimlerden kurtulma ümidi belirecektir. 17 Aralık 2010'da Tunus'ta başlayan ayaklanmalarda halkın öfkesi, kendi yönetimlerine olduğu kadar, belki daha fazlasıyla onların arkasındaki Siyonist ve emperyal güçlere olmuştur.

SURİYE

20. Yüzyılın başında, aynı ırktan, aynı dinden olan halklar, dönemin süper ülkeleri tarafından onlarca devletçik şekline bölünerek Ortadoğu yeniden dizayn edilmiştir. İç kargaşalıklar, darbeler, çatışmalar ve savaşlar neticesinde bu bölgede milyonlarca insan katledilmiştir. Bu bölgenin yeraltı ve yer üstü kaynakları; doğal gaz, petrol başta olmak üzere yağmalanmış, talan edilmiş ve halen de edilmektedir. Afganistan'ın, Irak'ın işgal nedeni bu değil miydi? Aynı nedenlerle, kan, gözyaşı ve katliamlara rağmen, bölgedeki diktatörler de des-tklenmekte ve yönetimde tutulmaktadırlar.

Tunus'un karıştırılmaya çalışılmasının, Mısır'da darbe yapılmasının nedeni, bölgenin bu emperyalist ve Siyonist güçlerin kontrollerinden çıkma endişesidir. Yoksa bölge halkının fakirliği, yoksulluğu, yönetimlerin baskısı, zulmü, işkenceleri ya da insan hak ve özgürlüklerinin ayakaltına

alınıyor oluşu değildir. Zaten bölgedeki işkence-lerin, zulmün, baskının, insan hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmasının nedeni de bu ülkelerdir. Bu emperyal güçler ve yerli işbirlikçilerinin iddia ettikleri gibi yönetimin serbest seçimle yani halkın iradesiyle belirlenmesi asla değildir. Çünkü bu tarz bir seçimle yönetimin belirlenmesi kendi menfaatlerine de uygun olmadığını açıkça görmüşlerdir. Nitekim bunun örneklerini geçmişte Cezayir’de FİS (İslami Selamet Cephesi)’le, Türkiye’de Refahiyol’la, Filistin’de Hamas’la, şimdilerde ise, Tunus’da Nahda ile Mısır’da İhvan ile kendi menfaatlerine uygun olmadığı açıkça ortaya çıkmıştır.

Bu tavır değişiklikleri bir daha göstermiştir ki, Batılı ya da Doğulu emperyalistler ikiyüzlü değildirler. Kendi dinlerinin, kendi batıl, çağdışı kalmış ideolojilerinin gereklerini yapmaktadırlar. Dolayısıyla işgalleri, tecavüzleri ve katliamları, kendi anlayışlarındaki seküler insan haklarıyla ve demokrasi ile tezat teşkil etmemektedir. Bunları sahte demokrat olarak suçlamak, demokrasiyi bilmemek, Batıyı tanımamak anlamına gelir. Bu emperyalist ve kapitalist güçler, sömürülerini devam ettirebilmek için demokrasiyi putlaştırır, gerektiğinde de onu yemekten ya da çiğnemekten asla çekinmezler. Aslında hevanın/seküler aklın ilahlığına dayalı demokrasi, tam da budur. Çünkü Afganistan’ı ölüm tarlalarına, Irak’ı yaşanmaz hale, Gazze’yi yarı açık cezaevi haline, Suriye ve Mısır’ı iç savaşa sürükleyenler, bu emperyal demokratlardır. Ne yazık ki, bugün, Irak halkını Saddam Hüseyin dönemini mumla arar hale, yine bu küresel güçler getirmiştir.

Suriye’de, gerek Rusya’nın ve gerekse de ABD’nin içinde bulunduğu cephe, Suriye ayaklanması başladığı günden bugüne kadar, insani ve ahlaki amaçlarla iç savaşı durdurmaya dönük ciddi hiçbir adım atmamışlardır. Bir taraftan dünya kamuoyunu ahmak yerine koymuşlar, diğer taraftan da uluslararası kurumları adım atması noktasında da oyalamışlardır. Suriye, bugün yaşanmaz hale gelmiştir; bombalanmadık hiçbir şehir, yıkılmadık hiçbir bina kalmamıştır. Zaten Esad’dan ve Esad’ı destekleyen bölgesel ve küresel güçlerden bundan başka bir şey de beklemek abesle iştigal olurdu. Bu süreçte toplu katliamlar yapıldı, toplu göçler gerçekleşti; bu güçlerden ve özellikle de İran’dan, Hizbullah’tan, katledilen bebeklerden, masum sivillerden dolayı insani ve İslami hiçbir adım atılmadı. Bu adımı, Rusya’dan, ABD’den, Siyonist İsrail’den ve diğer eli kanlı katillerden beklemek, bu güçleri ve emperyalist politikalarını bilmemek tanımamak anlamına gelir. Ancak, 1979’da ABD’yi kendi ül-

kesinden kovan yalınayaklılar ve mustazaf olarak dünyaya lanse edilen İran’dan; 2006’da Lübnan işgalinden dolayı Siyonist İsrail’le olan savaştan dolayı Hizbullah’tan beklemek, çok mu yanlış. Ama ne yazık ki, düne kadar bütün eksikliklerine ve mezhebi bağnazlıklarına rağmen, arka çıktığımız, başarıları ile sevindiğimiz, başına gelen felaketlerden dolayı da üzüldüğümüz İran, diğer eli kanlı katillerle ve özellikle de Siyonist İsrail ile aynı safa düşmesi bizleri ve özellikle de Suriye halkını hayal kırıklığına uğratmıştır.

ABD MÜDAHELESİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ!

Türkiye, ta baştan beri ABD’ye ve bölgenin krallıklarla, diktatörlüklerle yönetilen ülkelere güvenmekle yanlış yapmıştır. Çünkü bilmeliydi ki, ABD, hiçbir zaman kendi menfaatlerine uygun olmayan konularda hiçbir adım atmayacaktır. Bunu Filistin’de, Afganistan’da, Irak’ta, İran’da, Siyonist İsrail’in uluslararası hukuka aykırı saldırılarında ve diğer birçok ülkede görmüş olmalıydı. Ayrıca Erdoğan’ın ABD’ye yaptığı daha önceki ziyaretleri de dâhil, son ziyaretinde de (Mayıs 2013 ayında yaptığı ziyaret) –geç kalmış olsa da- bunu anlamış olmalıydı. Çünkü Erdoğan’ın Mayıs 2013’de ABD ziyareti bu nedenle fiyasko ile neticelenmişti. Erdoğan, ABD’ye gitmeden önce Suriye ile ilgili üç konu gündeme getirmişti. Bu konulardan birisi II. Cenevre konferansının ipe un sermek olduğu, diğeri de uçuşa yasak bölge, üçüncüsü de Esad’sız bir geçiş hükümeti idi. Ancak ziyaret sonrasında 17 Mayıs’ta kendisine “Cenevre süreci için ipe un sermek gibi olduğunu söylemişsiniz. Şimdi bu sürece nasıl bakıyorsunuz?” şeklinde yöneltilen bir soruya, “Doğrudur, daha önce Cenevre sürecinin ipe un sermek olduğunu söyledim. Görüşüm değişti veya gelişti diyebilirsiniz. Ama Rusya ve Çin’in de sürece katkı vermesini sağlayacak bir adımın atılması için Cenevre sürecini biraz daha ilerletelim diye bir düşünce söz konusu. Bu duruma yönelik Türkiye olarak bir desteğimiz olabilir. Ama bu sürecin uzaması halinde Esad’a zaman kazandırmamalı” şeklinde cevap vermişti. Sadece bu örnek bile ABD’ye asla güvenilmeyeceğini ortaya koymaktadır. Üstelik II. Cenevre görüşmeleri dediler, bunun için toplantılar yaptılar, yaygaralar kopardılar, ama hâlâ bu toplantı gerçekleşmedi, ne zaman gerçekleşeceği de belli değildir. Bu da gösteriyor ki, ABD ve Rusya dünya kamuoyunu oyalıyor ve Esad’a zaman kazandırıyor. Çünkü ne ABD ve yandaşları, ne de Rusya, Esad’ın gitmesini istemiyorlar. Tunus’ta, Libya’da ve Mısır’da başlarına gelenin, Suriye’de de başlarına gelmesine asla tahammül edemezler.

Suriye’de, iki seneyi aşkın bir süreden beri tam anlamıyla bir iç savaş hali yaşanmaktadır. Aslında bu, bir iç savaş olmaktan öte, eli kanlı bir diktatörün işbirlikçilerinin yardım ve desteğiyle kendi halkını, kimyasal gazla, scud füzeleri ile savaş uçakları ile katletme olayıdır. Bu eli kanlı diktatörün, bu zalimliği, katilliği, kendi halkına düşman oluşu, olayların meydana geldiği Mart 2011 itibarıyla başlamış değildir; bu, Baba Hafız el-Esad, en yakın arkadaşı ve kendisi gibi Nusayri olan Salah Cedit’den yönetimi bir darbeyle devraldığı 1970’den beri var olan bir durumdur.

Eli kanlı diktatör Esad, 21 Ağustos’ta dünya kamuoyunu dehşete düşüren, ama daha önce benzeri katliamları çokça yaptığı türden kimyasal gazla muhaliflere göre çoğunluğunu bebek ve çocukların teşkil ettiği 2000’den fazla insanı katletmiştir. Batılı emperyalistler (ki kendileri benzeri katliamları defalarca Afganistan’da, Irak’ta, Somali’de, Mali’de, Ruanda’da gerçekleştirmiştir) dünya kamuoyunun fevranına uygun olarak ve bir de daha önce Obama’nın kırmızıçizgi olarak söylediği (ama arkasında durmadığı, bu sefer dünya kamuoyu fevran edince mecburen ve isteksiz devreye girmek zorunda kalmıştır) hat aşıldığı için Suriye’ye müdahale gündeme gelmiştir. Obama evirmiş, çevirmiş, önce müdahalenin yapılacağını, sonra bunu Kongreye havale etmiş ve şimdilerde kimyasal silahların teslim edilmesi halinde müdahale olmayacağını söylemektedir. Obama’nın dolayısıyla ABD’nin bu zikzakları ilk değildir.

Bunları söylerken Obama ya da diğer ülkelerle birlikte Suriye’ye müdahale edilsin demiyoruz. Bunun bir felaket olacağını da biliyoruz. Ama, Suriye’de her gün 100 civarında insan Esad eliyle katledilmekte ve 10 milyon civarında insan da en zor şartlar altında yerini yurdunu terk etmiş, aç bî-ilaç ve korunaksız çadırlarda yaşamak zorunda bırakılmıştır. Suriye’de akan kanın bir şekilde mutlaka durması gerekmektedir. Ama bu ABD’nin eliyle olmamalıdır. Çünkü ABD’nin müdahale işi daha da karmaşık hale getirecek ve Siyonist İsrail’i daha da kalıcılaştıracaktır. Çünkü Suriye’de olayların bu hale gelmesinin nedenlerinden birisi de Siyonist İsrail ve ABD’nin Esad yanlısı tutumudur. Çünkü Esad’ın yerine gelecek yönetim kendi istekleri doğrultusunda olmadığı müddetçe de bu iç savaş, yani Esad, İran ve Hizbullah’ın da desteğiyle bebekleri, çocukları ve kadınları öldürmeye devam edecektir. 3 seneye yaklaşan bu iç savaşta, muhalifler üstün gelebilecek gücü ve birlikteliği de sağlayamadılar. Aslında buna da yukarıda belirttiğimiz emperyal devletler izin vermedi. Çünkü biliyorlar ki, Esad’ın, bu şekilde gitmesi halinde yerine gelecek yönetim İslami bir yönetim olacaktır.

Bu da, hem Siyonist İsrail’in, dolayısıyla ABD’nin, hem de bölgedeki diktatörlerin hiç birisinin ve İran ile Hizbullah’ın da işine gelmeyecektir.

ABD’nin müdahaledeki amacı asla, yüreğimizi burkan, içimizi yakan o küçücük, nefes alamaktan dolayı kimyasal gazla ya da bombalarla katledilen bebekler, çocuklar değildir. ABD’nin bu müdahaledeki amacı;

1- Kırmızıçizgi ihlal edildiğinden, Obama’nın dolayısıyla da ABD’nin karizması çizilmiştir. Çünkü Esad, Obama’nın açıkladığı bu kırmızıçizgiye rağmen, meydan okurcasına kimyasal silahları kullanmıştır. Esad’a öyle bir ders verilmeli ki, başkaları da bu türden bir olaya bir daha kalkışmamalıdır. Bu, hem Esad’a, hem de diğerlerine iyi bir ders olmalıdır.

2- Müdahaledeki ikinci amaç, kimyasal silahların başka güçlerin özellikle de muhalif İslami güçlerin eline geçmesini engellemektir. Çünkü bir şekilde bu silahlar muhalif İslami güçlerin eline geçerse, bu, Siyonist İsrail, dolayısıyla da ABD için büyük bir tehlike oluşturacaktır. Müdahalenin bir amacı da bu tehlikeyi bertaraf etmektir. Yani ya bu silahları imha etmek ya da güvenilir ellere teslim etmektir.

3- Müdahaledeki üçüncü amaç ise, gittikçe güçlenen ve ABD ve bölgedeki jandarması olan Siyonist İsrail’e karşı olan İslami güçlerin güçlenmesidir. İşte ABD ve Siyonist İsrail bu güçleri de etkisiz hale getirmeyi amaçlamaktadır. Suriye iç savaşının bugüne kadar uzamasının asıl nedenlerinden birisi de bu İslam güçlerin Esad sonrasında yönetime gelme ihtimalidir. ABD, müdahale yapacak olursa, sadece kimyasal silahları etkisiz hale getirmeyecek bu vesileyle İslami güçleri de etkisiz hale getirmek için saldırı da bulunacaktır.

Sonuç olarak Suriye’deki iç savaş dışarıdan, özellikle de ABD’nin müdahalesi ile kesinlikle durdurulamaz. Çünkü zaten ABD, iç savaşı durdurmak için değil, kimyasal silahları imha etmek ve cihatçı grupları etkisiz hale getirilerek Siyonist İsrail için tehdit ve tehlike oluşturmayan laik, seküler bir yönetimi iş başına getirmektir. Bu, Suriye halkı için, bölge halkları için uzun yıllar devam edecek bir felaketin başlangıcı olacaktır. İslami güçlerin aralarındaki esasa yönelik olmayan ihtilafları bir yana bırakarak güçlerini bir an önce birleştirmeleri gerekmektedir. Yarın çok geç olabilir. Bu güç birliği sadece ABD’nin, Siyonist İsrail’in, Rusya’nın değil aynı zamanda İran’ın ve Hizbullah’ın da oyununu bozacaktır. Bu kolay mıdır, hayır, çok zordur. Ama Müslümanlar, zoru başarmak zorundadırlar.

Güleriz Ağlanacak Halimize

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Tarihimizde Bedir de, Uhud da var. Keza Cemel de var, Sıffin de. Kerbelâ'yı da unutmayalım. Bedir, Uhud, Cemel ve Sıffin'de savaşımlar peygamber eğitiminden geçmiş insanlardı. Bedir ve Uhud müşriklere karşı yapılan bir savaştı. Cemel ve Sıffin Müslümanlar arası bir savaştı. Kerbelâ ise evlad-ı Rasul'e karşı yapılan bir katliam...

Müslümanlar Bedir Savaşında silah ve asker sayısı bakımından müşriklere az ve geri idiler. Ama Allah'a güven, O'na dayanma, O'nun rızasını kazanma ve buna paralel olarak istişare ve tedbirler fevkalâde önde idi. Hani, Hz. Peygamber (a.s) Bedir mevkiinde savaş mahallini belirledikten sonra Hazrec'li Hubâb b. Munzir (r.a) Peygamber (a.s)'e gelir ve: "Ey Allah'ın Rasulü, bu konakladığımız ve savaş mahalli olarak tercih ettiğiniz yerde, ne ilerleyip ne de gerilemeden durmamızı sana Allah mı emretti, yoksa bu kendi görüşün ve savaş stratejin mi?" der. Hz. Peygamber (a.s) bunun sadece kendisinin görüşü olduğunu belirtir ve Hubâb (r.a) bunun üzerine: "Burada konaklamayalım. Ey Allah'ın Rasulü, düşman yakın kuyuların en büyüklerinden birisinin yanına varıncaya kadar ilerleyelim. Orada konaklayalım. Zira Bedir kuyularını arkamıza alır isek bizler su ihtiyacımızı rahat karşılarız, karşı taraf ise karşılayamaz ve biz böylece stratejik bir üstünlük sağlamış oluruz." der. Hz. Peygamber (a.s) Hubâb'ın görüşünü sağlıklı bulur ve kabul eder, harp mevkiini yeniden tanzim eder. Burada dikkat çekici ve günümüz önder ve tâbi olanlarının davranışlarını tahlile yarayan boyut da şudur:

Hz. Peygamber'in (a.s) etrafında bulunan sahabeler Hubâb'ın itirazı karşısında ona; O, bir peygamber, O'na itiraz edilmez, O'nun bildiklerini sen mi bileceksin, haddini bil vb. bir şey söylemediler. Açıkça Hubâb, eğer vahyin dışında bir tercih ise itirazını bildiriyor ve başta Hz. Peygamber (a.s) olmak üzere etrafındakiler de buna itiraz etmiyorlar. Ne olur şu tablo, şu ilişki, istişare biçimi bugün de Müslüman yönetici, önder, şeyh vb. ile yönetilenler, müritler arasında da olsa ihtilaflar, kavgalar acaba asgari düzeye iner mi, inmez mi?

Hubâb b. Munzir'in teklifinin kabulü ardından Hz. Peygamber (a.s) Bedir mücahitlerini harb nizamına sokar ve o günün şartları içerisinde tüm imkânlarını seferber ederek yüce Allah'a yönelir: 'Ya Rab! Bugün bu topluluğu zafere erdirmezsen sana yeryüzünde ibadet edecek kimse kalmayacaktır.' der ve ardından: 'Mesafesi yer ve gökyüzü arası kadar olan cenneti kazanmak üzere harbe hazır olun.' komutunu verir. Ve Allah'ın Rasulü bir ara uyuklar ve uyandığında yüzünde bir gülümseme ile uyanır ve Hz. Ebu Bekir'e (r.a) döner: "Neşelen ey Ebu Bekir; Allah'ın yardımı geldi. İşte Cebrail, elinde bir atla geliyor, savaş için hazırlanmış." der. Ve Hz. Allah: "Siz Rabbinizden yardım istiyordunuz, O da: "Ben size birbiri ardınca bin melek ile yardım edeceğim" diye duanızı kabul buyurmuştu. Allah bunu ancak müjde olsun ve kalbiniz bununla yatışsın diye yapmıştı. Allah da-ima üstün, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfal 9-10) buyurmakta. Özellikle Bedir Savaşında gördüğümüz gerçek odur ki; kim Allah'a, O'nun

emirlerine uyarak, O'ndan korkarak, O'na güvenerek itaat ederse, yani Allah'a yardım ederse, Allah da mutlaka ona, onlara yardım edecektir. Allah'ın vaadi yalnızca peygamberlere ve ashabına değil, kıyamete kadar tüm iman edip-salih amel işleyenleredir..

Şüphesiz Bedir kadar ders almamız gereken bir de Uhud gerçeği vardır. Bedir'deki komutan ve askerler Uhud'da da mevcuttur. Yine imkânlar seferber ediliyor. Hz. Peygamber (a.s) Bedir'e katılmış genç ve yaşlı mücahitlerle istişare ediyor. Savaşın Medine içerisinde kalarak bir savunma savaşı olması ya da Medine dışında saldırı savaşı seçenekleri üzerinde duruluyor. İstişarede ilk sözü kısmen yaşlı olan İbn Ubey alıyor: 'Bizim şehrimiz, bize karşı hiçbir zaman saldırıya meydan bırakmayan bakire bir şehirdir. Biz bu şehirden büyük kayıplar olmaksızın hiçbir düşmana saldırı için çıkmadık...' der ve Medine'de kalarak savunma savaşından yana tercihinin ortaya koyar. Keza Hz. Peygamber (a.s) de aynı şekilde düşünmekte. Ancak genç mücahitler savunma savaşını bir acizyet gibi telakki ettikleri için şehrin dışında saldırı savaşını tercih ederler. Ve içlerinden birisi; "Ey Allah'ın Rasulü! Bizi düşmanın yanına götür. Onların, bizim korktuğumuzu ve zayıf olduğumuzu düşünmelerine izin verme." der. İstişare sonucunda gençlerin dediği olur ve Medine dışında savaşa karar verilir. Hz. Peygamber (a.s) istişare sonucuna kendisinin aksi kanaatine rağmen 'Evet' der ve kararlılık gösterir. Savaş başlamadan önce de yine stratejik tembihlerini yapar, bilhassa Okçular Tepesi denilen mevkiye yerleştirdiği müfrezeye hitaben: "Sakin ha! Bizden bir emir almadıkça hiçbiriniz mevziyi terk etmesin. Bizler aşağıda ganimet paylaşıyor da olsak, bizleri kurtlar, kuşlar parçalıyor da olsa asla bizden emir almadıkça yerlerinizi terk etmeyin." buyurur. Ne var ki, Uhud Savaşının ilerleyen anlarında Müslümanlar galibiyete ulaşmışlar gibi ve yine müşrikler harb meydanını terk ediyorlarmış gibi okçular tepesindeki savaşçılar bir kanaate varırlar, okçular tepesi komutanı Abdullah ve on arkadaşının dışındakiler aşağıya ganimete koşarlar. İşte tam bu zaman diliminde askeri bir deha olan Halid bin Velid komutası altındaki süvari birliği ile okçular tepesini kuşatır, orada bulunan on bir mücahid şehit olur ve Uhud Savaşının kaderi müşriklerden yana değişir. Niçin? Çünkü Uhud Savaşında Bedir'de olduğu gibi Allah'a ve Rasulüne itaatte zaaf gösterildi. Peygamber'in

(a.s) emrine rağmen okçular tepesi terk edildi. Allah da, kendisine yardım etmeyenlere yardımını kesti. Bedir'de gördüğümüz Allah'ın görünmeyen askerlerini, melekler ordusunu Uhud'da göremiyoruz. Dolayısıyla zafer de hezimet de kişilerle kaim değil, Allah'a ve Rasulüne teslimiyetle kaimdir. Bedir de, Uhud da, Müslümanların hayatında bir numune tablosu olarak mutlaka yerini almalıdır. Ve bu tabloları kültür olsun diye değil, yaşadığımız bireysel ve toplumsal hayatın içerisine meczetmek için göz önünde bulundurulmalıdır.

Bedir ve Uhud, Müslümanlar ve müşrikler arasındaki savaşlardı. Cemel ve Siffin ise Müslümanlar arasında cereyan eden savaşlardı. Tıpkı Bedir ve Uhud'da olduğu gibi bu savaşın tarafları da Hz. Peygamber'in (a.s) ashabından oluşmakta idi. Elbette ashaba dil uzatmayacağız, ölçüyü, edebi elden bırakmayacağız ama lütfen izin verin de stratejik olarak tahlillerimizi yapalım. Aksi halde karşılıklı 'Allah-u Ekber' nidaları ile birbirlerini katleden ve de Müslüman olduklarını söyleyen fert ve cemaatlerin cinayetlerini, kavgalarını nasıl çözüme kavuşturacağız. Cemel ve Siffin savaşlarında on binlerce Müslüman öldü. Aralarında Talha ve Zübeyr gibi öncü Müslümanlar da vardı. Birbirlerine silah çeken bu insanların bazılarının dünyada iken cennetle müjdelendikleri de söylenir. Ben bu konuda İmam Ebu Hanife hazretlerinin görüşünü tercih edenlerdenim. O, bir soru karşısında; Peygamberler ve nebilerin dışında hiçbir kimse için 'cennetliktir' hükmünün verilemeyeceğini ve devamla sair Müslümanların cennetlik olmalarını ümit edeceğini, cehennemlik olmalarından da korkacağını ifade eder. (M. Ebu Zehra, Ebu Hanife)

Saddam Hüseyin 23 Eylül 1980'de İran'a karşı savaş başlatmıştı. Sekiz yıl sürdü bu savaş, batılı ülkeler, silah tüccarları Vietnam Savaşı sonrası oluşan tüm savaş stoklarını, konvansiyonel ve modası geçmiş silahlarını bu savaşta tükettiler. Petro-dolarları ceplerine indirdiler. İran ve Irak toplam bir milyon dört yüz elli bin kayıp verdi. Savaş devam ediyor-ken dünya Müslümanları çağrı yaptılar, bu savaşın durdurulması için. Bilhassa devrim önderi Humeyni'ye baskıyı artırdılar. Zira savaş üstünlüğü İran'ın eline geçmişti. FAO yarımadası, Hacı Umran bölgesi ve daha nice Irak toprakları İran'ın elinde idi. Ateşkes ve barış çağrıları karşısında Humeyni dünya Müslümanları önderlerine şu çağrıyı yaptı: 'Geliniz, Kur'an'ın hükmü-

ne göre hareket ediniz ve saldırgan tarafı belirleyiniz. Kim saldırgan ise ona karşı tavır geliştiriniz ve Kur'an hükmü ne ise biz ona razı olacağız' dedi ve Hucurat Suresinin dokuzuncu ayetini örnek verdi: **"İki Mü'min gurup birbiriyle çatışıp çarpırsa hemen aralarını bulup barıştırın. Barış sağlama çabasına rağmen biri diğerine yine saldıracak olursa o zaman saldırgan tarafa karşı Allah'ın barışla ilgili emrine gelinceye kadar siz de savaşın. Saldırganlıktan vazgeçip Allah'ın emrine uygun çizgiye geldiklerinde aralarındaki anlaşmazlığı adil bir şekilde çözüme kavuşturun ve her daim insafli olun. Şüphesiz Allah adalet ve insaf sahibi olanları sever."**

Tüm İslam coğrafyası alev alev yanıyor. İnsanlar yok oluyor. Sabiler, kadınlar, ihtiyarlar, gençler ölüyor, öldürülüyor, yakılıyor, yok ediliyor. Yalnızca Irak'ta 20 Mart 2003'ten bu yana ölen öldürülenlerin sayısı bir milyon'un üzerinde. Afganistan, Pakistan buralarda her gün onlarca insan öldürülüyor. Ölen de öldüren de kendilerini İslam'a nispet ediyor. Mursi'nin atadığı Sisi 3 Temmuz'dan bu yana yüzlerce insan öldürdü. İran'ın çok önem verdiği Lübnanlı, Şii Ayetullah Musa Sadr'ın 1973'de verdiği fetva ile Şia'nın bir kolu kabul edilen Nusayrilerin iktidarı Suriye'de, yüzbin'in üzerinde insan katledildi. Şimdi İran'ın bugünkü yönetimine sormak gerekmez mi, dün Humeyni, Hristiyan ve Şam doğumlu Mişel Eflak'ın kurduğu BAAS yönetiminin Irak uzantısı ile sekiz yıl savaştığı ve BM. 598 sayılı ateşkes kararını da kabul ederken: 'Bu kararı kabul etmek bana zehir içmekten daha zor geldi.' derken; bugün aynı Baas'ın veya Mişel Eflak'ın diğer çocuğu olan Esed yönetiminin, Saddam ve onun yönetiminden farkı ne?

Allah aşkına bana söyleyin, Peygamber sünnetine uymak sadece namazı, orucu, haccı vd. ibadetleri onun gibi yapmakla bitiyor mu? O'nun stratejik sünnetine uymak diye bir sorumluluğumuz yok mu? O kutlu Rasul (a.s) hiçbir zaman müşriklere, düşmanlarına saldırı meşruiyeti vermedi. Adına El-Kaide denilen, El-Nusra denilen, Selefi vs. denilen kuruluşlar, onların arkasındaki akıl hocaları, liderler sizler hangi sünnet anlayışı ile zalim Esed rejiminin çoluk-çocuk, kadın-ihtiyar insanlara silah kullanmasına meşruiyet imkânı verdiniz? Sisi'nin darbe deklarasyonunu yayınladığı gün, sözüm ona Selefi Nur Partisi'nin lideri hangi İslâmi anlayışla, hangi Sünnet telakkisi ile o salonda yer aldı?

Ne diye çifte standart uyguluyorsunuz, utanmıyorsunuz? Neden Esed ve rejimine Amerika'dan, Avrupa'dan, Rusya'dan önce siz 'Dur' demiyorsunuz? Allah'ın hükmünü uygulama ve hükme uyma konusunda niçin çifte standart uyguluyorsunuz? Suudilere bir şey demiyorum. Zira onlar İslâmi manada mukellef değiller! Allah'tan korkmadan 31 Temmuz 1987'de Mekke'de 'Rabbim Allah'tır' diyen hacıları katleden, Mısır'da Sisi ve yandaşlarının darbe ve katliamlarını öven, destek olan o zalimlere bir şey demiyorum. Zira onların İslâmi bir iddialarının olduğunu da düşünmüyorum. Onlar doların, Amerika'nın, saltanatın, lüksün, sefahatın kölesi olmuşlardır. Ama İran, senin İslâmi bir iddian var. Ankara Büyükelçin Suriye'de bunca kan dökülürken neredeydi? Amerika denilen emperyal

güç Suriye'ye müdahale kararı alınca mı sorunun halli için bir araya gelme ihtiyacını duyduunuz. Açık söylüyorum, Suriye'de akan her damla kanın vebalı başta İran olmak üzere bölge ülkelerinin boynundadır. Dünün mücahidi, bugünün katil severi Nasrallah, kendiliğinden Beşşar Esed canisine destek olmuyorsa onun da sorumlusu sizlersiniz. Ve Rafsancani'nin kimyasal silah açıklaması da sizi kurtarmaz.

Allah aşkına bana söyleyin, Peygamber sünnetine uymak sadece namazı, orucu, haccı vd. ibadetleri onun gibi yapmakla bitiyor mu? O'nun stratejik sünnetine uymak diye bir sorumluluğumuz yok mu? O kutlu Rasul (a.s) hiçbir zaman müşriklere, düşmanlarına saldırı meşruiyeti vermedi. Adına El-Kaide denilen, El-Nusra denilen, Selefi vs. denilen kuruluşlar, onların arkasındaki akıl hocaları, liderler sizler hangi sünnet anlayışı ile zalim Esed rejiminin çoluk-çocuk, kadın-ihtiyar insanlara silah kul-

lanmasına meşruiyet imkânı verdiniz? Sisi'nin darbe deklarasyonunu yayınladığı gün, sözüm ona Selefi Nur Partisi'nin lideri hangi İslâmi anlayışla, hangi Sünnet telakkisi ile o salonda yer aldı?

Seyyid Kutub ve arkadaşları Yusuf Havvaş, Abdulfettah İsmail 29 Ağustos 1966'da idam edilmişlerdi. Şehid Kutub ısrarla Müslümanları bir konuda uyarıyordu; Emperyalist küfür dünyasından medet ummamaları, kendilerine ait olmayan sistemle hükmetme konusunda cömert davranmamalarını yani yönetime talip olmamalarını salık veriyordu. Sanki o nasihatler hiç yokmuş gibi, sanki o günün Firavunu Nasır; Kutub ve arkadaşlarını rastgele idam etmiş gibi umursamıyoruz. Bu gün Amerika'nın ve bazı müttefiklerinin Suriye'ye müdahale kararı almaları birçok Müslüman'ı ve İslâmi çevreleri sevindiriyor.

Bu gün Amerika'nın ve bazı müttefiklerinin Suriye'ye müdahale kararı almaları birçok Müslüman'ı ve İslâmi çevreleri sevindiriyor. Acele etmeyin ve sevinmeyin. Afganistan ve Irak tablosu ortada iken sevinmemizi gerektiren bir şey yok. Ağlanacak halimize gülmeyelim. Ve hem birey olarak hem de tüm İslam dünyası olarak utanalım, sıkılaşalım, Allah'a tevbe edelim. Zira bu meseleyi kendimiz halletmeli idik.

yor. Acele etmeyin ve sevinmeyin. Afganistan ve Irak tablosu ortada iken sevinmemizi gerektiren bir şey yok. Ağlanacak halimize gülmeyelim. Ve hem birey olarak hem de tüm İslam dünyası olarak utanalım, sıkılaşalım, Allah'a tevbe edelim. Zira bu meseleyi kendimiz halletmeli idik. Özellikle Türkiye'nin 15 Mart 2011 ile Ağustos 2011 arası Suriye'ye ilişkin olarak yaptığı

yapıcı politika eğer İran ve bölge ülkelerinden destek bulsaydı bugün Esed ve rejimi sonrası Suriye'yi, bölgeyi konuşuyor olurduk. Heyhat! Hem sorumluluğumuzu yerine getirmedik, hem de Amerika'nın kesinleşen müdahale kararına seviniyoruz. Bunun adı cellâdına gülümsemektir. Cellâdınıza tıpkı Afganistan, Irak, Pakistan ve Bosna'daki gibi gülümseyecekseniz varın gülümseyin. Ama hatırlatırım, ahirette ağlamayı göze almayı da sakın ihmal etmeyin... (02.09.2013)

Cibrîl Hadîsinden Öğrendiklerimiz - III

Muhammed İMAMOĞLU

Cibril hadisini konu edindiğimiz yazı dizimizin bu bölümünde; Cibril hadisindeki soruları soran kişinin kimliği, hadise geçen İman ve İslam kavramlarının mahiyeti üzerinde duracağız. Tevfik Allah(c.c.)'tandır.

D) CİBRİL HADİSİNDEKİ SORULARI SORAN KİŞİNİN KİMLİĞİ

Cibril hadisinde Hz. Ömer tarafından "Elbisesi bembeyaz, saçları simsiyah bir adam yanıma çıkageldi. Üzerinde, yolculuğa delalet eder hiçbir belirti yoktu. Üstelik içimizden kimse onu tanııyordu da..." denilerek tavsif edilen kişinin Cebrail (a.s.) olduğunda İslam âlimleri arasında ittifak vardır. Zira bizzat Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: **"Bu gelen, Cibril'di. Size dininizi öğretmek için gelmişti."** buyurmuşlardır.

Buna rağmen Pakistan asıllı modernist Fazlur Rahman¹ Türkçeye de çevrilen bir kitabında şöyle demektedir: "Vahiy ve vahiy elçisinin rûhânî olduğu ve Peygamber'e nispetlerinin ise enfusî (internal) oldukları Kur'ân'da ayrıca belirtilmiştir: 'Allah dilerse senin kalbini mühürler (ve böylece artık vahiy inmez)' (42/Şûrâ, 24). Bu durumda Cebrâil'i bir insan olarak tasvir edip vahiy getirdiğini ve Peygamber'le konuştuğunun görüldüğünü anlatan hikâyeler, sonradan uydurulmuş olmalıdır."²

1 "İslam Modernizmi'nin çağımızdaki belki de en önemli siması, Fazlur Rahmandır. Özellikle Türkiye, Endonezya, Malezya gibi Arap olmayan ülkelerde daha bir popüler olan Fazlur Rahman, ülkemizde özellikle ilahiyat çevrelerinde -bilhassa Ankara ilahiyat- görüşleriyle revaçtadır. Geniş bilgi için bakınız: http://www.fikribeyan.net/2035_Islam-Dunyasinda-Tarihselecinin-Oncu-Ismi---Fazlurrahman.html

2 Fazlur Rahman, Ana Konuları ile Kur'ân, s. 156, çev. Al-

Toplumumuzda 'abdestli sosyalist' diye tanıyanan İhsan Eliaçık³ da, "Kur'an melek diye güç sahibi olmayı kastediyor. Allah'ın melekleri, Allah'ın güçleri demektir... Bu isimler (Cebrail, Azrail, Mikail, İsrail vb.) Allah'ın iş ve oluşu (şe'n/emr) meydana getiriyorken ki melekeleridir. O'ndan gayri birer ikinci (şefi') değil. İnsanlar zamanla Allah'ın yapıp edişini, edip eyleyişini (melekelerini) bu isimlerle ifadelendirmişler."⁴ diyerek melekeleri (ve konumuz olan Cebrail'i) Kur'an'da geçtiği için inkâr etmemekte ancak kendi aklına göre tevil ederek melekelerin (ve dolayısıyla Cebrail'in) maddî varlığını reddetmektedir.

Bu konudaki kafa karışıklıklarını ortadan kaldırmak için özetle olsa bilgi vermek istiyoruz:

İslâm dininde Cebrail, Hz. Peygambere ilâhî emirleri bildiren vahiy meleğidir ve dört büyük melekten biridir. Arapça'da vahiy meleği değişik kelimelerle ifade edilmekle birlikte en meşhur-

parslan Açıkgenc, Ankara, 2000

3 İslami kesimin uzun zamandır tanıdığı, enteresan bir İslam anlayışı ile arkasına taktığı gençlere Bakuninci anarşizmi öğreten bir ilahiyatçı!! Recep İhsan Eliaçık. 12 Eylül öncesinde Akıncılar grubunun içinde yer alan İhsan Eliaçık, 1990lı yıllardan itibaren yolunu değiştirmiş, sosyalist ve anarşist hareketlere karşı evveliden beridir duyduğu ilgi ve sempatinin sonucu olarak Devrimci İslam veya Anti Kapitalist İslamcılar isimli bir harekete öncülük etmiştir. Günümüzün en farklı sosyalist İslamcısı(!) olan Eliaçık, çıktığı ekranlarda, "Namaz bir ibadet değil ritüeldir" veya, "İslam'da kandil diye bir şey yoktur. Bu safsatadır" diyerek dikkatleri üzerine çekmişti. Taksim Gezi Parkı olaylarında insanları Miraç Kandilini kutlamaya çağırarak oportünizmin en alasını yapmıştı.

4 <http://www.ihsaneliacik.com/2009/03/gayb-nedir-2-melek-seytan-cin-ruh.html>

ları; Cebrail, Cebren, Cebrîl, Cibrîn ve Cibril'dir. Kur'an-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde daha ziyâde Cibril ismi geçmektedir. Müslüman dilcilerin çoğu, muhtemelen hadis mecmualarındaki bazı rivayetlere⁵ dayanarak Cebrail'in, **"Allah'ın kulu"** anlamına gelen İbrânîce asıllı bir kelime olduğunu kabul etmişlerdir.⁶

Cebrail, Kur'ân-ı Kerîm'de Cibril, Rûhulkudûs, Rûhulemîn, Rûh ve Resul şeklinde beş değişik isimle ifade edilir. İlgili âyetlerde belirtildiğine göre Cebrail karşı konulamayan müthiş bir güce, üstün bir akla ve kesin bilgilere sahiptir; **"arşın sahibi"** nezdinde çok itibarlıdır ve meleklerin kendisine mutlaka itaat ettiği şerefli bir elçidir.⁷

Hadislerde Cibrîl (a.s.) ile ilgili olarak yer alan en önemli özellik, onun bir vahiy meleği olması ve zaman zaman Hz. Peygamber'e vahiyler getirmesidir. Bu yönüyle Cibrîl, Allah Teâlâ ile Peygamberi arasında elçilik vazifesini yürütmektedir.⁸ İlgili hadislerle göre Cebrail dünyada ve âhirette Allah ile kulları arasında elçidir; hem meleklerle hem peygamberlere ilâhî emirleri tebliğ eder. Bu sebeple de Allah'la vasitasız konuşur.⁹ Cibril'in Rasûlullah Efendimize bazen aslî suretinde 600 kanatlı olarak, bazen de bir insan suretinde geldiği yönünde bilgiler vardır.¹⁰

Cebrail'in mahiyeti ve sahip olduğu niteliklerin yorumuyla ilgili birçok İslâm bilgini; Cebrail'in Kur'ân-ı Kerîm'de Hz. İbrahim'e ve Hz. Meryem'e normal insan şeklinde, pek çok hadiste de Hz. Peygamber'e aşıktan Dihye b. Halîfe veya tanınmayan güzel bir "A'râbî" suretinde görünmesini (temessül) dikkate alarak onun çeşitli şekillere girebilen ve peygamberler dışındaki insanlarca da görülebilen **"latif cisim"** türünde bir varlık olduğunu kabul etmişlerdir.

Meleğin **insan suretine girmesi** (temessül etmesi), Kur'ân'da çeşitli defalar söz konusu edilmektedir. Akla ilk gelen örnek, Lût Peygamberi (a.s.) kavmini helâk için gönderilen ve bu arada Hz. İbrahim'i (a.s.) ziyarete gelen meleklerle ilgilidir: **"And olsun ki elçilerimiz İbrahim'e müjde getirdiler ve: Selâm, dediler. O da:**

Selâm, dedi ve hemen kızartılmış bir buzağı getirdi. Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce onları yadırgadı ve onlardan dola- yı içine bir korku düştü. Dediler ki: Korkma! Biz Lût kavmine gönderildik. O esnada hanımı ayakta idi ve (bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshâk'ı, İshâk'ın ardından da Yâkub'u müjdeledik..."¹¹ Hz. İbrahim'in gelen elçilere yemek ikram etmesi, onların kendilerine sunulan bu yemeği yememeleri, ayrıca Hz. İbrahim'in hanımının onları görmesi, söz konusu elçilerin insan suretinde geldiklerini ve buna rağmen (yeme-içmeye ihtiyaçları olmaması açısından düşünüldüğünde) onların meleklik özelliklerini devam ettirdiklerini açıkça göstermektedir.¹²

Meleğin temessülü hakkında hatırlanması gereken âyetlerden bir diğeri Hz. Meryem ile ilgilidir: **"Biz ona Ruhumuzu gönderdik de o, kendisine tam bir insan şeklinde göründü."**¹³ Fahreddin Razi, müfessirlerin çoğuna göre, Hz. Meryem'e gelen bu Rûh'un Cibril (a.s.) olduğunu ve ona Hz. İsa'nın doğumunu müjdelemek için geldiğini ifade etmiştir.¹⁴

Temessül konusunda Muhammed Hamidullah'ın bizim de katıldığımız şu değerlendirmesini nakledeyim: **"...Muhammed (a.s.)'a diyeceklerini bizzat bildirmek üzere Cebrail ona, duruma göre ya bir insan, ya kanatlarıyla uçan bir yaratık ve yahut da evvelce rastlanmamış tuhaf bazı değişik biçimlerde görünürdü. Şekil ve biçim meselesi bizi daha fazla meşgul etmemelidir; bizim esas yapı ile, Muhammed (a. s.)'ın etrafındakilere tebliğ ettiği temel yapıyla ilgilenmemiz gerekmektedir..."**¹⁵

Meleklerin insan suretine girebilmelerinin mümkün ve vâki olduğunu gösteren bütün bu delillere rağmen, Fazlur Rahman'ın bunu reddetmesinin ve bir genelleme yaparak "Cebrail'i insan suretinde tasvir eden hikâyelerin sonradan uydurulduğunu" iddia etmesinin altında yatan temel sebep; Fazlur Rahman'ın kafasındaki Cibril'in görevinin sadece Peygamber'e Kur'ân'ı

5 Müsned, c.5,s. 15-16; Buhârî, Tefsir, 2/6, 16/1

6 Diyanet İslam Ansiklopedisi, "Cebrail" maddesi, c.7, s.202, İstanbul,1993

7 Necm 5-6; Tekvîr 19-21

8 Misal olarak bkz. Buhârî, Bed'ül-vahy 1, Savm 7, Bed'ül-halk 6; Müslim, Fezâilu's-sahâbe 98, 99; İbn Mâce, Sıyâm 58

9 Müsned, II, 267; III, 230; Buhârî, "Tevhîd", 33

10 Buhârî, Bed'ül-halk 7; Müslim, İman 280,287,289,290

11 Hûd,69-71

12 Bekir Tatlı, Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesi'ne Yansımaları (Doktora Tezi), s.28, Ankara Üni. SBE., Ankara 2005

13 Meryem, 17

14 Fahrüddin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb, c.15,s.308,Akçağ Yayınları, Ankara

15 Muhammed Hamîdullah, İslâm Peygamberi, c.1, s.78, (çev. Salih Tuğ), (I-II, İstanbul, 1414/1993

getirmek olduğu, onun dışında herhangi bir şekilde Cibrîl-Peygamber ilişkisinin söz konusu olmadığı şeklindeki sapkın anlayıştır.¹⁶

Şunu ifade edelim ki; Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Kur'ân dışında vahiy aldığı âlimlerimizin ittifak ettiği bir husustur. Günümüz âlimlerinden Muhammed Taki Usmânî bu hususta diyor ki: "Hz. Peygamber Yüce Allah'tan iki tür vahiy almıştır. Bunların birincisi Kur'ân vahyidir. Bu, İslâmî terminolojide metlûv (okunması ile ibâdet edilen vahiy) olarak adlandırılan vahiy türüdür. Vahyin bu çeşidi Kur'ân-ı Kerîm âyetleri ile sınırlıdır ve lafzen Kur'ân-ı Kerîm içinde yazılan vahyidir. İkincisi ise, günlük işlerle ilgili Allah'ın emir ve rızasını öğrenme imkânı veren ve Kur'ân âyetlerinin doğru tefsiriyle birlikte Kur'ân'da zikredilen prensiplerin ayrıntılarını ihtiva eden tarzda Hz. Peygamber'in zaman zaman almış olduğu vahiylerdir. Bunlar, vahy-i gayr-i metlûv (Kur'ân'da okunmayan vahiy) olarak adlandırılır. Vahyin bu türü insanlara lâfzî olarak nakledilmez. Söz konusu vahiy, Hz. Peygamber'in söz ve fiilleri vasıtasıyla ortaya konur."¹⁷

Konunun bizi ilgilendiren kısmı; Cibril'in Kur'ân'ın yorumu sadedinde, özellikle de Kur'ân'da nasıl yapılacakları ve içerikleri hakkında ayrıntılı bilgi verilmeyen **"taabbüdü"** meselelerinde Hz. Peygamber'i vahiy ile bilgilendirdiğidir. Kur'ân'ın açıklaması tarzında Cibril'in zaman zaman Rasûlullah'ı bilgilendirmesi normal karşılanmalıdır. Somut bir misal ile açıklamak gerekirse; Cibril'in Kâbe'de Hz. Peygamber'e (s.a.v.) gelerek ona iki gün beş vakit namazın ilk ve son vakitlerinde namaz kıldırıldığı, namaz vakitlerinin bu vakitler arası olduğunu belirttiği yönünde bilgiler vardır.¹⁸

Bildiğimiz üzere, Kur'ân'da ayrıntılarından söz edilmeyen, namazların nasıl kılınacağı hususu Rasûlullah'ın Sünneti vasıtasıyla öğrenilmektedir. İşte bu Sünnet de Cibril tarafından ona öğretilmiş olmaktadır. Namazların kılınışıyla ilgili Sünnetin Cibril'in öğretisi olmaksızın sırf Hz. Peygamber'in içtihadı sonucu ortaya çıkmış olması makul değildir. Namazın yanı sıra, oruç, hac, zekât ve diğer bütün ibâdetlerin ayrıntıla-

rıyla ilgili hususların da Cibril tarafından öğretilmiş olması gerekir.¹⁹

Bu konu mühim bir mevzudur. Daha geniş bilgilenecek isteyenlere dipnottaki eserlere müracaat etmelerini tavsiye ediyoruz.²⁰

E) CİBRİL HADİSİNE GÖRE İMAN VE İSLAM KAVRAMLARININ MÂHİYETİ

"(Yabancı) 'Ey Muhammed! Bana İslâm hakkında bilgi ver!' Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı:

"İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehâdet etmen, namaz kılman, zekât vermen, Ramazan orucu tutman, gücün yettiği takdirde Beytullah'a haccetmendir." Yabancı: '-Doğru söyledin' diye tasdik etti. Biz hem sorup hem de söyleneni tasdik etmesine hayret ettik. Sonra tekrar sordu: "Bana iman hakkında bilgi ver?" Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı:

"Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe inanmandır. Bir de Kader yani hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna da inanmandır."

Yabancı yine: 'Doğru söyledin!' diye tasdik etti."

Cibril hadisinin konumuzla ilgili kısmı bu şekildedir. İslam âlimleri bu hadise dayanarak iman ile İslam'ı ve mü'min ile Müslüman'ı tarif edip açıklarken aralarında bir takım tartışmalar olmuştur. Mesela iman ile İslam aynı şeydir, hayır farklı şeylerdir, iman amelden bir cüzdür, hayır cüz değildir gibi ihtilaf edilmiştir.

İman-İslam ilişkisi, itikadi mezheplerin ihtilaf ettiği konulardan birisidir. İman ve İslam kavramlarının eş ya da farklı anlamlı kullanımlarını Kur'an ve hadislerde görmek mümkündür. Özellikle konumuz olan Cibril Hadisinde iman ve İslâm'ın ayrı başlıklar halinde yer alması, bu iki kavramın aynı şeyi ifade edip etmediği konusunu gündeme getirmiştir.

19 Bekir Tatlı, A.g.e., s.42

20 Mustafa Genç, Sünnet-Vahiy İlişkisi, Kitâbî Yayınları, İstanbul 2009; Mevlüt Güngör, "Kur'ân'a Göre Kur'ân'dan Başka Vahiy Var mıdır?" Tefsirin Dünyası, Bugünü ve Geleceği Sempozyumu; Mehmet Erdoğan, Vahiy-Akıl Dengesi Açısından Sünnet, İfav Yayınları, İstanbul 2001; Muhammed Salih Ekinci, Huccet Değeri ve Tedvin Açısından Sünnet, Rağbet Yayınları, İstanbul-2004; Seyyid Ebu'l-A'la Mevdudî, Sünnetin Anayasal Niteliği, (çev. N. Ahmet Asrar), İstanbul, 1997; Muhammed Taki Usmânî, Sünnet'in Bağlayıcılığı, İstanbul-2005, Rağbet Yayınları

16 Fazlur Rahman'ın görüşlerinin kapsamlı bir tenkidi için bak: Ebubekir Sıfı, Modern İslâm Düşüncesinin Tenkidi II, Kayhan Yayınları, İstanbul, 1999.

17 Muhammed Taki Usmânî, Sünnetin Bağlayıcılığı, s. 30, (trc. İbrahim Kutluay), Rağbet Yayınları, İstanbul 2005

18 Ahmed, Musned, I, 333, 354, III, 30; Ebû Dâvud, Salât 2; Tirmizî, Salât 1 (no: 149,150)

İtikâdî mezheplerin konuya ilişkin görüşleri incelendiğinde, katî bir sınıflandırma yapmak mümkün olmamakla birlikte iman ve İslam kavramlarının farklı olduğunu savunanlar ile özdeş olduğunu savunanlar olmak üzere iki farklı yaklaşım sergilendiği göze çarpmaktadır. Eş'arîler ve Selefiye'nin çoğunluğu, iman ve İslam kavramlarının birbirinden farklı olduğunu savunurken; Mutezile, Mürcie, Mâturîdiye ve bazı Selefiler ise mezkûr kavramların aynı anlamı ifade eden farklı istilâh olduğu düşüncesine sahiptirler. İman ve İslâm'ın birbirinden farklı muhtevaya sahip kavramlar olduğunu düşünenlerin kendi aralarında ihtilaf ettiği diğer bir konu ise bu iki kavramın birbiriyle ilişkisi ve hangisinin daha kapsamlı olduğu hususudur.

İman ve İslam kelimeleri, lügat yönünden birbirinden farklı anlamlar taşırlar. İman; inanmak, güvenmek ve kalben tasdik etmek anlamına gelirken ²¹ İslâm; tam teslimiyet, kabul ve rıza manalarını taşır.²² Söz konusu bu kavramların sahip oldukları literal anlamlarda mezhepler arasında ihtilaf bulunmaz. İman ve İslam kavramlarının aynı müsemma ve manaya işaret eden tek bir isim olduğunu savunanlar dahi bu konuda hemfikirlerdir. İhtilaf noktası ise bu kavramlarla ifade edilen mananın aynı olup olmadığı hususudur.²³

1-İman-İslam Kavramlarının Özdeşliği:

İman ve İslam kavramlarının aynı anlama geldiğini iddia eden Mutezile, Mürcie ve Matûridîlere göre inanılması gerekenlerle İslam esaslarının aynı şeyler olması bu iki kavramın özdeşliği anlamına gelmektedir.

Bu konuda İmam-ı Azam Ebû Hanîfe'nin yaklaşımı şudur: **"İman; Allah'tan başka ilah olmadığına, O'nun noksan sıfatlardan münezze ve şeriki bulunmadığına, Kur'ân'a ve Kur'ân'ın getirdiği bütün hükümlere, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, cennetine, cehennemine, kıyamete, hayır ve şerrine, hiçbir kimseye kendi amelini yaratma gücünün verilmediğine, her mahlûkun bir kaderinin olduğuna ve niçin yaratıldıysa neticede ona ulaşacağına, şehadet etmek, bunları kalben tasdik edip dil**

ile ikrar etmek ve Kur'ân ve sünnetle sabit hiçbir şeyi inkâr etmemektir."²⁴

İmam Ebû Hanîfe'ye göre iman ile İslâm her ne kadar lafız yönünden ayrılırsa da, İman ile İslam arasındaki ilişki bir şeyin içi ve dışı arasındaki ilişki gibi olup ayrılmaları imkânsızdır. İslamsız iman olamayacağı gibi imansız da İslam olamaz. Çünkü kişi imanla, Allah'ın bütün isim ve vasıflarını kalben tasdik edip diliyle de ikrar etmiştir. Bu tasdik, iman sahibinin kendisini tam anlamıyla Allah'a ve O'nun emir ve hükümlerine teslim ettiği anlamına gelir ki, bu da İslâm'dan başka bir şey değildir. O halde imanı olmayanın İslâm'ı da olmaz. Bunlar sırt ve göbek gibi birbirinden ayrılamazlar. Din ise iman, İslâm ve şeraitlerin hepsine birden verilen bir isimdir.²⁵

İmam Ebû Hanîfe'ye göre iman, tasdik, marifet, yakîn, ikrar ve İslam, birbirinden farklı kavramlar olmalarına rağmen hepsi iman manasına gelmektedir. Hepsisi de Allah'ın rabb olduğunun ikrarı, tasdiki, kesin inancı ve kesin bilgisidir. Bütün bunlar, farklı lafızlar olmalarına rağmen anlamları birdir. Mesela; bir kişiye seslenirken "Ey insan!", "Ey adam!" veya "Ey filanca kimse!" diye hitap edildiğinde hitap eden kimse farklı hitap lafızları kullanmakla beraber aynı manayı kast etmektedir.²⁶

Kuşkusuz İmam Ebû Hanîfe'nin bu yorumu, Cibril hadisinin sonunda **"dininizi öğretmek için geldi..."** ifadeleriyle de uyum arz etmektedir.²⁷

İmam Maturîdî'ye göre kendileriyle hedeflenen amaç açısından iman ve İslam kavramları birdir. Ancak dil açısından kastedilen mana noktasında farklılık arz etmektedirler. İslam bir dinin adı olarak kullanıldığı halde, iman için böyle bir kullanım söz konusu değildir. Kendilerinden hedeflenen amaç açısından ele alındığında ise imandan kastedilen; kişinin Allah'ın birliğini, yaratma ve yarattıklarına hükmetme gücünün O'na ait olduğunu ve bu konuda eşi ve benzeri olmadığını tasdik etmesidir. İslâm'dan kastedilen ise kişinin her şeyini tam bir kulluk tevazu-suyla Allah'a teslim etmesi ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamasıdır. Sonuç olarak her ikisi de

21 İbn Manzûr, Lisânul-Arab, Beyrut, 1997, c. 1, s. 223-225; Şerif Cürçani, Kitabu't-Ta'rifât, Beyrut 1985, s. 41

22 İbn Manzûr, age, c. 6, s. 345; Cürçani, age, s. 23

23 Hilmi Karaağaç, "İtikadî Mezheplerde İman-İslam İlişkisi", Gümüşhane Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, 2012/2, s: 104-105

24 el-Fıkhu'l ebsat, s.38; el-Âlim ve'l Mûteallim, s.16

25 İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin İtikadi Görüşleri / Beyazıza-de Ahmed Efendi, (Çev: İlyas Çelebi), s.120, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Vakfı, İstanbul, 2000

26 El-Alim ve'l-Mûteallim, s. 18-19;

27 Bekir Tatlı, A.g.e., s. 206

kendilerinden kastedilen nihai mana açısından bir noktada birleşmektedirler.²⁸ Bu nokta teslimiyettir. Çünkü teslimiyetin olabilmesi için öncelikle Allah'ın varlığı ve birliği ile O'nun emir ve yasaklarının tasdik edilmesi gerekir ki bu da imandır. Bu durumda iman ve İslam, kavram olarak farklı olsa da birbirlerinden bağımsız olarak var olamazlar. Bir kişiye "Mü'min'dir ama Müslüman değildir." veya "Müslüman'dır ama mü'min değildir." demek şer'an doğru değildir. "İman ve İslam birdir." cümlesinden anlaşılması gereken budur.²⁹

Kâdî İyâz, Cibril hadisinin şerhi sadedinde iman ve İslâm isimlerinin Şeriatta (Kur'ân'da) bazen ayrı bazen de birlikte geldiğini âyetlerden örnekler vererek anlatır ve neticede bu iki kelimenin birbirlerinin yerine kullanılabileceği sonucuna varır.³⁰

Yine Zeydî ulemâsından müfessir Şevkânî, Cibril Hadîsini delil getirerek iman ve İslâm kavramlarının aslında birbirinden farklı olduğunu, fakat bunların birbirlerinin yerine de kullanılabildiğini ve bunun cumhurun kavli olduğunu söyler.³¹

2-İman-İslam Kavramlarının Farklılığı:

İman ve İslam sözcüklerinin hem kelime anlamı olarak farklılık arz etmesi hem de birçok ayet ve hadislerde birbirinden farklı anlamlarda kullanılması, düşünce sisteminde vahye öncelik veren itikadi mezhepleri bu kavramların özdeş olmadığı fikrine yöneltmiştir. Özellikle Hucurât 14. ayette kalplerine henüz iman girmedikleri gerekçesiyle iman iddiaları reddedilen bedevilere teslim olduklarını ifade etmelerinin önerilmesi ve hadislerde iman ve İslam'ın esasları olarak farklı ilkelerin beyan edilmesi bu fikri desteklemiştir.

İmam Eş'arî'ye göre iman, kalbî tasdiktir. İslam ise hükme boyun eğmek, emre tabi olmak ve teslim olmaktır. İslam, imandan daha geniş olup imanı kuşatmaktadır. Bu anlamda kişi her ne kadar Müslüman olsa da onun bu durumu bir tasdik sonucunu "teslim olma" olmayabilir. İtaat ederek boyun eğenin itaat ettiği şeyin doğruluğunu tasdik etmesi ya da etmemesi mümkündür. Kişinin İslam'ı kabul etmesi, tasdik ve iman ile olmasa da o kişi Müslim adını alır. İman ise daha

özeldir ve zorunlu olarak İslam'ı kabul etmeyi gerektirir. Bunun için her mü'min aynı zamanda Müslim'dir. Fakat her Müslim, mü'min değildir.³²

Konumuzun bu bölümünü günümüz âlimlerinden Said Havva'nın açıklamalarıyla bitirelim: "İmanın lügat anlamı tasdiktir. Allah Teâlâ buyuruyor ki: **"... 'Her ne kadar doğru söylüyorsak da sen bize inanmazsın' dediler."**(Yusuf,17) İslam'ın lügat anlamı ise teslim olma ve boyun eğmedir. Allah Teâlâ buyuruyor ki: **"(Ey Muhammed) Bedeviler: 'İnan-dık' dediler, de ki: 'İnanmadınız ama İslam olduk deyin, inanç henüz gönüllerinize yerleşmedi; eğer Allah'a ve peygamberine itaat ederseniz, işlediklerinizden bir şey eksilmez, doğrusu Allah başlıklar, merhamet eder.'**"(Hucurat,14)

Mükelleften istenen başlangıçtan itibaren, kalpten iman edip teslimiyet göstermesidir. İmanın ve İslam'ın özüne girmesi, ancak kalbiyle tasdik etmesi ve boyun eğmesiyle mümkündür. Allah'a boyun eğmeksizin iman söz konusu olmaz. Kalbiyle tasdik etmeden de iman ve İslam sahih olmaz.

Kamil bir iman için kalbin tasdiki, dilin ikrarı ve organların o iman doğrultusunda amel etmesi gerekir. Kamil bir İslam, kalbin, âlemlerin rabbi olan Allah'a tamamen teslimiyetini gerektirir. Bunun için kalbin tasdiki ve teslimiyeti esastır. Dilin İslam'ı, kelime-i şehadeti ikrar etmesidir. Organların ameli, İslam ahkâmını uygulamasıdır. Bu noktayı nazarı itibara aldığımızda İslam ve iman en alt ve en üst sınırlarında birleştiklerini, birbirleriyle tamamen mutabık olduklarını görürüz.

Allah Teâlâ buyuruyor ki: **"Bunun üzerine orada bulunan mü'minleri çıkardık. Zaten orada bir ev halkından başka Müslümanlardan kimseyi bulmadık."** (Zariyat,35-36) **"Musa dedi ki: 'Ey kavmim, eğer Allah'a inandıysanız ve O'na teslim olduysanız, sadece O'na güvenip dayanın.'** (Yunus,84)

Gerçek mü'min aynı zamanda gerçek Müslüman olur, Kur'an'a ve sünnete inanır. O, Kur'an ve sünnet kaynaklı emir ve yasaklara inanan ve boyun eğen kişidir. Sözleri, davranışları, tasdiki ve boyun eğmesi bu doğrultudadır.³³

28 Mâturidî, Kitabu't-Tevhid, s. 492-493; Te'vilat, c. 2, s. 269-270; c. 7 s. 97, 105; c. 14, s. 78

29 Taftazani, Şerhi Akaidi Nesefi, Kahire 1988, s. 83.

30 Kâdî İyâz, İkmâlu'l-Mu'lim, 1,203-204.

31 Şevkânî, Fethul-kadîr, 1,326 (I-V, Beyrût, ty.)

32 Hilmi Karaağaç, "İtikadî Mezheplerde İman-İslam İlişkisi", s.113

33 Said Havva, El Esas Fis Sünne, İslam Akaidi, c.7, s. 153-154, Aksa Yayıncılık, İstanbul,1991

Son olarak şu soruya cevap arayalım: İmanın şartları Cibril Hadîsinde geçtiği üzere sadece altı mıdır?

Cibril hadisinden hareketle iman esaslarının/rükünlerinin sayısının altı olarak belirtilmesinin yahut da iman kavramından söz ederken sadece belirli sayıda şeylerin sıralanması öğretimde kolaylık sağlama amacıyladır. Yoksa inanılması gereken şeylerin sadece Cibril Hadîsi veya başka bir hadisteki şeylerle sınırlanması mümkün değildir.³⁴

Bu konuda Bekir Topaloğlu'nun yorumu şöyledir: "İman esaslarının tespiti konusunda öne çıkan ilke Allah'ın hükümlerine boyun eğmek ve görevlendirdiği elçileri tasdik etmektir. Kur'an-ı Kerim'de, geçmiş peygamberlerin muhatap aldıkları toplumlara kendilerini Allah'ın güvenilir elçileri olarak tanıttıktan sonra O'ndan korkmalarını ve elçilerine uymalarını istedikleri haber verilmiş³⁵ aynı husus Hz. Peygamber'e de nispet edilmiştir.³⁶ Kul, Allah ile doğrudan iletişim sağlama imkânına sahip bulunmadığından dinî esas ve vecibelerin tespitinde peygamber yegâne güvenilir kaynak durumundadır. Bundan dolayı çeşitli âyetlerde iman konuları **"peygamberlere indirilen vahyin muhtevası"** şeklinde özetlenmiştir. Son peygambere gönderilen vahiy öncekileri tasdik etmekte ve onlara da iman edilmesini istemektedir.³⁷ Bu ise İslâm dininin Hz. Muhammed'le tamamlanan son halkasının önceki bütün halkaları kucakladığını göstermektedir.

Kur'an'ın bütün sûre ve âyetlerinin, Allah tarafından Hz. Muhammed'e indirilmiş vahiyler olduğunu hiçbir tereddüde yer bırakmayacak şekilde benimsemek son peygamberi tasdik et-

İmam Eş'ari'ye göre iman, kalbî tasdiktir. İslam ise hükme boyun eğmek, emre tabi olmak ve teslim olmaktır. İslam, imandan daha geniş olup imanı kuşatmaktadır. Bu anlamda kişi her ne kadar Müslüman olsa da onun bu durumu bir tasdikin sonucu "teslim olma" olmaya bilir. İtaat ederek boyun eğenin itaat ettiği şeyin doğruluğunu tasdik etmesi ya da etmemesi mümkündür. Kişinin İslam'ı kabul etmesi, tasdik ve iman ile olmasa da o kişi Müslim adını alır. İman ise daha özeldir ve zorunlu olarak İslam'ı kabul etmeyi gerektirir. Bunun için her mü'min aynı zamanda Müslim'dir. Fakat her Müslim, mü'min değildir.

menin diğer bir ifadesidir. Bu açıdan iman konuları Kur'an-ı Kerim'in tamamından oluşur. Bununla birlikte ilk dönemlerden itibaren İslâm âlimleri eğitim ve telif açısından kolaylık sağlanması amacıyla, muhtemelen Cibril hadisinden de esinlenerek³⁸ iman esaslarını altı noktada toplamış (usûl-i sitte), genellikle Sünnî âlimleri eserlerinde bu esasları üç ana konuda (usûl-i selâse) birleştirmiştir. Bunlar da ulûhiyyet, nübüvvet ve sem'iyât bölümleridir. Bu âlimler irade ve kader meselesini ulûhiyyetin sıfatlar bahsi, kitaplar ve melekler konusunu da nübüvvet bölümü içinde mütalaa etmişlerdir."³⁹

Sonuçta; Herhangi bir âyeti veya hadisi (Cibril Hadîsi de dâhil) alarak,

sadece orada sıralanan şeyleri iman/İslâm esasları içine dâhil etmek, orada zikredilmeyenleri kapsam dışında bırakmak doğru bir anlayış biçimi değildir. Bize göre, "mütevâtir" olarak haber verilen her konunun kabulü iman açısından zaruret ifade etmektedir. Bu nedenle Cibril Hadîsi'ndeki sayının da mutlak olarak kabul edilmesi gerekli değildir ve bu sayıya daha pek çok şey (mesela Arş, Kürsî, Levh-i Mahfuz, suâl vs.) dâhil edilmelidir. Zaten Cibril Hadîsinin sonunda da, bu hadiste sözü edilen iman, İslâm ve ihsân gibi hususlar bir bütün olarak kabul edilmiş ve hepsi birden **"Din"** olarak isimlendirilmiştir. Din kavramı bunların hepsini bünyesinde toplamaktadır ve bunları birbirinden ayrı düşünmek, iman ve İslâm aynı mı, değil mi vb. tartışmalara gereğinden fazla girmek doğru değildir. İman, İslâm ve ihsân kavramlarını bir arada düşünen, bunların hepsinin ayrı bir derece ve toplamının da "din" olduğunu ifade eden yorumlar bize göre de Cibril Hadîsi'ni en güzel şekilde özetleyen açıklamalardır.⁴⁰ **(Devam Edecek)**

34 Bekir Tatlı, A.g.e., s. 224

35 Şuarâ 107-108, 125-126, 143-144, 162-163, 178-179

36 Meselâ bk. Âl-i İmrân 32, 132, Enfâl 1-20, 46

37 Bakara 4-5, 136; Âl-i İmrân 84

38 Buhârî, "İmân", 37; Müslim, "İmân", 1-7

39 Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.23, s.5-6, İstanbul, 2001

40 Bekir Tatlı, A.g.e., s. 225

Mevcut Eğitim Sistemiyle Yetinmek

İdris KERİMOĞLU

Okulların açılmasına sayılı günlerin kaldığı bir zaman diliminde eğitim üzerine bir şeyler dillendirmek en doğal şey olsa gerek. Yalnız, ülkemizdeki eğitim sisteminin kangren haline gelmiş sorunları karşısında ülkenin saat başı değişen gündemi baskın ve galip geliyor.

Hiç kimse körpecik nesillerin nasıl daha iyi bir eğitim sistemi altında yetiştirilmesine dair kafa konforunu bozmuyor. Varsa yoksa suni gündemler ve sadra şifa olmayan pansuman tedbirler.

Eğitim ciddi bir iştir. Bizler ilk emri "Oku!" olan bir dinin ve "Ben muallim olarak gönderildim" diyen aziz bir peygamberin ümmetiyiz. Ulus devletlerin vahyin aydınlatıcı öğretilerinden azade ve besmelesiz eğitim anlayışlarında değerler eritimine tabi tutulan bir neslin hali pür melali ise ortada.

Biz Müslümanlar şu anda içinde bulunduğumuz eğitim anlayışlarını esaslı bir eleştiriye tabi tutmadan ve İslami anlamda alternatifler oluşturmadığımız zaman kaybolup giden nesillerimize daha çok yonar ve ağlarız.

Şu anki haliyle ne kadar revize edilmeye, düzeltilmeye çalışılırsa çalışılsın mevcut eğitim sisteminde yetişecek bir bireyin İslami hassasiyetlere sahip olması çok zor bir ihtimal. Yalnız kesin olan bir şey var ki o da bu eğitim sistemi zihni puthaneye dönüşme riski taşıyan, laik akideli, dünyevi çıkarlar ve hazlar peşinde koşan, bencil karakterli, kapitalist ruhlu ve sadece bu dünyaya yatırım yapan seküler bir nesil yetiştirmektedir.

Sadra şifa olmayan mevcut ve besmelesiz eğitim sistemleri fitrata aykırı eritim sistemleridir aslında. Ulus devletlerde tek tip birey yetiştirmeye matuf militarist eğitim anlayışları nesillerimizin fitratlarının tahrip olmasına, geleceklerinin ve en acısı ahiretlerinin heder olmasına neden olmaktadır. Allah'ın varlığını inkâra yönelik safsata teorilerin zihinleri ve inançları kirlettiği bir zamandan geçen neslimiz, gayri ahlaki bir eğitim anlayışının kurbanı oldu yıllarca bu topraklarda.

Bu nedenle Türkiye'deki İslami camiaların mevcut eğitim sistemiyle yetinen bir anlayıştan süratle sıyrılması ve İslami eğitim anlayışını çağa taşıyacak arayışlar ve gayretler içinde olmaları çok önemlidir.

Eğitim sistemlerinde müspet müfredat kadar inançlı ve gayretli öğretici kadrosunun olması da çok önemlidir. Şu anki bireysel çabalar belki lokal anlamda hayırlı nesiller yetiştirilmesine vesile olabilir. Ama biz genel tabloya bakarak bir değerlendirme yapmalıyız. Genel tablonun iç acıcı olduğunu söylemek hiçte mümkün değil.

Müslüman ebeveynler olarak sistem tarafından önümüze imam hatip gibi alternatiflerin sunulması hayırlı bir gelişme ve proje olarak addedilse bile bu projenin liyakat sahibi olmayan eğitici kadroların elinde akamete uğraması muhtemeldir.

Demem o ki, vahyi referanslardan beslenmeyen, İslam'ın evrensel eğitim anlayışından değil de batılı değerlerin(!) eğitim felsefelerinden beslenen bir anlayış nakis ve güdük bir anlayıştır.

Her eğitim yılı başında kadrolaşma ve adam kayırma, öğretmen yetiştirme, tayin ve istihdam sorunu, eğitime ayrılan bütçenin azlığı ve öğretmen maaşlarındaki yetersizlikler, sınav sistemindeki çarpıklıklar, ezberci eğitim anlayışının devam etmesi, okullardaki fiziki yetersizlikler, eğitimde fırsat eşitsizliği, kalabalık sınıflar, taşınmalı eğitim, mesleki eğitime önem verilmemesi vb. onlarca sorun asıl ve can alıcı meseleyi görmemizi engelliyor maalesef.

Asıl mesele nesillerimizin hangi ilke ve değerler üzerine yetişeceği meselesidir. Günün büyük bir kısmını okullarda geçiren çocukların zihinlerini hayırlı bir şekilde inşa edecek bir müfredata şiddetle ihtiyaç vardır. Halkımızın ekserisi bu taleplere müspet yönde bakmaktadır. Çünkü halkımızın mayasında İslam vardır. Yaz tatillerinde milyonlarca çocuğun Kur'an kurslarına gönderilmesi ve bununla birlikte yeni açılan ve dönüştürülen imam hatip okullarına olan fevkalade ilgi bunun en büyük delilidir.

Artık tüm İslami cemaat ve cemiyetler sadece kaynak olarak İslami anlamda eserler yayınlamakla yetinmemeli gelecekte olmasını temenni ettiğimiz İslami eğitim kurumlarının müfredatı hakkında oturup kafa yormalı, bu konuda eğitici kadrolarından yararlanarak tüm

eğitim kademeleri (ilk, orta, lise) ve tüm branşlar (sınıf öğretmenliği, edebiyat, imam hatip, meslek vs) için ayrı ayrı müfredat oluşturma yoluna gitmeli ve bunun için beyin fırtınası içinde özgün çalışmalar ortaya koymalıdır.

İslami camialar olarak bu potansiyeli içinde barındıran Müslümanların eğitim konusunda ehemmiyetle durmaları elzemdir. Ulus devletin eğitim paradigmalarına yamayan, milliyetçilik sosu giydirilmiş, öğrencilerine İslami bir bilinç (mesela ümmet şuuru) verememiş hareketlerin ülkemizde köhnemiş eğitim sistemine "hizmet" ten başka bir şeye hizmet etmeyeceği aşikârdır.

Eğitim meselesi bugünden yarına hal olacak bir mesele değildir elbet. İslami cemaatlerin bu konuda uzun soluklu projeler üretmesi gerekir. Mesela İslami cemaat ve camialar eğitmen kadrolarını yılın belirli bir zaman diliminde bir araya getirmek suretiyle eğitim anlayışımızın oluşturulmasına yönelik çalıştaylar düzenleyebilirler. Kesinlikle mevcut eğitim sistemiyle yetinen bir anlayış içinde olunmamalı ve bu konuda ebeveyn olsun öğretmen olsun kendimizi eğitim konusunda çok iyi yetiştirmeliyiz.

Hülasa her konuda olduğu gibi bu konuda da gayret bizden başarı Allah'tandır.

Suriye’de Kimyasal Katliam

Genç Birikim

Geçtiğimiz ay Esed güçlerinin Şam yakınlarındaki Guta’ya yaptığı vahşi kimyasal saldırı bütün dünyayı dehşete düşürdü. Masum insanların uykuda olduğu sabah saatlerinde düzenlenen saldırıda, çoğu çocuk ve kadın, 1400’den fazla kişi öldü, binlerce kişi yaralandı ve mağdur oldu.

Saldırılarından hemen sonra, kimyasal gazın etkisiyle solunum sıkıntısı/nefessizlikten ölen

yüzlerce kadın ve çocuğun görüntüleri yayınlandı. Sosyal medyada paylaşılan görüntü ve fotoğraflarda kimi kefeneye sarılmış, kimi pijamalı 7’den 77’ye kadın, çocuk, bebek Suriyelilerin görüntüleri dünyada bir baba, bir anne, bir insan olarak yüreklerde ve vicdanlarda tarif edilemez acılar doğurdu ve büyük yankı uyandırdı.

Muhafif Şam Basın Merkezi’nin yazılı açıklamasına göre *"Saldırı sabah saat 03.00 sularında*

başladı. Çok sayıda sivil, kimyasal gaza maruz kaldı. Ölü sayısı; gaza maruz kalanların boğularak ölmesiyle birlikte hızla arttı. Yaralananları kurtarmak için gerekli tıbbî malzeme bulunmuyordu.” denildi.

Saddam Hüseyin’in 16 Mart 1988’de Halepçe şehri çevresinde binlerce Kürdü gazla zehirlediğinden beri dünya en kötü kimyasal savaş örneğine tanık oldu. Bütün dünya yine o zamanda olduğu gibi bugün de bu vahşetleri sadece seyretmekle kalmış ve konuşmaktan başka hareket göstermemiştir.

Bugüne kadar Suriye’de katliamları durdurmak üzere hiçbir şey yapılmamış olmasının bazı sebepleri var. Sebeplerden ilki ve en büyüğü, BM Güvenlik Konseyinden Suriye’ye yönelik bir karar çıkmasının daimi temsilciler Çin ve Rusya tarafından veto edilmesi. Mali’de Fransa askerleri operasyon yaparken, Libya’yı Fransa uçakları bombalarken olmayan BM kararı Suriye için hâlâ beklenmektedir.

İkinci sebep ise ABD’nin güçlü bir müdahalede bulunma isteğinin bulunmaması. Sudan’da ilaç fabrikası bombalanırken, Afganistan’da düğün evi içindekilerle yerle bir edilirken, Pakistan’da insansız uçaklar köylüleri öldürürken, Guantanamo’da her türlü işkence sınırsız yapılırken olan istek; ölen 100 binlerce kişi için de olsa bir türlü Suriye için gelmemektedir.

1.400’den fazla kişinin öldüğü 21 Ağustos’taki kimyasal silah saldırısından sorumlu olan Suriye rejimini, askerî müdahaleyle cezalandıracağını belirten ABD Başkanı Obama, kongreyi askerî müdahaleye ilişkin ikna çabalarını sürdürürken, aniden Rusya’nın “Esed Rejiminin kimyasal silahlarını teslim etmesi ve silahların imha edilmesi” teklifiyle keskin bir “U” dönüşü yaparak, John Kerry’den, Rus mevkidaşı Sergey Lavrov ile birlikte soruna diplomatik çözüm bulmalarını istediğini açıkladı.

Bu durum açıkça göstermektedir ki ne Amerika için kırmızıçizgisi ve tehdit sözleri önemlidir, ne de Rusya için ölen 100 binden fazla masum insanın değeri vardır. Dünyanın süper(!), katil güçleri Suriye’deki Müslüman kanı üzerinden birbirlerine güç gösterisi yapmaktadırlar.

Şu bilinmelidir ki hiç bir Müslüman zalimlerin yardımına bel bağlamamıştır. Allahu Teâlâ zalimlerin gerçek yüzlerini kendi sözleri ve hareketleriyle ortaya çıkarmaktadır. Mazlum/masum insanların/Müslümanların kanları ellerinde olan Amerika, Rusya, Çin, Suriye müstekbir zalimleri döktükleri bu kanda er ya da geç boğulacaklardır. Allah’ın yardımı mazlum/masum insanların/Müslümanların üzerine olacak ve sonunda zafer O’ndan gelecektir. Müslümanlar ebedi kurtuluşu nail olacaktır.

Sonuç olarak halen Suriye’deki katliamlara yönelik dünyadan güçlü bir ses çık(a)mıyor.

Mısır'daki Darbeye Karşı Protesto Eylemleri Devam Ediyor

Genç Birikim

Ankara'da İHH öncülüğünde gerçekleştirilen ve Ankara Müslümanlarla Dayanışma Platformu tarafından desteklenen eylemde, Mısır ve Suriye'deki katliamlar protesto edildi.

Ankara Müslümanlarla Dayanışma Platformu adına konuşma yapan Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar yaptığı konuşmada; "Dün Suriye'de yürekleri burkan, insanlık dışı katliam gerçekleştirildiğini belirterek, kimyasal gazlarla henüz daha yeni doğmuş, küçücük yüzlerce bedeninin insanlık dışı vahşi yöntemle katledildiklerini" söyledi.

Kaçar, Suriye'deki insanlık dışı katliama rağmen İran'ın ve İran'ın emriyle Hizbullah'ın bu ülkeye hâlâ hem maddi hem de milis güç gönderdiğini ileri sürdü. Mısır'da, Filistin'de, Arakan'da Afganistan'da Suriye'de sadece Müslümanların katledilmediğine dikkati çeken Kaçar, bütünüyle insanlığın katledildiğini söyledi. Ortadoğu'da diktatörlerin, kralların yönetimde kalmasını sağlayan Batılı ve Doğulu ülkeler olduğuna işaret eden Kaçar, **"Mısır halkı kendi Firavuni yönetimlerine karşı çıktığı kadar Batılılara ve Siyonistlere de karşı çıkmışlardır. Çünkü biliyorlardı ki bu Firavuni yönetimler ancak Batılı ve Doğulu emperyalistlerin ve Siyonist güçlerin yardım ve desteğiyle yönetimde kalabiliyor. Asıl düşman bu kukla yönetimlerden ziyade bunların arkasındaki emperyal ve Siyonist güçlerdi"** diye konuştu.

Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar'ın yaptığı konuşmanın tam metni:

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi sizlerin ve bugün bütün dünyaya küçücük bedenleriyle ders verirken işbirlikçi gerici Arap rejimlerinin bombaları, kimyasal silahları altında can veren ve göğüslerini ölüm kusan silahlara siper ederek mücadele eden bütün Müslümanların üzerine olsun İnşaallah!.

Mücadele eden, mücadele ederken şehid düşen bu Müslümanlar Rabbimizin buyurduğu gibi ölü değil, diridirler ve her anları, toprağa dökülen mübarek kanları diğer Müslümanlara hayat vermekte ve onları diriltmektedir. Allah onların şehadetleri kabul etsin ve bizleri de onları ve mücadelesini örnek alanlardan eylesin İnşaallah!

Değerli Kardeşlerim, kıymetli bacılarım,

17 Aralık 2010'da Tunus'ta Muhammed Buazizi'nin kendisini yakmasıyla başlayan eylemler, domino etkisiyle Mısır, Libya, Yemen, Bahreyn, Ürdün, Suriye ve hatta sadece Ortadoğu ülkelerini değil bütünüyle dünyayı etkileyecek şekilde devam etmiştir ve halen de etmektedir. Suriye'de 15 Mart 2011'de Dera kentinde başlayan eylemler, hem doğulu ve batılı emperyal ve Siyonist güçler, hem de düne kadar başarıları ile övündüğümüz, bize şevk ve umut veren İran ve Hizbullah'ın yardım ve desteğiyle Nusayri rejimi yönetimini kanla, katliamla devam ettirmektedir. Yanı başımızda bizden olan, bizim bir parçamız olan bu insanlar; kadın, çocuk ve yaşlı demeden adeta bir soykırıma tabi tutulmaktadır.

Dün Suriye'de, içimize kan akıtan, yüreğimizi burkan, insanlık dışı bir katliam gerçekleştirilmiştir. Kimyasal gazlarla henüz daha doğmuş,

küçücük yüzlerce beden bu insanlık dışı vahşi yöntemle katledilmişlerdir. Bizler bu katliamı, Siyonist İsrail'den, ABD'den, Rusya'dan, Çin'den ve diğer doğulu ve batılı emperyal işgal güçlerle gerici Arap ülke diktatörlerinden bekleriz. Ama İran'dan, Hizbullah'dan Nusayri-Baas diktatörlüğüne bu kadar pervasızca, yüz binlerce masum insanın ölümüne rağmen yardım edeceklerini beklemezdik. Bizler mezhepçi değiliz; ama İran'ın, öteden beri mezhepçi tavrını ısrarla din yerine İslam yerine koyarak savunduğunu geçmişte de görmüştük. Bağrımıza taş bastık, Allah'ın Resulü'nün güzide arkadaşlarına yapılan hakaretleri de görmezlikten geldik, Hama katliamındaki desteğini de fazlaca gündeme getirmedik, Afganistan ve Irak'ta ABD ile işbirliği yaptığını da fazlaca sorgulamadık.

Ancak İran'ın mezhepçi tavırlarını, Afganistan'da, Irak'ta, özellikle de Irak Felluce'sinde İran yanlısı Bedir tugayları ile ABD askerlerinin gerçekleştirdiği insanlık dışı katliamı unutmamız mümkün değildir. Buna Suriye Baas diktatörlüğünü, bunca katliama rağmen gerek maddi ve gerekse asker göndererek gerçekleştirilen katliamlara ortak olması asla affedilemez. Ve özellikle de dün, 20 Ağustos'ta kimyasal gazla kimine göre 1300, Suriye muhaliflerine göre 2000'den fazla masum insanın katledilmesi buna tuz, biber oldu. Kendilerine geçen sene söyledi-

ğimiz bir sözü burada hatırlatayım, "eğer yardımınız Baas diktatörlüğüne böyle devam ederse İslam coğrafyasında elini sıkacağınız ve yüzüne bakacağınız bir Müslüman bulamazsınız" Belirli bir süreden beri, İran'ın, Hizbullah'ın konumu budur. Artık İran ya da Hizbullah, Müslümanlar nezdinde, Suriye'de ABD ile Siyonist İsrail'le işbirliği içindedir. Bunun aksini hiç kimse iddia edemez.

Değerli kardeşlerim,

Suriye, bizim neyimize, Mısır bizim neyimize, Filistin bizim neyimize diyenler, aslında insanlıktan nasibi kalmamış, vicdanları dumura uğramış kimselerdir. Velew ki, bu insanlar Müslüman bile olmasalar; Sırp, Rum vb değişik ırk ve dinlere mensup da olsalar zulme uğrayan, hele bu şekilde, insanlık dışı yöntemlerle katledilen her din-den olan insanların acılarına ortak olmak, insan olmanın bir gereğidir.

Oysa bugün, Mısır'da, Filistin'de, Arakan'da, Afganistan'da, Suriye'de sadece Müslümanlar katledilmiyor, aslında bir insanlık katlediliyor. Azıcık vicdanı olan, ben de insanım diyen bir kimse, bu şekilde ve uygar denilen dünyanın gözleri önünde vahşice devam eden katliamlara bana ne, bana değmeyen yılan bin yaşasın diyemez. Hele hele ben Müslümanım diyen bir kimse hiçbir zaman diyemez.

Değerli kardeşlerim,

İhvan'ül-Müslimin hareketi 1928'de kurulmuş, gerek kurucusu Hasan el-Benna döneminde ve gerekse sonraki dönemlerde insanlık dışı muamelelere tabi tutulmuş, en tabii, en makul talepleri bile zorbalıkla ve vahşi yöntemlerle bastırılmıştır; idam edilmeler, tecavüzler ve katliamlar hiç eksik olmamıştır. Bütün işkencelere, idamlara ve katliamlara rağmen İhvan, 2012'de yapılan parlamento seçimlerinde %47 oranında oy almıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de Muhammed Mursi %52 oranında oy alarak Cumhurbaşkanı seçilmiştir.

Mursi, Ortadoğu tarihinde, hatta Arap tarihinde, bir ilki gerçekleştirmiştir. Adam olamaz denilen, pasif, korkak gözüyle bakılan Araplar, Mursi'nin yaptıklarıyla tarihi tersine çevirmiş ve kendilerine bu ithamları yöneltenleri utandırmıştır. Mursi, seçildikten 1 ay 12 gün sonra yani 12 Ağustos 2012'de hem Askeri Konsey başkanı Tantavi ve yardımcısı Anan'ı, hem Askeri Konseyi, hem de 500 civarında subayı da görevden almıştır. Bu bir ilktir, bu bölgede, bu coğrafya da!

Kimi, çokbilmiş uzman müsveddeleri bu darbe sürecinde, utanmadan sıkılmadan darbecileri ve darbecilerin arkasındaki karanlık ırkçı Siyonist ve emperyalist güçleri gündeme getirmeleri gerekirken Mursi'nin hatalarını saymakla meşguller! Bize göre, bu süreçte, Mursi'nin gündeme getirilecek kadar hiçbir yanlışı/hatası yoktur. Belki ilk günden itibaren açık tavrını yani Batılılarla ve onların çağdışı, kokuşmuş insanlık dışı değerleriyle bu işin olmayacağını gündeme getirmeliydi. Çünkü Mursi, ya da bir başkası bağımsız, Batılı emperyal güçlere rağmen ve kendi ülke menfaatlerini önceleyen hele hele İslami bir yönetimi hedefleyen bir iktidar, bu eli kanlı katiller tarafından asla kabul görmeyeceği artık bilinmelidir. Bunun birçok örneğini gördük; Cezayir'de İslami Selamet Cephesi, Türkiye'de Refahyol iktidarı ve Filistin'de seçimleri %57 oranında kazanan Hamas'a karşı yapılanlar sadece birkaç örnektir. Mısır ise bunun sonuncu, ama son örneği değildir.

Değerli Kardeşlerim,

Emperyal ülkelerin ilkesi yoktur. Ortadoğu'da diktatörlerin yönetimde kalmasını sağlayan Batılı ve Doğulu emperyalist ülkelerdir. Bu nedenle ki, Mısır halkı, kendi Firavuni yönetimlerine karşı çıktığı kadar, Batılılara ve Siyonistlere de karşı çıkmışlardır. Çünkü biliyorlardı ki, bu Firavuni yö-

netimler, ancak Batılı ve Doğulu emperyalistlerin ve Siyonist güçlerin yardım ve desteği ile yönetimde kalabilmektedirler. Dolayısıyla halklar için, asıl düşman, bu kukla yönetimlerden ziyade bunların arkasındaki emperyal ve Siyonist güçlerdir.

Batılı ya da Doğulu emperyalistler ise, kendi dinlerinin, kendi batıl, çağdışı kalmış ideolojilerinin gereklerini yapmaktadırlar. Bunları sahte demokrat olarak suçlamak, demokrasiyi bilmemek, Batıyı tanımamak anlamına gelir. Bu emperyalist ve kapitalist güçler, sömürülerini devam ettirebilmek için demokrasiyi putlaştırır, gerektiğinde de onu yerler. İçinde yaşadığımız ülkede, kimileri, Batının demokrasiye uymadığını, çünkü demokrasinin bu olmadığını söylemektedirler. Aslında beşer aklının ürettiği bir din olan demokrasi, tam da budur. Çünkü;

Bu emperyal kâfirler, 11 Eylül sonrasında Asya'dan, Ortadoğu'dan gelen masum insanlara terörist muamelesi yaparak kendi ülkelerini dar etmişlerdi.

Bu emperyal demokratlar, küresel terörist ABD'nin öncülüğünde 40 demokrat ülkenin katılımıyla yüz binlerce masum Afganlıyı katletmiş, bir o kadarını sakat bırakmış ve taş taş üzerinde bırakmamışlardır. Bu emperyal demokratların fakir ve yoksul Afganistan'da ne işi vardı? Gerçekten Afgan halkını mı düşünmüşlerdi? Elbette ki, hayır!

ABD aynı şekilde BM kararlarına da uymayarak Irak'ı da işgal etmiştir. Afganistan, Irak adeta ölüm tarlalarına dönüştürüldü. Karada, denizde, ABD üslerinde işkence haneler oluşturuldu; Şibirgan, Bagram cezaevleri ile Irak'taki Ebu Gureyb cezaevi ve dünyanın yüz karası Guantanamo sadece bunlardan birkaçıdır.

Bunlar demokrattır, bunlar laiktir, sözde insan hakları savunucusudur, bunlar kısacası eli kanlı katillerdir. Evet, biz bunları, henüz yeni doğmuş bebekleri misket bombalarıyla, kimyasal ve yeni icat ettikleri silahlarla katlederken tanıyoruz.

Değerli kardeşlerim,

Bizler, Müslümanlar olarak, batılı değerlere sığınarak kendi varlığımızı devam ettiremeyiz. Bu değerler, insani ve İslami olanı reddeden değerlerdir ve bu nedenle de bizim asla kabul etmemiz söz konusu olmayan değerlerdir. Çünkü batılı değerler, sömürgeci, emperyaldir, faşist, kapitalist, sosyalist ve de katliamcıdır. Bizim kendimize has değerlerimiz vardır; batılı değerlerle mukayese edilemeyecek derecede

fitridir/insanidir ve İslami'dir. Bu değerler eksik midir ki, bizler batının kokuşmuş, gayri insani ve çağdışı değerlerine ve hevayı ilah edinen modellerine sığınıyoruz.

Bizler Müslüman'ız, yolumuzu ve yol haritamızı kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim ve Resulullah'ın (s) güzel örnekliği/Sünneti belirler. Bizler, onların dinlerine girinceye kadar, onların bizden asla hoşnut olmayacağını vahiy kitabımız Kur'an-ı Kerim'den öğrenmekteyiz.

MURSİ DİK DURMUŞTURI!..

Mısır, bölgenin, Arap dünyasının en önemli ülkesidir; Mısır'da meydana gelen bir değişim, kısa bir sürede bütün bölgeyi etkilemektedir. Zaten Siyonist İsrail'i, bölgedeki gerici krallık ve Şeyhlikleri korkutan da bu idi. Çünkü Mısır'da İhvan'ın başarılı olması halinde sıranın kendilerine geleceğini çok iyi biliyorlardı. Ne Siyonist İsrail kalabilirdi bölgede, ne de Krallıklar ve Şeyhlikler! Bu nedenle bu güçler, yani Siyonist İsrail, Suud, BAE, Kuveyt, Ürdün ve tabi batılı emperyalist ülkeler bir araya gelerek el birliğiyle Mursi yönetimine karşı darbeyi hazırlamışlardır.

İşte 3 Temmuz'da gerçekleştirilen darbe, İhvan yönetimindeki Mısır örnekliğini sona erdirmeye amaçlı bir darbe idi. Ancak darbeye karşı Mursi, şimdiye kadar alışık olmadığımız bir tavır takınmıştır; dik durmuş, darbeci generallere ve des-

tekçisi bölgesel ve küresel bütün güçlere karşı!. Gözaltında iken, darbecilere karşı bu çıkışıyla belki idama götürülme ihtimali varken, buna rağmen darbeyi reddetmesi, darbecilere karşı dik durması takdire şayan bir harekettir. Bu, bölge halklarının umudunu yeşerten ve geleceğe umutla bakmasını sağlayan bir tavidir. Aslında bu tavır, yönetimde de olsalar darbecileri mağlup etmiş ve zelil düşürmüştür. Umud ve temenni ederiz ki, bu duruşunu batılı değerlere karşı da devam ettirir.

Mısır halkı, ramazan ayına ve tahammüllerini zorlayan bu sıcak günlere, 8 Temmuz'da, 27 Temmuz'da ve 14 Ağustos'ta gerçekleştirilen katliamlara, ilan edilen olağanüstü hal uygulamalarına rağmen meydanlarda milyonluk eylemleriyle bir tarih yazmaktadır. Halk ölümüne, ölüm kusan silahlara karşı göğüslerini siper ederek, tarihin çokça şahid olmadığı kahramanlık örnekliği vermektedir. İhvan yetkililerinin cesaretli açıklamaları ve her şeye rağmen, meydanları terk etmeyeceklerine dair açıklamaları, sadece darbecileri panikletmemiş, aynı zamanda arkasındaki karanlık ve sömürgeci güçleri de panikletmiştir.

ASIL DEVRİM ŞİMDİ BAŞLAMIŞTIR!..

Bizler dünya Müslümanlarını, hatta henüz bütününü vicdanları dumura uğramamış, azıcık

da olsa vicdan sahibi olan dünya insanlığına bir çağrıda bulunuyoruz: Suriye’de dün kimyasal gazla binden fazla ve çoğunluğu çocuklardan oluşan masum sivil halk ile Mısır’da, Adeviye, Nahda ve diğer kentlerde çocuklar, kadınlar, kısacası masum sivil insanlar katledilmektedir. Buna karşı çıkmak, buna dur demek azıcık da olsa vicdan sahibi olan, ben de insanım diyen herkesin görevidir.

Mısır’da, iki aya yakın bir zamandan beri olağanüstü hal’e ve ölüm kusan silahlara rağmen milyonluk gösteriler geceli gündüzlü devam etmektedir. Adeviye meydanını boşaltabilirler, Muhammed Bedii’yi, Hayrat el-Şatır ve diğer önde gelen İhvan liderlerini zindanlara atılabilirler, zaten bazıları devrim süreciyle birlikte zindandan çıkmıştı. Evet, Ammar Bedii’yi, 17 yaşındaki Esmâ’yı, Hayrat el-Şatır’ın kızı ve damadını ve Şehid İmam Hasan el-Benna’nın torununu ve daha binlerce masum insanı şehid edebilirler, ama Mısır halkında, darbecileri ve arkasındaki Siyonist ve emperyal güçlere karşı oluşan ve her gün daha da büyüyen nefreti dindiremezler.

Değerli kardeşim,

Mısır’da kan akıyor; kardeşlerimizin, bacılarımızın, bizden olan insanların kanları akıtılıyor. Mısır’da, bir insanlık katlediliyor. Bizler Müslümanlar olarak Küresel terörist ABD ve Siyonist İsrail’den, batılı ve doğulu diğer işgalci emperyal güçlerden, gerici, uşak ruhlu Arap yönetimlerinden yardım beklemiyoruz. Zaten bu katliamları gerçekleştiren darbecilerin arkasında sömürgeci ABD var, Siyonist İsrail var, Rusya var, gerici uşak ruhlu Suud var, Birleşik Arap Emirlikleri var ve suskun kalan bütün yönetimler var. Mısır’da dökülen her damla kanda, bu insanlıktan nasibi kalmamış bu güçlerin destekleri, dolarları ve ri-yalleri var.

Asıl devrim şimdi başlamıştır. İnşallah bu gerçek devrim, sadece Mısır’la sınırlı kalmayacaktır, Suud ve BAE başta olmak üzere, krallıklar ve Şeyhlikler bir bir devrilecek ve yerine İslami yönetimler gelecektir. İşgal altındaki Filistin ve ilk kiblemiz Mescid-i Aksa da özgürlüğüne kavuşacaktır. Mescid-i Aksa işgal altındadır da, Mescid-i Haram, Mescid-i Nebevi çok mu özgürdür? Mescid-i Aksa nasıl ki kurtuluşunu bekliyorsa, aynı şekilde Mescid-i Haram da, Mescid-i Nebevi de kurtuluşunu beklemektedir.

Mısır’ın kurtuluşu, Suriye’nin kurtuluşuna, Suriye’nin kurtuluşu ise Filistin’in kurtuluşuna vesile olacaktır. Filistin’in kurtuluşu ise bütünüyle ümmetin kurtuluşunu sağlayacaktır. İnşa-

allah, Mısır’da başlayan bu kıyam, ümmetin de kurtuluşuna vesile olacaktır.

Değerli kardeşlerim,

Mısır’da, Suriye’de, Filistin’de ve diğer yerlerde kardeşlerimiz katledilmekte, zindanlara atılmakta, ama mücadelelerinden asla vazgeçmemektedirler. 1948’de mülteci konumuna düş(ürül)en Filistinliler, bir gün evlerine dönecekleri umut ve azmiyle hâlâ evlerinin anahtarlarını yanlarında taşımaktadırlar. Filistinlilerin kolları kırıldı, kafaları kırıldı, günlerce işkence altında aç susuz bırakıldılar, ama kendi topraklarını kurtarma adına mücadelelerinden asla vazgeçmediler. Filistin mücadelesi nesilden nesile devam eden bir mücadeledir. Filistinliler, ümitliler ve bir gün mutlaka kendi topraklarına, kendi evlerine kavuşacaklarına inanmaktadırlar. Onlar çok iyi biliyorlar ki “Bir mü’min, asla Allah’tan ümidini kesmez.” (Yusuf, 12/87)

“Üzülmeyin gevşemeyin. İnanıyorsanız üstün olan sizlersiniz”(Al-i İmran, 3/139)

Evet, Rabbimiz böyle buyuruyor, kendisine iman edenlere! Bugün İslam coğrafyasının her yerinde kan akıyor, gözyaşı dökülüyor ve kardeşlerimiz katlediliyor; bu, yüreğimizi burkuyor, içimize kor alevi düşürüyor. Afganistan, Irak, Çeçenistan, Suriye, Filistin, Mısır ve diğer yerler, adeta bir yangın yerine dönmüş, gözü dönmüş emperyal kâfirler, gün geçmiyor ki bir katliam gerçekleştirmemiş olsunlar!

Evet, bu emperyal kâfirler, Müslümanları öldürebilirler, zindanlara atabilirler, topraklarını; kutsal mekânlarını işgal edebilirler, tarihi zenginliklerini, yer altı ve yer üstü kaynaklarını yağmalayabilirler, ama asla bir Müslüman’ı teslim alamazlar. Bunu Afganistan’da, Çeçenistan’da, Filistin’de ve bugün hem Suriye ve hem de Mısır’da yakinen görmekte ve şahid olmaktadır. Çünkü Allah, kendi yolunda, kendi dini uğrunda mücadele eden Müslümanlarla birliktedir. Allah’a güvenen, Allah’a dayanan ve sadece Allah’tan korkan, kimden, kimlerden korkabilir ki?

Evet, ‘İnanıyorsanız, üstün olan sizlersiniz.’

Örneğimiz Hz Muhammed (as), ateşe atılmasına rağmen davasından asla vazgeçmeyen Hz. İbrahim (as) ve Kur’an’da zikri geçen, sırası geldikçe de ateş çukuruna atılan mü’min ve mü’minelerden oluşan Ashab-ı Uhdud olayıdır. “

Katılımcıların Rabia işareti yaptığı, tekbir seslerinin yükseldiği eylemde “Her yer Rabia her yer direniş” sloganları atıldı.

Çok Tanrılı Sistemde Dayatılan Hayat Tarzı

Mustafa GÜLDAĞI

Peygamberimiz (sav) zamanında daha Peygamberlik gelmeden önce çok tanrılı bir sistem düzen vardı. Dünyanın her yerinde böyleydi. Lat, Menat, Uzza gibi onlarca tanrı vardı. Biri yağmur tanrısı, öbürü sağlık tanrısı belki bir diğeri de ekonomi tanrısıydı. Belki bir diğeri de eğitim tanrısıydı. Allah'ı da (cc) kabul ediyorlardı. Allah'da yeryüzüne karışmayan gök tanrısıydı. Ya da yeryüzüne karışması istenilmiyordu. Bu yüzden yeryüzünde sahte ilahlar üretilmişti.

Günümüz insanların ve Müslümanlarının bugünün Lat'ları, Menat'ları ve Uzza'ları nelerdir. Bugün bir heykel şeklinde karşımızda durmuyorlar. Çok sinsi bir şekilde aramızdalar. Görmek ve göstermek zorundayız. Peygamberimiz zamanında hepsi devrildi ve yok oldu. Hayır hayır bir başka elbiseye büründürülüp tekrar aramıza girdiler. İSPAT MI?

TÇTD'ye (Türkiye Çok Tanrılı Devleti) bakarak görebiliriz. Tanrıların ih-

racatı ve ithalatı Türkiye'de birinci sırayı alır. Ülkemize yeni yeni tanrılar ithal ediliyor. Bu tanrıların birçoğunun reklamı da televizyonlarda yapılıyor. Seç beğen der gibi.

Yıllardır eğitime Allah karıştırılmıyor, ekonomiye karıştırılmıyor, hukuka karıştırılmıyor, sosyal hayata karıştırılmıyor, parka, panayıra, çarşıya, pazara, mağazaya karıştırılmıyor. Ekonomide Allah'ın istemediği faiz, eğitimde Allah'ın istemediği eğitim modeli. Hukukta insanları ve toplumsal düzeni bozan şeytana hizmet eden ve Allah'ın istemediği her şey, sosyal hayatta alkolle iç içeyiz, zina ortamlarıyla iç içeyiz, fesad şirketinin patronları sokaklara hâkim olmuş. Allah'ın haram kıldığını haram kabul etmeyip caddelere sokaklara hâkim kılıyorlar.

Peki, tüm bunlar Allah'ı hiçbir işe karıştırmıyorlar mı? Allah'tan hiçbir şey istemiyorlar mı? Tabii ki de istiyorlar. Allah yaz aylarında sulu karpuzlar versin, yağmur için bulutlar gönder-

Yıllardır eğitime Allah karıştırılmıyor, ekonomiye karıştırılmıyor, hukuka karıştırılmıyor, sosyal hayata karıştırılmıyor, parka, panayıra, çarşıya, pazara, mağazaya karıştırılmıyor. Ekonomide Allah'ın istemediği faiz, eğitimde Allah'ın istemediği eğitim modeli. Hukukta insanları ve toplumsal düzeni bozan şeytana hizmet eden ve Allah'ın istemediği her şey, sosyal hayatta alkolle iç içeyiz, zina ortamlarıyla iç içeyiz, fesad şirketinin patronları sokaklara hâkim olmuş. Allah'ın haram kıldığını haram kabul etmeyip caddelere sokaklara hâkim kılıyorlar.

sin, güneşimizi söndürmesin, Konya ovasından buğdayımızı arpamızı eksik etmesin, göllerimizi denizlerimizi kurutmasın, Rize’de çay, Ege sahillerinde zeytin, Trakya’da ayçiçeğimizi eksik etmesin, havamızı versin ki bol bol nefes alıp verelim. Amma bunun dışında yeryüzündeki yönetimimize kanun ve yasalarımıza ekonomik uygulamalarımıza kadınlarımızın makyajına örtüsüne dekoltesine karışmasın. İçkisiz olamayız Allah buna da karışmasın diyorlar.(Hâşâ) Hele hele eğitimimize hiç karışmasın.(Hâşâ) Eğer Allah (cc) eğitimlerine karışırsa batıya uymuş zihni Batı’ya göre şekillenmiş, çağdaş bir nesil yetiştiremezler. Böyle olunca da **“Çağdaş milletler seviyesine”** ulaşamaz.

Bu çok tanrılı sistem hayatına Allah’ın karışmaması için sokaklara inip “kahrolsun şariat” diyen nesiller yetiştirmek ister. “İrtica hortladı” “laiklik elden gidiyor” diyen, çok tanrılı sistemlerinin devrilmemesi için “darbesever” gençlik yetiştirmek. Ya da dedemin ağılındaki inekler gibi “yiyip, içip, işeyen ve zamanı geldiğinde möö diye bağırان inekler yetiştirmek.”(Bu arada dedemin ineklerinden özür diliyorum. Çünkü en azından huysuz değiller)

“On yılda on beş milyon genç yarattık her yaşta.” Evet, çok tanrılı bir sistem oluşturularak on yıl gibi kısa bir zamanda geçmişinden, tarihinden habersiz, dini hassasiyetlerini kaybetmiş bir gençlik yetiştirdiler. Vücudunu açıp her

tarafını teşhir edecek, iffet duyguları alınmış bir nesil. Milli içkisi bira olan bir nesil. Tekbirleri “Tanrı Uludur” olması istenen bir nesil. Nikâhsız ilişkiler nesli. Âlimlerine gerici diyen bir nesil. Batının rüzgârına kapılan bir nesil. Bu Allah için savaşılan bir nesilden “kokuşan” bir nesle geçmektir.

Çok tanrılı bir sistemin darbelerle korunduğu bir düzen. Eğitim adı altında eritim yapan bir düzen. Allah’u Ekber’den rahatsız olup “Tanrı uludur’a” geçen bir düzen. Şapka giymeyen kellelerin kopartıldığı bir düzen. Batıdan getirilen gömleğin uymadığı halde zorla halkın üstüne giydiren bir düzen. “Elhamdülillah Müslüman’ım” diyen bir düzenden “Ne mutlu Türküm diyene” düzenine geçmek.

Çok tanrılı düzene uymayanları darağaçlarında sallandıran düzen. Gerçek ilah Allah (cc) anlaşılmasın, kabul edilmesin diye sahte ilahlar üreten bir düzen. NASIL MI?

Cumhuriyet döneminin şairlerinden Aka Gündüz Mustafa Kemal için diyor ki:

“Görünmezi görür, Bilinmezi bilir

Duyulmazı duyar, sezilmezi sezer

Ezilmezi ezer...”

(Allah’ın özelliklerini verdiler. Ezilmezi ezermiş. Kim acaba bu ezilmezler. Mustafa G.)

Bir başka şair de diyor ki:

"Evliya odur, Peygamber odur, sanatkâr Atatürk..."

Atatürk marşının ilk dördlüğünde de:

**"Tanrı gibi görünüyor her yerde
Topraklarda denizlerde göklerde
Gönül tapar kendisinden geçer de
Hangi yana göz bakarsa Atatürk"**

Türkiye'nin 3. Cumhurbaşkanı ve Atatürk'ün yakın dostu Celal Bayar da diyor ki: **"Atatürk'ü sevmek ibadettir"**(1)

Şevket Süreyya Aydemir de diyor ki: **"İnkılâbımızı oturtmaya ve Atatürk'ü putlaştırmaya mecburduk... Ama şimdi size ifade edeyim: Kahraman putlaştığı zaman ölür"**(2)

Şair Kemalettin Kamu diyor ki:

**Burada erdi Musa/Burada uçtu İsa,
Bülbül burada varsa, Hürriyet için öter
Ne örümcek ne yosun/ne mucize ne efsun
Kâbe Arab'ın olsun bize Çankaya yeter...**

Şair Faruk Nafiz Çamlıbel Atatürk öldükten sonra şu mısraları yazdı:

"Yürüyor, kalbimizin durduğu bir yolda değil,

"Kanlı bir gözyaşı nehrinde muazzam tabutun

"Ey ilâhın yüce davetlisi, göklerden eğil

"Göreceksin duruyor kalbimizin üstünde putun!"

Yusuf Ziya Ortaç da belli ki öteki şairlerden geri kalmak istememişti, kervana katıldı:

"Dağların ardında sönüşü gibi,

"Millete can veren, vatan yaratan;

"Tanrının göklere dönüşü gibi

"Her zaman ırkıma büyük Baş Atam,

"Tanrılaş gönlümde, tanrılaş Atam!"

İlhami Bekir'den:

"İlk adam, mavi gözlerle baktı toprağa,

"Toprağın haritasını çizdi bayrağa;

"Allah değil, o yazdı alın yazımızı."(3)

Kaderi Atatürk'ün yazdığını söylüyor.

Tanrı üretme fabrikası kurmuşlar resmen. Anlatılan bir kıssa vardır: Firavun'a arkadaşı sormuş bir gün "sen nasıl ilah oldun" diye. Firavun cevap vermiş: **"Baktım bana ilah diyorlar bende ilah oldum"** demiş. Kendi ilahını kendi üreten bir topluma dönüştük. Dönüştürüldük. O kadar çok ilah üretiliyor ki Allah'a ulaşmak engelleniyor. Tanrılar eskiyince yenileri devreye sokuluyor.

Behçet Çağlar Atatürk'e mevlid yazdı. Peygamberimize yazılan mevlidi Atatürk'e uyarladı.

"Ol Zübeyde, Mustafâ'nın ânesi

Ol sedefte doğdu ol dürdânesi!

Gün gelip oldu Rızâ'dan hâmile

Vakt erişti hafta ve eyyâm ile.

Geçti böyle, nice ay nice sene

Vakt erişti bin sekiz yüz seksene.

Merhaba ey baş halâşkâr merhaba

Merhaba ey ulu serdâr merhaba!"

Çok tanrılı bir sistem böyle kurulur. Çok tanrılı sistemde yetişen neslin tek bir Allah'a (cc) yönelmesi zor oldu. Çünkü çok tanrıcılık neslin iliklerine kadar işlemiştir. Bu neslin hayat tarzını da çok tanrılı sistem belirliyordu. Ve Cumhuriyet kurulalıdan bu yana hayat tarzı kavgası bitmedi. Nitekim bu aralar Taksim'de yaşanan Gezi Parkı olayları da hayat tarzı savaşıdır. Hayat tarzlarının tehlikeye girdiğini gören veya zanneden çevreler içki şişelerini ellerine alıp meydana döküldüler. Hepsi koyu Kemalist, komünist, açık kadınlar ve solcu erkeklerden oluşmakta. Seküler hayat tarzını isteyenlerden oluşmakta. Çok tanrılı sistemin çok tanrılı insanları gençleri rahatça içki içmeli, zina etmeli, haram işleyebilmeli, açık gezebilmeli, çorap değiştirir gibi sevgili değiştirebilmeli kimse karışmamalı. Bunun için Kemalizm diye üretilen dinden hiç taviz vermek istemezler. Neslin hayat düsturlarını "gökten inmiş dogmalardan" değil(!) resmi ideolojiden almasını isterler. Ve bunu dayattıkça dayatırlar. Amma bilmezler ki: **"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Onlar istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır"** (Tevbe 32)

Selam ve dua ile...

KAYNAKLAR:

(1) Fikret Başkaya, Paradigmanın İflası, s.143

(2) Fikret Başkaya, Paradigmanın İflası, s.142, Abdurrahman Dilipak, Bir Başka Açından Kemalizm, Beyan Yay. s.387

(3) 12 Kasım 2008,Yavuz Bahadıroğlu yeni akit)

Zalimler Darbelerle /Kanlarla/ Kaoslarla Beslenirler

Necdet YÜKSEL

Batı medeniyetini övenler şokta! Asliyetini kaybetmiş toplumlar içine sürüklendikleri boşluktan batıya/batının görkemli addettikleri değerlerine sarılarak kurtulmayı seçtiler. Seçimi yapan yozlaşmış kitleler gerçekte yine aradıklarını bulamadıklarının farkındaydılar; lakin dünya konjonktürü önlerine başka alternatifleri koyup tatbikine de izin vermedi. Dikkatleri celp edici kırılmada işte bu noktada tecelli etmiştir. Hayatın, tarihin, süreçlerin akışını metazori yöntemlerle lehine çevirmeyi adet edinen batıya/batılı akla entegrasyonda özgürlükler, özgünlükler öldürülür.

İleri medeniyeti tesis etme olgusunun lokomotifliğini gururla taşıdığını deklarede bir beis görmeyen batı, çifte standartlı davranışlarını geçmişten bugüne dek aralıksız sürdürmüştür. Sömürgeciliğini her alanda/ her fiilinde/ her üyesi olduğu ittifakın katılımcılarına karşı sergileyen malûm zihniyet bugünde dünden farklı davranmıyor. Farklılık onu ilahlaştıran tabilerinde. Bu alçaltıcı, zilllete düşürücü, kahrettirici bağlılığı sor-

gulamayan batı hayranları hakikatle baş başa kalmaktan korkuyorlar. Korkuyorlar, zira batıyı terk ettiklerinde husule gelecek yeni boşluklarını ne ile doldurabileceklerini bilememekteler. Ya da biliyor ve hazırda tutuyorlar da pratize etme cesaretleri, bu işi yapabilecek şahsiyetleri ve de özgüvenleri yoktur... Batı zihniyeti özüne yabancılaşmışların yüzlerine taktıkları bir maske'dir. Bu maske iğrenç, bu maske korkunç, bu maske doku uyumsuzluğuna bağlı olarak da mikrop/cinayet/darbeler/ özgürlükleri sabote edici komploları ürettiriyor.

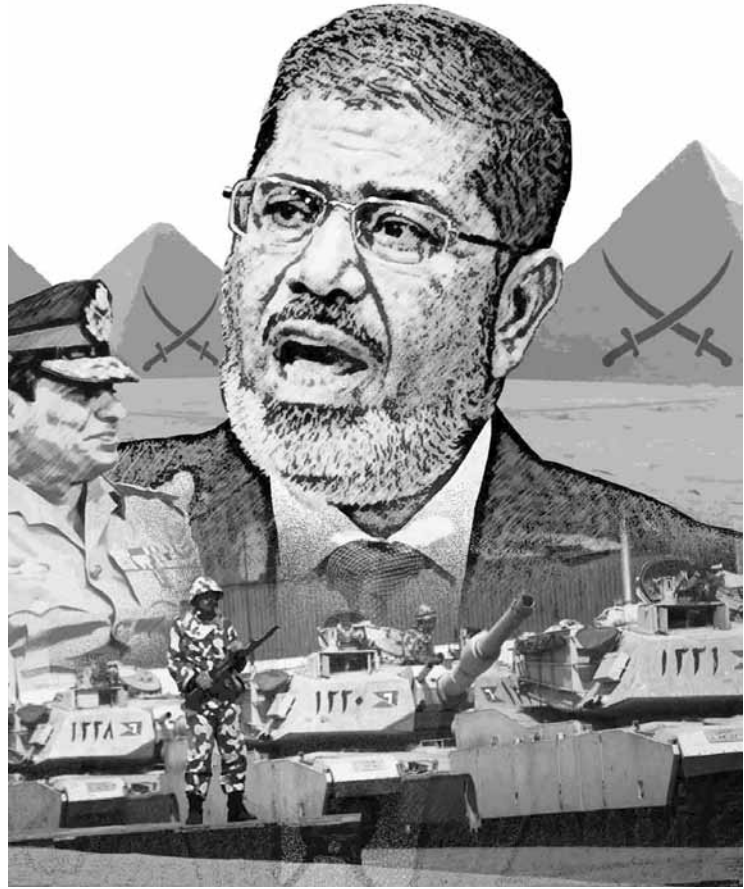
İhvan-ı Müslimin örgütünün, Mısır'da içine çekildiği malûm girdabın bir benzeri, 1990 yıllarının hemen başında Cezayir'de "FİS" için de oluşturulmamış mıydı? Batı'nın kontrolüne girmeyi reddeden partilere/ liderlere kella müsamaha gösterilmediği bu denli barizken "İslami" tandanslı siyasete soyunanların oyunun kurallarını ihlal etmeleri halinde indirileceklerini aklı-selimle tespit edebilmeleri gerekirdi. Batı demokrasi dinine inananları testten geçirip tam boyun eğenlerle yola devam ediyor...

Batılılar, tarihi yalanlarla işletmekte, işletip peşine takılanları da aynı parametrelerle endekslemekte'dirler. Koyduğu kurallara dokundurtmadığı gibi sorgulatmıyor da. Siyasi/ ideolojik paradigmalarına ayarlı bir yeryüzü oluşturma sahasındaysa devletleri/ toplumları dost ve düşman başlıkları altında toplayarak kategorilendirmektedir. Fakat bu dostluklarda, düşmanlıklarda şartlara/ çıkarlara/ gelişmeleri okuyarak ortaya konulacak tavırlara göre çabuk değişebilmektedir. İlgilendikleri sadece her

ne şekilde olursa olsun kârlarıdır ve bu kârlarını sağlatıcı hükümlerlerdir. Dostluklarını da düşmanlıklarını da emperyal tamahkârlıkları belirlediğindendir ki; muhataplarına/ koşullara ayarlı yeni sahte sözler söylemekten de asla çekinmezler. Bunun en yakın örneklerini kutsal kabul ettikleri demokrasinin kurallarıyla cumhurbaşkanı seçilen Muhammed Mursi'nin askeri darbeyle görevinden alınması ve Türkiye'de Ak Parti karşıtlarının Taksim'deki eylemleri karşısında sergiledikleri tutumlarında görmekteyiz. Demokrasinin neye hizmet için pazarlandığı bir kez daha tezahür etti. Batı kültürü bencilliği, zaafı kullanmayı, ahlaksızlığı, insafsızlığı öğütlemektedir.

Bunca büyük toplumsal faciaların, asıl hamiliğini üstlenen batının hâlâ ezdiği kitlelerce baş tacı edildiğine şahit olmaksa başlı başına bir meseledir. Batının dünya insanlığına telkin ettiği özgürlükler küllen dayattığı uyum yasalarının kölesi olmaya bağlı değil midir? Hal böyle ve yaşanmış nice tarihi yakın hadisede bu vakayı desteklerken "inançlarını tam yaşayıp" "fikirlere getirilmiş tehditlerden" de kurtulmayı yine batının hastalıklı demokrasi yönetimini inşa arayanlar acaba gerçekte başlarına nasıl bir bela açtıklarını anlayamamakta mıdır. İhvan-ı Müslimin örgütünün, Mısır'da içine çekildiği malûm girdabın bir benzeri, 1990 yıllarının hemen başında Cezayir'de "FİS" için de oluşturulmamış mıydı? Batı'nın kontrolüne girmeyi reddeden partilere/ liderlere kella müsamaha gösterilmediği bu denli barizken "İslami" tandanslı siyasete soyunanların oyunun kurallarını ihlal etmeleri halinde indirileceklerini akli-selimle tespit edebilmeleri gerekirdi. Batı demokrasi dinine inananları testten geçirip tam boyun eğenlerle yola devam ediyor...

Küresel kaoslardan kendisine yeni hayat kaynakları devşirmede uzmanlaşan batılılar kanları da, ölüleri de, duyguları da acı ve sevinçleri de ranta çevirirler. Taksim Gezi Parkı eylemlerini, eyleme katılanları ve ortaya serilen gerekçelerini AK Parti'yi yıpratma/zayıflatma amaçlı hızla gündemine alan Batı bunu ne gariptir ki demokrasi adına yapmıştı. Daha da garibi ise aynı Batı AK Parti'yi Türkiye'de demokrasinin bütün kurum ve kurumlarıyla yürürlüğe konulmasında birlikte çalışabilecekleri iyi bir partner sıfatıyla methetmişti! Ak Parti, iktidara geldiğinden bu yana, batıların beklentilerine en üst seviyede karşılık verirken, batılılar da bir anda Ak Parti karşıtlığı oluşturan saikler

nelerdir? Dünya halklarının artık kolay sürüleştiremezliğine ilaveten İslami siyasi elitlerin demokrasi üzerinden iktidar erkine talip olma ve bunda da toplum destekli belirgin başarılarına nailiyetleri batıların ürkütüyor. Türkiye'de Necmettin Erbakan'ın liderliğinde kurulan kimi partilere 1970'li yıllardan en son 28 Şubat Post-modern darbesine kadar ülkenin idaresinde söz sahibi olmasına karşılık vurulan darbeler batılı aklın bir yansımasıdır...

Benzer tatbikatların Mısır'dan sonra Tunus'ta da gündeme alınması, Arap baharı kapsamında yer alan Libya'ya/Yemen'e sığması da artık hiç uzak bir ihtimal değildir.

Batılı hırsızlar çetesi dünyayı kendi mülkleri sanıyorlar, bu bakışların ürünü konumundaki eylem ve söylemlerini de pervasızca dillendirip hayata geçirmekteler. Önüne geçemedikleri kitlesel gelişmelerle anlam ve alan kıta sahanlıklarından çıkan coğrafyaları da tekrar envanterlerine katmanın mücadelesini vermekteler. Bu mücadele daha çok kan dökülerek devam edecektir. Zira zalimler darbelerle/ kanlarla/ kaoslarla beslenirler.

Mısır'da Darbe Süreci ve Bölgeye Etkileri - II*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Mısır, İslam Dünyasının kalbi olan Ortadoğu/Ön Asya coğrafyasının en önemli/stratejik ülkelerinden biri ve Arap âleminin de lideri konumunda olan bir ülkedir. İslam tarihinde, Mısır'da gelişen küçük-büyük her olay uzak-yakın çevresini daima etkilemiştir. Bu nedenle, Mısır, her dönemde, sömürgeci ülkelerin iştahını kabartma özelliğini daima korumuştur. Çünkü hiçbir sömürgeci ülke, Mısır'a sahip olmadan Ortadoğu'da başarılı olması mümkün değildir. Dolayısıyla Mısır olmaksızın küresel emperyal güçler, Ortadoğu politikalarının başarılı olma şanslarının ya olmadığı ya da çok düşük olduğu bilindiği için Mısır'ı bir şekilde kendi hegemonyalarına almak için her yola başvurumaktadırlar. Çünkü Mısır'ın, dün olduğu gibi bugün de Ortadoğu ülkeleri üzerinde belirgin bir ağırlığı söz konusudur. Bu bakımdan, Mısır'ın dizayn edilmesi, aslında aynı zamanda Ortadoğu'nun dizayn edilmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla Mısır'daki iktidar çatışması ve darbeler problemi bir iç politik mesele olmaktan öte, bölgesel ilişkilerin en önemli halkalarından birini oluşturmaktadır.

Mısır 85 milyon nüfusa sahiptir. Bu nüfusun %88'ini İslam, %12'sini ise Hristiyan ve diğer dinsel azınlıklar oluşturmaktadır. Bu nüfusun %33,9'u 0-14; 61,4'ü 15-64; 4,7'si 65 ve üstü yaş grubundan meydana gelmektedir. En aktif grup olarak tanımlanan 30 yaş grubu nüfusun

yaklaşık olarak %46'sını oluşturan Mısır'da, çok yönlü gelişen sosyal çelişki ve çatışmaların iç politik denklemin değişmesinde önemli bir rol oynamaktadırlar.

Mısır ekonomisinin önemli kaynaklarından biri turizmdir. Ülkenin Gayri Safi Milli Hâsılası (GSMH)'nda turizmin payı % 20'dir. Neredeyse nüfusun 1/8'i yani 10 milyon civarında Mısırlı ekmeğini turizmden kazanmaktadır. Antik Mısır, piramitler ya da Nil'de gemi turu insanların hayalidir ama olayların başladığı 2011'den bu yana Mısır bomboş. Olaylardan dolayı turist gel(e)miyor.

Ayrıca Mısır ekonomisini kontrol eden Uluslararası Para Fonu, Müslüman Kardeşler'in yönetimine karşı fiilen bir ekonomik abluka uygulamıştır. Mısır'ın dış borcunun, ülkenin GSMH'sından çok daha fazla olması ekonomik ilişkilerde IMF'nin rolünü çok daha fazla ön plana çıkartmıştır. Mursi'nin cumhurbaşkanı olmasından sonra 4,5 milyar dolarlık krediyi birçok gerekçeyle geciktirmesi, çok bilinçli bir politikadır.

DARBENİN BÖLGESEL ETKİSİ

Mısır'daki darbe bölgeyi derinden etkilemiş tir ve etkilemeye devam edecektir. Zira darbe ile otoriter rejim tarafından halkın iradesiyle belirlenen bir seçimle Cumhurbaşkanının seçimi iptal edilmiş, seçilmiş cumhurbaşkanı hapse atılmıştır. Bu durum, sadece Mısır'ı değil, kendi yönetimlerinden rahatsız olan bütün ülkelere etkileyecek ve hayal kırıklığına uğratacaktır.

1 Müslümanlarla Dayanışma Platformu'nun düzenlediği Taksim'den Tahrir'e Küresel Kuşatma adlı Panel'deki konuşma ikinci ve son bölümüdür.

Çünkü Mısır, Arap Baharı öncesi yerinden kımıldatılamaz, Firavunî yönetimi değiştirilemez bir ülke olarak görülüyordu. Arap Baharı bu ülkeyi alaşağı ederek, bütün bölgede halkın iradesiyle yönetimlerin değişebileceğinin mümkün olduğu algısını meydana getirmişti. Geçiş dönemindeki diğer ülkeler de Tunus, Yemen, Libya ve hatta Suriye, Mısır'a bakarak kendilerine çeki düzen vermeye çalışmakta idiler. Çünkü 'Eğer Mısır değişiyorsa, her ülke değişir' algısını meydana getiren Arap Baharı, bölgedeki diğer otoriter rejimlerin korkulu rüyası haline gelmişti. Bu nedenle serbest seçimleri, hak ve adalet haykırışlarını kendi rejimlerinin sonu olarak gören başta Körfez Monarşileri olmak üzere diğer totaliter ve diktatoryal rejimler, Mısır'daki bu gelişmenin kendilerini de devireceğini düşünerek darbe ortamını oluşturmaya başlamışlardır. Aslında bu darbe ortamını oluşturmada baş aktör rolü oynayan ve aynı zamanda bu totaliter monarşik rejimleri kışkırtan, destekleyen ülkeler Siyonist ve emperyal demokrat güçler olmuştur.

Darbe öncesi Mısır modelinin bir başka önemli özelliği de uzun yıllar siyasetten dışlanmış İslami grupların yasal siyasal alana dâhil edilmesi idi. Başta 60 yıldır yasak olan Müslüman Kardeşler (İhvan) olmak üzere, asla siyasal alana katılmaz denilen Cemaati İsla-

mi gibi selefi gruplar da tek tek siyasal alana dâhil olmuşlardır. Bu normalleşme sürecinin sonunda yapılan seçimlerde İhvan'ul-Müslimin %47, Selefi (aslında Selefçi demek lazım. Çünkü Suud'un desteklediği bu Parti, ABD, Siyonist İsrail ve onların yerli işbirlikçisi darbecilerle birlikte hareket etmiştir.) Nur Partisi ise %24 oranında bir oy almıştır. İslami kesimin toplam oy oranı, diğer İslami gruplarla birlikte %75 civarında bir orana yükselmiştir. Bu oy oranı, sadece eski rejim artıklarını, solcuları, seküler ve laik kesimleri korkutmamış hatta sadece bölge diktatörlerini korkutmamış, aynı zamanda Siyonist ve Doğulu ve Batılı bütün emperyal sosyalist ve demokrat güçleri de korkutmuş ve panikletmiştir. Hele İhvan'ın adayı Muhammed Mursi'nin cumhurbaşkanı seçilmesi, kendi ülkelerinde İhvan doğrultusunda ya da İhvan'a yakın gurupları barındıran Körfez ülkelerini daha da korkutmuştur.

DARBENİN BÖLGESEL ETKİSİ

Mısır'da gerçekleştirilen darbe bölge ülkelerinin bazılarını olumlu, bazılarını ise olumsuz yönden etkilemiştir ve etkilemeye de devam edecektir. Mısır'daki darbenin etkileme oranlarına göre bölge ülkelerinin durumunu şöyle sıralamak mümkündür;

SIYONİST İSRAİL

Olumlu yönden etkilenecek ülkelerin başında Siyonist İsrail gelmektedir. Siyonist İsrail, Ortadoğu'daki halk ayaklanmaları dolayısıyla kendisini İhvan ağırlıklı yönetimlerin işbaşına geldiği ülkelerle çevrilmiş olarak görmekteydi. Çünkü her devrilen diktatörün yerine İhvan'ın etkin olduğu yönetimler işbaşına gelmiştir. Tunus'ta, Libya'da ve Mısır'da buna bir de Suriye'nin ilave olma ihtimali Siyonistlerin uykusunu kaçırmakta idi. Özellikle de Mısır gibi Ortadoğu'nun en güçlü ve en etkin bir ülkesinde, üstelik Siyonist İsrail'i ilk meşru kabul eden bir ülkede İhvan'ın etkin olması, Siyonist İsrail'in ve destekçisi ABD'nin kabulenebileceği bir şey değildi. Nitekim Mursi'nin cumhurbaşkanı seçilmesiyle, Mübarek'in İsrail politikasını değiştireceğinin sinyalini vermiş ve buna uygun bir politika izlemeye başlamıştı. Nitekim doğalgaz satış ile ilgili sözleşme feshedilmiş ve Siyonist büyükelçi de ülkesine gönderilmiştir. Ayrıca Siyonist İsrail'in hiç hoşuna gitmeyecek şekilde Gazze'nin Mısır'a açılan Refah kapısı da açılmıştır. Siyonist İsrail'in yeni oluşan bölgenin yeni yönetimlerini test amaçlı Kasım 2012'de ikinci Gazze saldırısı esnasında Mısır Başbakanı Hişam Kandil atılan bombaların altında Gazze'ye destek ziyaretinde bulunmuştur. Bu durum hem İsrail'de, hem de Amerika'da önemli kaygılara yol açmıştır.

Mısır'daki darbeden üç gün önce darbecilerin İsrail yöneticileri ile görüştüğü, ABD ile temaslarda bulundukları ve özellikle de ABD tarafından onay verildikten sonra darbenin gerçekleştirildiği basına yansımıştır. Bu darbe hazırlıklarının da darbeden kısa bir süre önce başlamadığı, Mursi'nin göreve geldiği 30 Haziran

Mısır'daki darbeden üç gün önce darbecilerin İsrail yöneticileri ile görüştüğü, ABD ile temaslarda bulundukları ve özellikle de ABD tarafından onay verildikten sonra darbenin gerçekleştirildiği basına yansımıştır. Bu darbe hazırlıklarının da darbeden kısa bir süre önce başlamadığı, Mursi'nin göreve geldiği 30 Haziran 2012 hatta daha öncesinden itibaren ABD ve Siyonist İsrail'in yardım ve desteğiyle başladığı bilinmektedir. Darbeciler yönetimi ele geçirdikten sonra yaptıkları ilk işlerden birisi Siyonist Büyükelçi Yakup Amitay ve elçilik ekibini Kahire'ye davet etmek, Gazze'ye açılan Refah kapısını kapatmak olmuştur. Her iki gelişme de Siyonist İsrail'in dolayısıyla ABD için memnuniyet verici gelişmeler olarak değerlendirilmiştir.

ran 2012 hatta daha öncesinden itibaren ABD ve Siyonist İsrail'in yardım ve desteğiyle başladığı bilinmektedir. Darbeciler yönetimi ele geçirdikten sonra yaptıkları ilk işlerden birisi Siyonist Büyükelçi Yakup Amitay ve elçilik ekibini Kahire'ye davet etmek, Gazze'ye açılan Refah kapısını kapatmak olmuştur. Her iki gelişme de Siyonist İsrail'in dolayısıyla ABD için memnuniyet verici gelişmeler olarak değerlendirilmiştir. Bu darbeye birlikte Siyonist İsrail açısından korkulu rüya olan Müslüman Kardeşler tehlikesi belirli bir süreliğine de olsa -en azından şimdilik- bertaraf edilmiştir. Böylece İsrail'i çevreleyen Mısır, Suriye ve Ürdün gibi devletlerde seçim, iç savaş ya da diğer yollarla Müslüman Kardeşler ve ona yakın örgütlerin iktidarı elde etme ihtimali -geçici bir süreliğine de olsa- önemli ölçüde azalmıştır.

Siyonist İsrail'i memnun eden bir başka gelişme de Hamas'a olan desteğin derin bir darbe almış olmasıdır. Mısır'daki yeni darbe yönetiminin Hamas konusunda -en azından- nötr kalması bile İsrail'i önemli ölçüde rahatlatacaktır. Kaldı ki bu yönetim, nötr de kalmamış, Refah kapısı kapatmakla yetinmeyerek Gazzelilerin nefes aldığı tünelleri bile kapatmıştır.

Siyonist işgalci gücü sevindiren bir başka gelişme de, Sina Yarımadası'nda İsrail'e karşı örgütlenen bazı grupların hareket alanının sınırlandırılmış olmasıdır. Özellikle darbe sonrasında Sina'da yeni yönetime karşı yöneltilen silahlı eylemler ordunun burada tam bir kontrol sağlama çabasına neden olmaktadır. Zaten darbeci yönetim, bazen yalnız başına, bazen de Siyonist İsrail güçleri ile birlikte Sina Yarımadası'nda Müslüman halka yönelik ortak operasyon dü-

zenlemeye başlamıştır. Bu şekilde ortak operasyon, Mübarek diktatörlüğü döneminde bile gerçekleştirilmemişti. Darbeci yönetimin bu pervasızca tutumu, ne kadar İsrail yanlısı olduğunu da açıkça göstermektedir.

Mısır'da gerçekleştirilen darbe ile Siyonist İsrail'i sevindiren bir başka gelişme de, Mursi döneminde Müslüman Kardeşlerle İran arasında gelişmekte olan ilişkilerin kesilmiş olmasıdır. Siyonist İsrail'i sevindiren bir başka gelişme de, en azından bir süreliğine de olsa Türkiye'nin Gazze konusundaki girişiminin ertelenmiş olmasıdır. Nitekim Erdoğan aylardan beri hazırlanmakta olduğu Gazze ziyareti belirsiz bir tarihe ertelenmiş oldu. Türkiye'nin Filistinliler ve özellikle Gazze konusunda yeni inisiyatif başlatması ihtimalinin azalması İsrail açısından bir kazanım gibi görünmektedir.

SURİYE

Mursi döneminde Mısır, Suriye'de 15 Mart 2011'den bu yana devam eden Baas rejimi kaynaklı şiddet olaylarını gerekçe göstererek, Şam büyükelçiliğini ve Kahire'deki Suriye büyükelçiliğini kapatarak diplomatik ilişkilerini kesmiştir. Darbeyle görevinden uzaklaştırılan Cumhurbaşkanı Mursi, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esat'a istifa etmesi, uluslararası topluma da Suriye hava sahasında uçuşa yasak bölge oluşturması çağrısında bulunmuştur. Mursi'nin bağlı olduğu Müslüman Kardeşler hareketi de, Şam hükümetine ve Şii müttefiklerine cihat ilan eden bazı din adamlarına destek vermiştir.

Mursi döneminde Mısır bu kadarla da yetinmemiş, Suriye'deki muhalefete maddi, ideolojik, lojistik ve örgütsel katkı da sağlamıştır. Mursi, darbe öncesi yaptığı konuşmalarda "Suriye halkı haklarını geri alıncaya ve bunlar seçilmiş bir lider tarafından garanti altına alınıncaya kadar Mısır ordusunun kendilerini desteklemeye devam edeceği" gibi Suriye muhalefeti son derece memnun eden bir pozisyon almaya başlamıştı. Suriye muhalefeti özellikle de Suriye Müslüman Kardeşler Mısır'da çok rahat hareket etmeye başlamıştır.

Mısır'ın, Suriye'ye ilişkin bu tutumu darbeyle birlikte değişmiş ve Esad rejimi de rahat bir nefes almaya başlamıştır. Çünkü Mısır'daki darbe yönetiminin yaptığı ilk işlerden birisi de Esad rejimi ile ilişkileri tekrar düzeltmek olmuştur. Nitekim ordunun yönetime el koymasından kısa bir süre sonra Mursi döneminde kapatılan

Suriye'nin Kahire Büyükelçiliği yeniden açılmış ve diplomatik ilişkiler ise tekrar başlamıştır. Bu nedenle Mısır'da gerçekleştirilen darbeye ilk olumlu tepkiyi de diktatör Esad vermiş ve "Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin düşüşünü siyasi İslam'ın iflası" olarak değerlendirmiştir. Ardından ülkesinin resmi yayın organına verdiği mülakatta "Müslüman Kardeşler gibi dini, kendi çıkarları için kullanan örgütlerin düşüşüyle Arap kimliğinin yeniden doğru yola girdiğini" ifade etmiştir. Darbe yönetimi Suriye ile aralarında vize olmamasına rağmen Suriye'den Mısır'a gelen mültecilere sınırlarını kapatmış ve daha da kötüsü mültecilerden bazılarını da muhtemelen Suriye istihbaratının isteği doğrultusunda tutuklamıştır. Tutuklanan bu mültecilerin Suriye'ye iade edilme ihtimali de vardır ki, bu, daha da kötü olacaktır. Çünkü iade edilen bu mültecilerin eli kanlı Esad rejimi tarafından idam edileceğine kesin gözüyle bakılmaktadır.

Mısır'daki darbe yönetimi, Esad rejimine doğrudan yardım etmese de Mursi dönemindeki gibi Suriye muhalefetine yardımcı olmaması bile Esad rejimi için büyük bir kazançtır.

SUUDİ ARABİSTAN VE BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ

Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) başta olmak üzere krallıkla yönetilen Ortadoğu ülkeleri, Ortadoğu'da başlayan halk

ayaklanmalarına hep korku ve endişe ile yaklaşmışlardır. Çünkü halk ayaklanmaları ile kendi benzeri diktatörlüklerin devrilmeleri, bir gün sıranın kendilerine de geleceği endişesiyle uyuyamaz hale gelmişlerdir. Tunus, Mısır, Libya gibi ülkelerde halkın iradesiyle İhvan'ın ya da İhvan ağırlıklı yönetimlerin iktidara gelmiş olması, kendi krallıklarının sonunun gelmesi anlamına gelecektir. Bu şekilde iktidar değişimleri sadece Krallıkla, Şeyhlikle yönetilen ülkeler için değil, demokrasi ile yönetilen batılı ülkeleri ve Siyonist güçleri de tedirgin etmiştir. Çünkü halk çok iyi biliyor ki, on yıllardır başlarındaki diktatörleri destekleyen, ayakta kalmalarını sağlayan bu emperyal ve Siyonist güçlerdir. Dolayısıyla halklar sadece kendi yönetimlerine değil aynı zamanda bu emperyal ve Siyonist güçlere de tepkilerini göstermişlerdir. İşte asıl korkunun nedeni de budur. Bu nedenle İhvan'ın Mısır'da başarılı olması asla istenmemiştir. Çünkü şayet, İhvan kökenli iktidarlar başarılı olurlarsa Ortadoğu ve Afrika'da büyük değişimin ilk adımı atılmış demektir. Ayrıca da, Batılı ve Doğulu emperyal ülkelerce oluşturulan bölgesel düzen çok şiddetli bir şekilde sorgulanmaya başlanacaktır. Bunun sonucunda ise, bu emperyal ülkelerin güdümünde olan ne Arabistan rejimi, ne de BAE yönetimi ayakta kalabilir.

Suud, kuruluşundan itibaren Mısır'ı daima kendisine rakip olarak görmüştür. Oysa Mursi, seçilir seçilmez yani Cumhurbaşkanı seçilmesinin 11'nci gününde ilişkileri düzeltmek için ilk dış gezisini Suud'a yapmıştır. Buna rağmen Suud, Mısır'da İhvan'ı iktidardan uzaklaştırmak için diğer körfez ülkeleri ile birlikte (Katar hariç) Mübarek yanlıları başta olmak üzere muhaliflere milyarlarca dolar yardım aktarmışlardır. Suud, İhvan'ın seçimleri kazanma ihtimali belirdikten hemen sonra Mısır'da darbe ortamının oluşturulması için harekete geçmiştir.

Çünkü Suud, Ortadoğu'da, Mısır'ı kendisine daima rakip olarak görmüştür. Rakibinin siyasi çalkantılar içerisinde iç problemleriyle uğraşması elbette Suud'u bölgede rahatlatacaktır. Ayrıca Suud, sadece Mısır yönetimini değil, Müslüman Kardeşler'i de ideolojik ve siyasi olarak kendisine rakip olarak görmektedir. Dolayısıyla Müslüman Kardeşler'in aldığı darbe sadece Mısır'la sınırlı kalmayacak, aynı zamanda Ortadoğu'daki İslami hareketlerin güçlü olduğu diğer yerlerde de Müslüman Kardeşler'in en azından duraklamasına neden olacaktır. Bölgede Müslüman Kardeşler'in zayıflaması ya da duraklaması, Suudi Arabistan destekli çeşitli selefi hareketlerin oyun alanını genişletecektir.

Bu ve benzeri başka nedenlerden dolayı Mısır'daki darbe ile ilgili olarak Suudi Arabistan Kralı Abdullah, Mısırlı darbecilere alenacele bir mektup gönderip "Mısır ordusu ülkeyi kararlık tünelden çıkarmıştır" ifadesini kullanarak destek vermiştir. Suudi Arabistan Mısır'da Selefiler'i desteklerken Müslüman Kardeşler'e karşı bir politika yürütüyor. Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri, Müslüman Kardeşler'i hem kendi monarşileri hem de selefi fikirleri için bir tehdit olarak görüyorlar. Bu nedenle Darbe yönetimine keseler açılmış ve darbecilere Suud 5, Kuveyt 4, BAE ise 3 milyar dolar yardım sözü vermiştir. Mısır'ın meşru hükümetine bir dolar bile vermeyen bu ülkeler askeri cunta yönetimine etek dolusu para ile destek olmuşlardır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

Mısır yeraltı kaynakları dolayısıyla zengin olmasa da, stratejik olarak çok önemli bir kavşakta bulunmaktadır. Asya ile Afrika kıtalarının kesişme noktasında olan, dünyanın en önemli geçiş noktası Süveyş Kanalı'nın üstünde yer alan Mısır, Ortadoğu ülkeleri arasında stratejik bir ülke olarak, ABD ve diğer emperyal ülkeler için son derece önemli bir konuma sahiptir. Mısır olmaksızın emperyal güçlerin Ortadoğu politikalarının başarılı olma şansı da son derece düşüktür.

Bilindiği gibi Mısır'da 25 Ocak'ta başlayan olaylarda ABD önce Mübarek'in kalmasını, bu başarılamayınca istihbaratçı Ömer Süleyman'ın kalmasını istemiştir. O da kabul edilmeyince Mısır yönetiminin kendilerine sadık olan orduya devredilmesini sağlamıştır. ABD'yi, yönetimlerin İslami görünürlüklerinden öte, İslami referanslara uygun bağımsız siyaset yapma ve bölgesine düzen verme isteği rahatsız etmektedir. Bundan dolayı Suud'daki rejimin İslami görünürlüğü ABD'yi rahatsız etmemektedir. Ama 1, 1,5 milyonluk Gazze'ye hapsedilmiş Hamas, ABD'yi ve yandaşlarını daha çok rahatsız etmektedir.

ABD, önce 'Müslüman Kardeşleri' küresel sistem içine çekerek uyumlu bir politika izlemesini sağlayarak etkinliğini arttıracaklarını hesaplamıştır. ABD tarafından ılımlı bir kimliğe sahip olan Mursi'nin Mısır'da önemli bir etki gücü oluşturacağı ve bir bakıma ılımlı İslam çizgisinin uygulanmasında bir lider olarak ön plana çıkacağı düşünülmüştür. Böylelikle Türkiye

modelinin bir başka versiyonu olarak Mısır'ın, Arap dünyasına sunulması hesaplanmıştır. Ancak Müslüman Kardeşlerin izlediği politika, ABD yönetiminin hoşuna gitmemiştir. Bundan dolayı da bu yönetimden kurtulmak için muhalifler ve özellikle de ordu, Mursi yönetimini devirmek için desteklenmiştir.

Bundan da açıkça anlaşılacağı üzere, batı dünyasının önemseydiği kuşkusuz sadece kendi menfaatleridir. Yoksa darbenin ayak seslerini çok önceden duyan, hatta olması için çaba harcayan ve Mısır ordusu ile son derece yakın ilişkileri olan ABD'nin darbeye sessiz kalmak yerine, darbeyi kendi ilkeleri doğrultusunda engellemesi gerekmez miydi? Batı kendi menfaatleri, dolayısıyla da İsrail'in güvenliği için Mısır'daki askere/orduya daha çok güvenmektedir. Çünkü seçilmiş liderler halka hesap verdikleri için Siyonist İsrail'e karşı daha sert olabilir. Bu, İslamcı olsun ya da olmasın tüm seçilmişler için söz konusudur. Bu açıdan da ABD ve İsrail için askeri vesayet daha öngörülebilir ve kabul edilebilir bir Mısır anlamına geliyor.

Ankara Strateji Başkanı Prof. Dr. Mehmet Özcan, Batı hala bu duruma darbe demekten çekiniyorsa bu iki şekilde değerlendirilebilir: Birincisi Batı bu darbeyi istiyordu, ikincisi de bunun için zemin hazırladı. Bunu Mart ayında Amerika'da çıkan bir gazetede bu darbeye ilişkin paylaşılan bilgilere dayanarak söylüyorum. Ayrıca Mart ve Nisan ayında Amerika'daki düşünce kuruluşlarından görüştüğümüz uzmanların birçoğu, Mısır'da iki üç ay içerisinde de Kiptiler tarafından bir darbe yapılacağını açıklamışlardı.

Mısır gibi Amerika'nın yardımına ihtiyacı olan ve ordunun en önemli gelir kaynaklarının Amerika'dan geldiği bir ülkede, Amerika'dan habersiz bir darbe yapılması mümkün değildir. Obama'nın 3 Temmuz'da yapmış olduğu şu açıklama en önemli ön koşula açıklık getirmiştir: "Mısır ordusunu kapsayıcı ve şeffaf bir süreçle mümkün olan en kısa zamanda tam yetkiyi demokratik yollardan seçilmiş bir sivil hükümete devretme yolunda hızlı ve sorumlu şekilde hareket etmeye ve Mursi ve destekçilerine yönelik keyfi tutuklamalardan kaçınmaya çağırıyorum... Bugünkü gelişmeleri olumlu karşılayanlar ve Cumhurbaşkanı Mursi'yi destekleyenler de dâhil olmak üzere barışçıl eylemlere katılan herkesin sesine kulak vermek gerek."

TÜRKİYE

Menfi yönden etkilenecek ülkelerden birisi Türkiye'dir. Türkiye'nin Hüsnü Mübarek döneminde Mısır ile ilişkileri çok da iyi değildi. Ancak, 11 Şubat'ta Mübarek'in devrilmesinden sonra ve özellikle de Muhammed Mursi döneminde ilişkiler çok hızlı bir şekilde gelişmiştir. Nitekim Türkiye ile Mısır arasında 'Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Anlaşması' imzalanmıştır. Bu çerçevede ilki 2011'de, ikincisi de 2012'de olmak üzere iki de toplantı gerçekleştirilmiştir. Her toplantı sonrasında iki ülke arasında çeşitli alanlarda çok sayıda anlaşmalar imzalanmıştır.

Mısır'la gelişen bu ilişkilere paralel olarak ticari yönden de müspet gelişmeler olmuştur. Mısır'da çeşitli firmalar tarafından gerçekleştirilen yaklaşık 2 milyar dolarlık yatırım söz konusudur. Mısır'da LC Waikiki, Colins, Şahinler Holding'e bağlı Şahinler Egypt, Yeşim Tekstil, Temsa'nın yanı sıra Beymen ve Damat mağazaları da bulunmaktadır. BİM de bu ülkeye yatırım yapan firmalar arasında yer almaktadır. Limak Holding ise, Kahire'deki uluslararası havalimanının terminal binasını devlet garantisi altında inşa etmektedir. Bu şirketlerde yaklaşık 60 bin Mısırlının çalıştığı bilinmektedir. Türkiye'nin Mısır'a yaptığı toplam ihracat 2012 yılında 3,7 milyar dolar olmuştur. Bu yılın ilk 6 ayında ise 1,7 milyar dolarlık bir satış gerçekleşmiştir. Yani iki ülke arasındaki ticaret hacmi 5,5 milyar dolar civarında gerçekleşmiştir.

Devrimle birlikte Türkiye ve Mısır arasında gözle görülür bir yakınlaşma gerçekleşmiştir. Mısır'a, hem Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve hem de Başbakan R. Tayyip Erdoğan son 2 yıl içinde resmi düzeyde ziyaretler yapmıştır. En dikkat çekici ziyaret ise, Mursi'nin, AKP'nin 4. Olağan Kongresi'ne onur konuğu olarak katılmasıydı. Mursi'nin Erdoğan'la birlikte verdiği poz özellikle bölge ülkelerinde büyük rahatsızlığa sebep olmuştur. Türkiye, ekonomik darboğazdan geçen Mısır'a 2 milyar dolar yardım sözü vermiş ve bunun 1 milyar dolarını nakit olarak ödemiştir.

Mısır'da gerçekleştirilen darbeye birlikte Türkiye, önemli bir müttefikini kaybetmiştir. Türkiye önemli bir müttefikini kaybetse de Mısır'daki darbe karşısında takınmış olduğu ilkeli duruşu, sadece Mısır'daki muhalifler nezdinde değil, İslam dünyasında hatta dünyanın birçok ülke halkları nezdinde saygınlığını arttıracak-

tır. Darbenin Türkiye'ye ikinci etkisi, Filistin ve dolayısıyla Hamas'la ilgili politikalarını sıkıntıya sokmuştur. Mevcut şartlarda Başbakan Erdoğan'ın Gazze ziyareti bir süre daha ertelenecek gibi görünmektedir. Bununla birlikte, bu ziyaretin gerçekleşmemesi Türkiye'nin Filistin Davası'ndan vazgeçtiği anlamına gelmemektedir. Darbenin Türkiye'ye üçüncü etkisi Mısır'daki yönetim değişikliğinin Suriye üzerindeki muhtemel etkileri Türkiye açısından olumsuz olabilir. Bu da, Suriye muhalefeti üzerinde diğer devletleri aktif hale getirebilir.

Türkiye, Mısır'daki darbeye son derece ilkel bir tepki göstermiş ve ideal planda en doğrusunu yapmıştır. Ancak reel planda sürecin uzaması Türkiye'yi bölgede etraflı çevrilmiş, sıkışmış bir hale sokmuş olacaktır. Ortadoğu'nun diğer bölgesel aktörleri olan İsrail, İran destekli Suriye ve Irak'la yaşanan gerginlikten sonra şimdi de Mısır'la bir kriz yaşanmaya başlanmıştır. Türkiye'nin Suudi Arabistan'la arasındaki mesafe ise darbe süreci ve İhvan-Selefi rekabetindeki pozisyon farklılıkları nedeniyle daha da açılmış oldu. İsrail, Suriye, Suudi Arabistan gibi normalde bir araya gelmeyecek ülkelerin neden İhvan karşıtı darbeye destek vermede birleştiklerini başka türlü açıklamak mümkün değildir. Suriye'deki kriz ve Irak merkezi yönetimiyle arasının bozuk olması Türkiye'nin Ortadoğu'yla karasal bağlantısını kesmiştir. Mısır ise deniz trafiği açısından Doğu Afrika, Hint alt-kıtası, Güneydoğu Asya ve Doğu Asya'ya açılan son derece stratejik önemi haiz bir ülkedir.

FİLİSTİN

Mısır'daki son gelişmeden en çok etkilenen ülkelerin başında Filistin gelmektedir. Filistin Sorunu'ndaki özel konumu ve tarihsel rolü nedeniyle Mısır'daki her kritik gelişme Filistinlileri yakinen etkilemektedir. Çünkü Mısır'daki yeni yönetimin, Hamas'a karşı hiç de sempatiyle bakmayacağı kesindir. Üstelik bu seferki Hamas karşıtlığı, İsrail'in Mısır'dan talebiyle ortaya çıkan yapay bir tavır olmayacaktır. Mısır Yönetimi'nin sadece Mısır'daki İhvan'la değil komşu ülkelerdeki İhvan'la da problem yaşayacaktır. Yani İhvan doğrultusundaki Hamas ile Siyonist İsrail istemeden de yeni yönetimin tavrı hiç de iyi olmayacaktır.

Ayrıca Suriye'deki karargâhını Mısır'a taşıyan Hamas, Mısır'daki darbeden sonra burada da çok kalamayacağı, bunun da Hamas'ın dış ilişkilerinin koordinasyonunu etkileyeceği

benzemektedir. Körfez ülkelerinin Müslüman Kardeşler'e olan soğuklukları ve Türkiye'nin Hamas konusundaki hassasiyeti nedeniyle Hamas'ın yeni dış karargâhını (ya da siyasi bürosunu) taşıyacağı muhtemel ülkelerden birisinin de Türkiye olacağı basına yansıyan haberlerdendir. Perşembe günü Londra'da yayınlanan Suudi sermayeli El Hayat gazetesine demec veren Mısırlı askeri bir kaynak bölgede devam

eden operasyonlarda 32 Hamas mensubunun öldürüldüğünü, 45'inin ise tutuklandığını söylemiştir. Hamas, anında bu yöndeki iddiaları yalanladı. Dün de yine Mısır güvenlik yetkilileri 3 Filistinlinin Mısır'ın kritik noktalarına saldırı halindeyken yakalandıklarını duyurmuştur. Savcılar ise şimdiden 2011 devrimi sırasında başta Muhammed Mursi olmak üzere Müslüman Kardeşler hareketinin önde gelen isimlerinin hapisinden Hamas'ın yardımıyla kurtulup kurtulmadıklarını araştırıyor.

Mısır medyası ve ordu kaynakları uzun süredir Sina Yarımadası'nda devam eden istikrarsızlıkta Hamas'ın parmağının bulunduğunu iddia etmektedir. Geçtiğimiz yıl 16 asker ve polisin ölümüyle sonuçlanan karakol baskınında yine Gazze merkezli Filistinli gruplar sorumlu tutulmuştu.

İdeolojik olarak Müslüman Kardeşler'den beslenen bir örgüt olarak adlandırılan Hamas'ın, yıllarca Suriye ve İran'la kurduğu yakın ilişkilerden dolayı Mısır yönetimi Filistin politikasını Hamas yerine rakip El Fetih üzerinden yürütmüştür.

Askeri yönetimin Hamas üzerindeki baskısını bundan sonraki süreçte de artırması bekleniyor. Geçtiğimiz yıl İran'la tüm bağlarını koparan Hamas'ın en güçlü finansörü olarak kalan Katar'ın da Mısır ve diğer bölge ülkelerinden gelecek baskılardan sonra her an bu örgüte karşı tavır alabileceği belirtiliyor.

İRAN

İran, Mısır'daki yönetim değişikliğinden hem olumlu hem de olumsuz yönden etkilenmiştir.

Mısır'da gerçekleştirilen darbeyle birlikte Türkiye, önemli bir müttefikini kaybetmiştir. Türkiye önemli bir müttefikini kaybetse de Mısır'daki darbe karşısında takınmış olduğu ilkel duruşu, sadece Mısır'daki muhalifler nezdinde değil, İslam dünyasında hatta dünyanın birçok ülke halkları nezdinde saygınlığını arttıracaktır.

İran, Mısır darbesinden önce, Arap dünyasındaki farklılıkları kullanarak kendisine alan açmaya çalışmakta idi. Ancak Mısır'daki darbe, Müslüman Kardeşler'in Mısır başta olmak üzere diğer ülkelerde düşman konumuna yerleştirilmesine neden olduğundan, İran'ın elinden farklılıkları kullanma imkânın alınmasını beraberinde getirmiştir. Ayrıca İran bu imkânı kullanarak başta Suudi Arabistan ve Ürdün ol-

mak üzere diğer Arap ülkeleri ile Birleşik Arap Cephesi oluşturulmasını engellemeye çalışmakta idi. Mısır'da gelecek dönemde Suudi Arabistan etkinliğinin artması ve içinde Mısır-Suudi Arabistan-Ürdün-BAE-Kuveyt gibi ülkelerin bulunduğu yeni bir güç bloğunun oluşması, İran açısından bir başka olumsuzluk olarak ortaya çıkmaktadır.

Ancak Müslüman Kardeşler'in Mısır'da aldığı darbenin Ortadoğu genelinde bu hareketi etkilemesi İran'ı özellikle de Suriye'de rahatlatacaktır. Ayrıca Suriye'de Esad rejimine karşı ortak hareket eden Suudi Arabistan ile Katar arasında Mısır dolayısıyla fikir ayrılıklarının belirmesi, Suriye'de muhalefetin içinde de bir takım ayrılıklara neden olabilir. En azından İran-Rusya-Hizbullah bloğu netken, karşı tarafın içindeki problemler Suriye'de, İran için olumlu bir gelişme olarak değerlendirilebilir. İran açısından bir başka olumluluk da, dünya kamuoyu Mısır'daki iç karışıklığa yoğunlaşmışken, müttefikleri ile birlikte Nusayri Esad rejimine verdiği desteği sessiz sedasız artırarak devam ettirmesidir. İran açısından üçüncü bir olumluluk da, Mısır'ın yakın geleceğinde Türkiye ile yaşayacağı muhtemel problemler, Türkiye'nin, Mısır'la Mursi döneminde geliştirdiği olumlu ilişkilerin zedelenmesine hatta kopmasına neden olacaktır. Her iki hal de İran açısından olumlu bir gelişmedir. Suriye, Lübnan, Filistin ve Irak'ta birbiriyle rekabet içinde olan İran ve Türkiye arasındaki ilişkide Türkiye'nin –en azından şimdilik– Mısır'daki mevzi kaybı İran için artı bir puan olarak değerlendirilebilir.

Hayırlı Nesil Yetiştirmek

Cefai DEMİREL

Bambu Ağacı yetiştirmek: Çinliler Bambu ağacını şöyle yetiştiriyorlar. Önce ağacın tohumu ekilir, sulanır ve gübrelenir. Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik olmaz. Tohum yeniden sulanıp gübrelenir. Bambu ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez. Üçüncü ve dördüncü yıllarda her yıl yapılan işlem tekrar edilerek bambu tohumu sulanır ve gübrelenir.

Fakat inatçı tohum bu yılda da filiz vermez. Çinliler büyük bir sabırla beşinci yılda da bambu'ya su ve gübre vermeye devam ederler. Nihayet beşinci yılın sonlarına doğru bambu yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık 27 metre boyuna ulaşır. "Peki, Çinliler bambu ağacını 27 metre boyuna altı hafta da mı, yoksa beş yılda mı yetiştirmişlerdir? Şüphesiz 5 yılda. Bizlerde evlatlarımıza 20 sene sabırla, azimle, yılmadan yetiştirmek için gayret edeceğiz.

İlk yıllarda emeklerimizin karşılığını alamamış gibi görünebilir. Fakat ekilen tohumlar mutlaka yeşerecektir. Yılların birikimi mutlaka meyvesini verecektir.

Çin atasözü der ki; Bir yıllık refah istiyorsan tahıl yetiştir, on yıllık refah istiyorsan ağaç yetiştir, yüz yıllık refah istiyorsan insan yetiştir. Bizlerde hayırlı bir nesil yetiştirmek için yılmadan, usanmadan, evlatlarımızı yetiştirmek için gayret etmeliyiz.

Dünya menfaatlerini, edepi olmaktan, imanlı olmaktan daha fazla önemseyen bir top-

lum haline geldik, yakın tarihimizde para için annesini katleden üniversiteli çocukların haberini televizyonlardan izledik. Çocuklarımızın sadece maddi geleceklerini düşünerek veya sadece maddi isteklerini karşılayarak iyi bir anne baba olamayız. Evlatlarımızın hayırlı, İslami gençlik olabilmesi için onlara yedirdiğimiz, içirdiğimize de dikkat etmeliyiz.

Günümüzde ne kadar kazandığımız, nasıl kazandığımızdan daha önemli oldu. Bunun tabii sonucu olarak da "Bu çocuk neden bu hale geldi?" sorusunun cevabını önce kazancımızda ve kendimizde aramalıyız.

Binanın temeli ne kadar sağlam olursa bina da o kadar sağlam olur. Çocuklarımızın yetişmesinde önemli etkenlerin başında eğitim öğretim ve toplum yaşamı yer alır. Daha önemlisi hayırlı neslin temeli annenin hamilelikte ve daha sonrasında boğazından haram geçip geçmediğinde, babanın helal getirip, getirmedeğinden aramalıyız.

Su Kırbalarını Delen Çocuk; İstanbul'un Vefa semtine adı verilen Vefa hazretleri Fatih devrinin büyük âlimlerinden ve evliyasındandı. Akşemseddin, Molla Gürani gibi devrin manevi önderlerindendi.

Bu büyük zatın oyun yaşlarındaki oğlu kötü bir alışkanlık edinmişti. Ucuna çivi çakılmış bir sopa ile o devirde evlere içme suyu taşıyan sakaların kırbalarını deliyordu. Evcil hayvan derisinden yapılmış su tulumu demek olan kırba,

sivri bir madde ile kolayca deliniyordu. Şeyh Vefa'nın oğlu da bunu yapıyordu. Sakalar, babasına hürmetinden dolayı sabrettiler. Baktılar çocuğun vazgeçeceği yok, Vefa hazretlerine şikâyet ettiler.

Vefa Hazretleri olanları duyunca hayretler içinde kaldı. Nasıl olur da bunca dikkat ve özenle yetiştirilen, haram lokmadan uzak tutulan bir çocuk böyle bir şey yapardı. Sakalara: "Anlaşıldı, gereken yapılacak, sizin de zararınız ödenecek", dedi.

Önce kendini düşündü: Acaba ben bu çocuğa yanlışlıkla da olsa haram yedirdim mi, diye düşündü. Bir şey bulamadı. Hanımına sordu: Sen bu çocuğa hamileyken veya süt verirken haram bir şey yedin mi, iyi düşün, dedi.

Hanımı düşündü, nihayet bir olay hatırladı. Oğlana hamileyken oturmağa gittiği bir komşu evinde, masadaki bir tabakta portakallar varmış. Görünce canı çekmiş ama istemeye de utanmış. Ev sahibi hanım bulundukları odadan dışarı çıktıkça oya iğnesini portakallara batırıp, sularını içmiş.

Vefa hazretleri, Aman hatun hiç vakit geçirmeden komşuya git, olanı biteni anlat, helallik

dile demiş. Kendi de sakaların hepsinin parasını ödedi ve haklarını helal ettirdi. Oğluna olayın başından sonuna kadar bir şey demedi, ama çocuk bir daha çivili sopa ile kırbaları delmedi. Yani bizler hatalarımızı düzelttikçe evlatlarımızda düzelecektir.

Yüce dinimiz İslam'ın, fert ve cemiyet halinde yaşayan insanın hayrına getirmiş olduğu yükümlülükler vardır. Bu yükümlülüklerin en önemlilerinden biri de kişinin kendisinin, ailesinin ve çocuklarının nafakasının tedariki için kazancının helal yollardan olmasına önem vermesidir.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) de alın teri ile kazanılana dikkat çekerek **"Hiçbir kimse asla kendi kazancından daha hayırlı bir rızık yememiştir."** (Buhari Büyü'15) buyurmuştur.

Bir psikiyatristin anlatımı, Aileler bana sık sık çocuklarını getirir. **"Bu çocuk bir garip davranıyor nedense? Tedavi etseniz."** Hiç istisnası yok gibidir; "odama çocuk girer ve biraz sonra çıkar ama aile odama girer ve kalır." Genellikle esas problem ailededir. Anne-babanın bir yığın hataları, kompleksleri, hatta psikiyatrik rahatsızlıkları vardır. Ama onlar bunları görmez, çocuktaki problemleri öne sürerler.

Sanki o çocuk o evde yetişmemiştir de uzaydan gelmiştir. **“O kadar da gayret ettik, neden böyle oldu bu çocuk bilmiyorum?”** havası vardır genellikle. Ama biz çocuk yerine aileyi terapiye alırız. Ailenin sorunları çözüldükçe, çocuk da kendiliğinden toparlanır, düzelir.

O yüzden, önce kendimize bakmalıyız. Bir evin en önemli kısmı temeli olduğu gibi, bir çocuğun ruhsal gelişiminde en önemli dönem de ilk yıllardır. Çocuğun zekâsının % 80'i ilk 7-8 yılda geliştiği gibi, kişilik de büyük ölçüde bu dönemde oturur. Hele ilk 2 yıl çok önemlidir ve “temel güven duygusu”nun oluştuğu dönemdir. Sebebini anlayamadığımız bağımlılık, hırçınlık, şüphecilik gibi karakter özelliklerinin temeli o ilk yıllardaki hatırlayamadığımız hatıralardadır. İlk yaşlarında mutlak ilgi ve sevgi ile yetişen çocukların ileride çok daha huzurlu insanlar olduklarını göstermiştir. Çocuğunuzun bilinçli olmadığı o ilk yıllar aslında Bilinçaltı'nın şekillendiği en önemli yıllardır.

Aslında buraya kadar anlatmak istediğimiz evlatlarımızda bir eksik görüyorsak önce kendimize bakmalıyız, ben nerde hata yaptım ki çocuğum böyle oldu dememiz lazım.

Annelerin üzerine düşen görev

Saliha Annelerimiz, beylerini yolcu ederken, Aman bey, bize helâlinden kazan, helâlinden getir. Bana da çocuklarına da haram yedirme. Biz, yavan ekmeğe râzıyız, derlermiş. Şimdi ise biz, beylerimizi işe gönderirken Aman boş gelme nereden bulursan bul. Marketten şunu bunu al. Çarşı pazardan şunları getir diyoruz. Hâlimizi vaktimizi düşünmeden bitmek tükenmek bilmeyen istekler sıralıyoruz. Sonra da ailemizde huzur kalmıyor, ibadetimizde huzur kalmıyor, çocuğumuzda itaat kalmıyor. Bizi dinlemiyor, yediğimizin içtiğimizin bereketi kalmıyor. Bir türlü iki yakamızı bir araya getiremiyoruz. Kadınlarımız da eşlerinden daha çok rahatlık daha çok refah isteyeceklerine, sen yeter ki helalinden getir, ben her şeye razıyım demeliler.

Annelerimiz daha hamile kalmadan boğazlarından haram lokma geçmemeli. Çocuklarımız Anne karnında helal beslenmeli. Helal süt emmeli, çocuğumuz hazır gıdalar yerine doğal yiyeceklerle beslemeli. Bir araştırmada çocuklar içinde katkı maddesi olan yiyeceklerle besleniyor, çocuklarda davranış bozuklukları gözlemleniyor, hiperaktivite tarzında olumsuz davranışlar gösteriyor. Daha sonra bu yiyecekler değil

de doğal yiyeceklerle besleniyor, sonuçlar ise şaşırtıcı. Çocuklarda bu davranışlarda azalma görülüyor.

Katkı maddelerinin çocuklara zararları

İngiltere Gıda Standartları Ajansı'nın (FSA), rastgele seçilen 300 çocuk üzerinde yaptığı araştırma, çocukların katkı maddeleri içeren bir içeceği içtikten sonra ani hareketler yaptıklarını ve konsantrasyonlarını kaybettiklerini ortaya koymuştur. İngiltere Gıda Standartları Ajansı, hiperaktif çocukların durumunda daha az katkı maddesi kullanımı yoluyla bir iyileşme sağlanabileceğini bildirmiştir. Katkı maddelerinin sağlığa zararlı etkileri hakkında yapılan araştırmalar sonucunda; çocukları hiperaktif olan ailelerin özellikle “E” kodlu katkı maddeleri taşıyan gıdaların tüketimini kesmeleri tavsiye edilmektedir. Ayrıca DEHA (dikkat eksikliği ve hiperaktivite) için de çocuklarımızı cep telefonu, televizyon, bilgisayar vb. radyoaktif faktörlerden korumak gereklidir.

İngiltere'deki Southampton Üniversitesi tarafından yapılan bir araştırma ise, renklendirici denilen boya katkı maddelerinin hiperaktif çocukları olumsuz etkileyebileceğini göstermiştir. Çalışma sonunda, 8-9 yaş arası çocukların boya katkılarından olumsuz etkilendiği görülmüştür.

Besinlerdeki katkı maddeleri birikerek çokta huzursuzluktan dikkat eksikliğine ve hiperaktiviteye varan çeşitli rahatsızlıklara yol açabilir. Genetik yatkınlığı olan çocuklarda MS hastalığını tetikler. Ayrıca epilepsi, migren ve görmede bulanıklığa sebep olabilir. Zekâ seviyesini azaltabilmektedir. Yapılan çalışmalarda besinlerdeki yapay renklendirici ve katkı maddelerinin beyin fonksiyonlarında azalmaya neden olduğu çocukların IQ seviyesini yaklaşık 5.5 puan düşürdüğü saptanmıştır.

Katkı maddesi olan gıda maddelerinden belli başlıcaları şunlardır: Her türlü abur cubur, şeker ve şekerlemeler, hazır meyve suyu ve reçeller, kola vb. boyalı gazlı içecekler, meyve tozları, her türlü boyalı içecek, boyalı hazır meyveli yoğurt ve pudingler, hazır çorbalar, hazır soslar, ketçap, mayonez, cips, katkı maddeli yiyecekleri çocuklarımıza kullandırmayalım. Evde doğal maddelerle kendimiz hazırlayalım. Çocuklarımız için evde yapılan kurabiye ve tatlıları tercih edelim. Annelerimiz biraz emek ve zaman harcayacaklar ama evlatlarımızın ruh ve beden sağlığı için değer.

Manevi etkileri

Yenilen şeylerin ve alınan gıdaların, insanın maddi vücut yapısında etkisi olduğu gibi, manevi yapısında da çok büyük tesiri vardır. Hem beden, hem de ruh sağlığımız için yediklerimizi araştırıp sormalı, helâl ve haram konusunda hassasiyet göstermeliyiz. Birçoğumuzun söylediği üzümünü ye bağını sorma veya karga peynir tilki hikâyesi gibi harama teşvik eden düşünce ve söylemler, Müslümanda olmaması gereken özelliklerdir. Mühim olan çok kazanmak, çok varlıklı olmak değildir. Mühim olan haramlardan ve şüphelilerden uzak durmak, az da olsa helâl ile yetinebilmektir.

Bedenimize helâl yiyecekler girerse, azalarımızdan salih ameller meydana gelir, manevi hissiyatımız güçlenir. Hem vücudumuzu kirletmemiş olur, hem de ibadetlerimizde gafletten kurtulmuş oluruz. Bedenimize şüpheli yiyecekler girerse, azalar Allah yolunda amel etmekte isteksiz davranır. Haram gıdalar, kalbi katılaştırır, sağırlaştırır. Duaların kabulünü engeller. İnsanı hissiz, duyarsız hâle getirir. Şükür ve kanaat duygularını zedeler, insanlara tepeden bakma gibi menfi hasletlere sebep olur. Oysa dinimiz, kanaati ve şükür emretmiş, cömertliği ve mütevazılığı tavsiye etmiştir.

Bizlerin helal kazançlarla yapmış olduğumuz ibadetler, davranışlar, çocuklarımız tarafından örnek insan, örnek Müslüman, örnek şahsiyet olarak görülecektir. Çocuklarımız bizleri idol insan olarak görüp bizim gibi olmaya çalışacaktır.

Bir psikoloğun hatırası bizlere sağlıklı nesil yetirmenin şartlarını söylüyor. "Bir kadın tanımıştım bir zamanlar. Yapısı mutsuz bir tipti. Eşiyle mutsuzdu, işiyle mutsuzdu. Hafta sonu geldiğinde ne yapacağını bilmezdi. Eve gidip çocuğunu görmek bile ona mutluluk vermi-

Bedenimize helâl yiyecekler girerse, azalarımızdan salih ameller meydana gelir, manevi hissiyatımız güçlenir. Hem vücudumuzu kirletmemiş olur, hem de ibadetlerimizde gafletten kurtulmuş oluruz. Bedenimize şüpheli yiyecekler girerse, azalar Allah yolunda amel etmekte isteksiz davranır. Haram gıdalar, kalbi katılaştırır, sağırlaştırır. Duaların kabulünü engeller. İnsanı hissiz, duyarsız hâle getirir. Şükür ve kanaat duygularını zedeler, insanlara tepeden bakma gibi menfi hasletlere sebep olur. Oysa dinimiz, kanaati ve şükür emretmiş, cömertliği ve mütevazılığı tavsiye etmiştir.

yordu, çünkü yorgun argın işten eve geldiğinde "ayyy gelip üstüme tırmanacak" diye yakınırdı. Onu kendi kendime mutlu olmayı bilmemekle suçlardım. Bir gün çocuğuyla tanıştım. O da annesi gibi suratsızdı. Çok üzülmüştüm çocuk için. **Çünkü onun da mutlu olmayı öğrenme şansı çok azdı.**" En kötü ruhsal hastalık olan şizofreninin oluşma sebeplerinden biri de anne-babanın çocuğa verdiği mesajlar arasında tutarsızlık olmasıdır. Aynı konuda biri bir şey söyler, diğeri başka şey. Aynı olayda biri bir türlü davranır, diğeri başka türlü. Sonuç, zihin bölünmesidir. O yüzden eşler önce kendi aralarında konuşup belli prensiplerde anlaşmalıdırlar. Çocuk hangi durumda

nasil bir tavırla karşılaşacağını bilmelidir. Buradan da anlaşılacağı gibi, aslında iyi çocuk yetiştirmek için önce uyumlu bir evlilik yapmak lazımdır.

Kısacası çocuklarımızın ruh, akıl ve beden sağlığını düşünüyorsak, onları helal kazanç ile helal lokmalarla, helal gıdalar ile beslemeliyiz. İçeriğinde ne olduğu meçhul, katkı maddeli gıdalarla sağlıklı bir nesil sahibi olmamız imkânsız. Eşler birbiri ile uyum içinde olmalı. Annelerimize çocuk yetiştirmede çok önemli görev düşmektedir. Çocuğumuzda bir hata varsa kendi hatalarımıza bakmalıyız. O, bu hataları bizde ya da yakın çevremizden görmüştür.

Yıllar geçip de ben nerde yanlış yaptım, dememek için. Bu çocuk neden böyle oldu, dememek için. Evladımızda bir yanlış görüyorsak, Şimdiden kendimizi hesaba çekmeliyiz.

Evladımızın yanlışının öncelikle kendi yanlışımız olduğunu bilmeliyiz.

Resule hayırlı ümmet olmaları dileğiyle...

İslam'da Şura ve İstişare

M. Ali FURKAN

Şura-İstişarenin Anlam ve Mahiyeti:

İslam'ın iki temel kaynağı bulunmaktadır; bu kaynaklardan birisi Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim, diğer ise Resulullah'ın Sünneti'dir. Bu iki kaynak da, -esasları yönünden- Müslümanlar nezdinde, kıyamete kadar zamanın değişmesiyle herhangi bir değişikliğe uğramadan geçerliliğini devam ettirecektir. Hz. Adem (as) dahil her peygambere gönderilen ve kıyamete kadar da geçerli olan dinin ortak adı İslam'dır. Nitekim 'Allah Katında din İslam'dır' (Al-i İmran, 3/19); 'Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçip-beğendim' (Maide, 5/3) ve "Kim İslam'dan başka bir din ararsa, o din, ondan asla kabul edilmeyecek ve ahrette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır" (Al-i İmran, 3/84) ayetleri de bunu teyid etmektedir. Buna göre, Hz. Adem (as)'ın da, Hz. Musa (as)'ın da, Hz. İsa (as)'ın da getirdiği dinin adı, İslam'dır. İslam, beşeri aklın hikmetini bilemeyeceği ibadetle ilgili/Taabbudi konularda kesin ve detaylı hükümler koymuş, buna mukabil insanın aklıyla idrak edebileceği dünyevi konularda genel prensipler sunmakla yetinmiştir. Böylece insanlar, zaman ve zemine göre karşılaştıkları problemlerini rahatça çözsünler, maslahat ve menfaatlerini gerçekleştirecek şekilde davranabilsinler. Zaten, 'Kitapta hiç bir şeyi eksik bırakmadık' diyen Rab-bimiz, ihtilaf esnasında nereye ve kime başvuracağımızı da (Nisa, 4/59) bize açıkça bildirmiştir.

Bu ve benzeri ayet ya da Hz. Peygamber (as)'ın hadisleri, ihtilaf ya da problemlerin çözümü için öncelikle Kur'an'a ve Sünnete bakmamı-

zı emretmektedir. Eğer problemlerin çözümü için bu iki kaynakta hüküm varsa, hoşumuza gitmese de bu hükme tabi olunur. Şayet bu iki kaynakta, problemlerin çözümü için hüküm yoksa o zaman, bu problem Kur'an ve Sünnet'in ruhuna uygun olarak istişare yöntemiyle çözülmeye çalışılır. İslam, istişarede, tek kişinin görüşüne boyun eğmek yerine, yetkili/ehil kişilerin görüşlerini dinlemeyi ve bu görüşlerin içinde en isabetli olanını seçmeyi emretmektedir.

İstişare, hakkında nass olmayan konularda ya da nass varsa, o nassın nasıl uygulanacağı ile ilgili yapılabilir. Hakkında nass olan konularda asla istişare yapılamaz. İstişare: Herhangi bir konuda doğruya ulaşmak veya yaklaşmak için bir başkasının görüşüne başvurma demektir. Danışıp işaret ve görüş almak anlamına gelen müşavere, şivâr, meşvûre, meşvere(t), meşûre, istişare hepsi aynı kökten türemiş kelimelerdir. Toplanıp meşveret eden, istişare eden cemaate de -yukarıda da belirtildiği gibi- şura denir.

Şura kelimesi, belli bir konuda fikir teatisi, bu fikrin doğru olup olmadığının araştırılması, iyi ve kötülüğünün tesbiti için başkasının düşüncesini öğrenmek anlamına gelir. (Mahmud Babilli, Şura, Fikir Yayınları, İstanbul 1977, s.51)

Bir başka anlatımla Şura ve meşveret; idareci mevkiinde bulunan sorumlu kimselerin meseleler hakkında karar vermeden önce o hususta lehte ve aleyhte ne gibi görüşler olduğunu tesbit etmeleri, meşverete ehil olan kimselerin görüşlerini öğrenmeleri demektir. (Abidin Sönmez, Şura ve Resulullah'ın Müşaveresi, s.19)

Şûranın bir başka anlamı ise; "hakkında nass bulunmayan bir mesele hususunda bilgili, tecrübeli ve dürüst insanlarla fikir teatisinde bulunmak ve bu yolla en isabetli görüşü ortaya çıkarmak" demektir.

Merhum Şehid Abdülkadir Udeh Şûra ile ilgili şöyle demektedir; 'Şûra imandan olduğuna göre, şûrayı terk eden bir toplumun da imanı kemal bulmaz. Sağlıklı bir şûra uygulaması olmayan bir toplumun üyeleri tam anlamıyla Müslüman olamazlar. (İslam ve Siyasi Durumumuz, Pınar Yayınları, İstanbul 1982, s.189)

Ancak şûra meclisi kimlerden oluşursa oluşsun, ortaya çıkan hükümler, İslâm'ın genel prensiplerine aykırı olamayacağından, halk üzerinde keyfî bir idare, diktatörlük, zulüm ve adaletsizlik meydana getirmeyecektir. Zira İslâm âdil bir sistemi öngörmektedir.

İstişare ile içtihadın sahası aynıdır. İkisinin de konusunu Kur'an ve Sünnetin açıkça beyan etmediği konular teşkil etmektedir.

Malikiler dinî konularda İslâm devletinin yönetimi ile ilgili mevzularda idarecilerin istişarede bulunmalarının vacip olduğu görüşündedirler. İmam Şâfiî istişareyi nedb/mendub'a hamletmiş, ancak daha sonraki Şafii fukahası ayetin vücup ifade ettiği görüşünü benimsemişlerdir (Fahreddin er-Râzî, Mefâtihu'l-Gayb, Kahire 1934-62, IX, 76; Nevevî, a.g.e., IV, 76). İbn Teymiyye; "idareciler istişareden muaf olamazlar. Çünkü Allah onu peygamberine emretmiştir" demektedir.

İSTİŞARENİN GEREKLİLİĞİ

Âlimlerin çoğunluğuna göre, şûra, devlet adamlarınca yerine getirilmesi zorunlu bir vacibe olup, onu terk eden, Allah indinde günahkâr, insanlar önünde ise sorumludur. Şûra'nın zorunlu bir uygulama olduğuna "... (Yapacağın) işlerde onlara da danış, bir kere de azmettin mi, artık Allah'a dayan..." (Al-i İmran, 3/159) ve "...Onların işleri de kendi aralarında şûra ile olur..." (Şûra, 42/38) ayetleri delil olarak gösterilmektedir. İlk ayette meşveret emredilirken ikinci ayette şûra, Müslümanların özellikleri (görevleri) arasında sayılmaktadır. Buna göre, Müslümanların problemleri despotlukla değil, uzlaşmayla çözmeleri, kendi geleceklerini belirlemede söz sahibi olmaları gerekir. Ayrıca İslam Peygamberi'nin teşvik ve uygulamaları da şûrayı emreden ayetler doğrultusunda olmuştur. O, Müslüman toplulukların ileri gelenleri ve sözüne itibar edilenlerle ve ilgili

oldukları konularda diğer Müslümanlarla daima istişare etmiştir.

İslam'ın emrettiği sosyal bir ilke olarak şûra ve meşvereti siyasi alanda kaçınılmaz bir gerekliliğe dönüştüren nedenlerin başında insanın bilgi, tecrübe ve düşüncelerinin sınırlı oluşu gelmektedir. Çok yönlü sorunlar karşısında tek bir bakış açısı doğru bir görüşe ulaştıramaz. Kusursuz, mutlak doğru ve sınırsız bilgi, ancak Allah'a aittir. Bu konuyla ilgili "her ilim sahibinin üstünde de daha iyi bilen biri vardır" (Yusuf, 12/76. Ayrıca bk. Bakara, 2/216, 232, 255 vs.) ayeti beşerî bilginin izafî olduğunu vurgulamakta ve "tek doğru" anlayışının dışlayıcılığından kaçınmaya yöneltmektedir. Tek doğru anlayışından kaçınmanın yolu da meşveret ve şûradır.

Şûra, bilgi ve tecrübesi eksik insanların doğru bilgiye ulaşmalarını ve doğru çözümü bulmalarını sağlayan bir yöntemdir. İslam Peygamberi (s.a.v.) istişarede bulunan bir topluluğun isabetli bir görüşte birleşeceklerini söylemiştir. Çünkü çok yönlü siyasi meselelerde getirilen çözüm önerilerini iyi değerlendirmenin yolu, ehil insanların görüşlerinin mukayesesini yapmak, onların tartışmalarından yararlanmaktır. Akıllı insan aklını kullanır, ama daha akıllı olan kimse başkalarının da aklını kullanır. Şûra ilkesi, gereğince uygulandığında, bireyin başkalarının da akıl, bilgi, tecrübelerinden yararlanmasını, ilmin iradeye değil, iradenin ilme tabi olmasını sağlamaktadır.

Şûra, insanlara ve onların bilgi, düşünce ve tecrübelerine değer vermenin de bir gereğidir. İki kişiyi ilgilendiren bir meselede taraflardan birinin, diğerlerinin görüşlerini dikkate almadan tek başına karar vermesi haksızlıktır. Bu haksızlığın nedeni ya kendi çıkarlarını ortak yararın üstünde tutma ya da doğru çözüm üretme konusunda kendisini herkesten üstün görüp diğerlerine güvenmeme olabilir.

Bu nedenle, bireylerin kendi gelecekleri hakkında söz sahibi olmalarına imkân veren şûra, yönetim ile halk arasında bir köprü vazifesi görmektedir. Ve yönetim ile yönetilenler arasında boşluğun kalkmasını sağlamaktadır. Esasında şûranın bir gereklilik oluşu, her bireyin toplumda yaşanan problemlere karşı duyarsız kalmama konusunda dinî ve ahlakî açıdan bireysel sorumluluğunun da bir gereğidir.

Bu ve benzeri nedenlerle Müminlerden, şurasız bir hayat yaşamalarını beklemek yanlıştır. Hem Kur'an'da hem de Sünnette sabit olan şû

ki, şura Müslümanlar için vazgeçilmez ve ertelenemez bir müessesedir. Bu müessese Müslümanlar için, içinde bulundukları her ortamda ve her aşamada aynı önemi haizdir. Müslümanlar zayıf olsunlar, güçlü olsunlar, cemaat safhasında ya da devlet aşamasında bulunsunlar, hiçbir ortamda ve hiçbir zaman şurasız yaşayamazlar. Kendilerini müşavereden müstağni sayamazlar. Çünkü İslam'ın ilk temeli Tevhiddir.

İslami yönetimin giderek yozlaşmasını ve sapmasını önlemek, O'nu Kitap ve Sünnet çizgisinde muhafaza etmek, ancak şura ile mümkündür. Çünkü şura bu tür sapmaları önleme müessesesidir. Liderin her zaman, her konuda yalnız başına karar vermesini önler, ona takviye olur, onu denetler. Gerek Rasulullah (sav) efendimizin, gerekse Raşid halifelerin şura müessesesini çalıştırmaları boşuna değildir. İslami öğretinin en taze olduğu dönemde bile Müslümanlar müşaverezsiz yaşamamışlardır.

Allah Rasulünün ve Raşid halifelerin özenle koruduğu şura müessesesi melikler, krallar, padişahlar döneminde işlemez hale gelmiş, bu da İslam'ın asli yapısından hızla uzaklaşması sonucunu doğurmuştur. Günümüzde de bu müesseseyi ciddiye almayan nice çalışmalar yapılmaktadır. Allah'ın dini herkesin keyfine göre şekil almaktadır. Bugün, Müslümanların ya hiç şurası yoktur, ya da göstermelik bir şurayla kendilerini aldatmaktadırlar. Bu tür sapmalardan korunmanın tek yolu, ciddi tutulan bir müşavere, şuradır.

Artık kesin olarak bilinmeli ki, Müslümanların şurasız hareket etmeleri mümkün değildir. Şura meclisi ile problemlerini çözmek, Müslümanların vazgeçilmez görevidir. İşlerini aralarında şura ile halletmeleri onların Kur'an'da zikredilen vasıflarıdır. Allah Müslümanları böyle anmıştır. Onlar da böyle olmak zorundadırlar.

İstişarenin Fazileti:

İstişare ile işlerin güzel neticelere varması, siyasi, içtimai, askerî vs. bütün alanlarda problemlerin çözülmesi mümkündür. Kişi ne kadar akıllı, zeki ve tecrübeli bulunursa bulunsun, Cenâb-ı Hakk'ın Kur'an-ı Kerim'inde işaret ettiği ve faillerini övdüğü müşavere esasına uygun hareket etmedikçe, faydalı sonuçlara ulaşması ve problemlerini güzel bir şekilde çözümülemesi pek mümkün değildir. Zira Hz. Peygamber (a.s.) akıl ve zekâ yönüyle insanların en mükemmeli iken, Allah ona bile müşavereyi emretmiştir.

Hz. Peygamber (a.s.) vahyin indirilmediği durumlarda daima arkadaşları ile istişare yoluna gitmiştir. Ashâb-ı kiram, Rasûlullah (a.s.)'ın kendi fikriyle hareket ettiğini bildikleri konularda, kendi fikirlerini O'na açıklar, o da uygun fikir doğrultusunda hareket ederdi.

Toplumların düştükleri hatalar, genellikle bir işi kendi başına, istişare etmeden yapmaları sonucunda olmaktadır. Bu işi kendi başına yürütme ne kadar çok olursa, hataların sayısı o nisbette artar; ne kadar da az olursa hatalar da o nisbette azalır. Gerçi hatadan büsbütün kurtulmak imkânsızdır. Çünkü hatasızlık sadece Allah'a mahsustur. Meselelerin çözümünde ancak birçok fikir bir araya gelirse, mükemmel veya nisbeten doğru bir çözüm elde edilebilir. Bu surette, sorumlu kimselerin üzerindeki sorumluluk yükü de hafifler ve sorumluluk müşterek bir hale gelmiş olur.

İstişare ederken göz önünde bulundurulması gereken en önemli noktalardan biri, kime veya kimlere danışılacağı konusudur. Bu husus, yapılacak olan bir işin hayırla neticelenmesine önemli derecede katkı sağlar. Bu yüzden danışılacak olan kişinin, akıl ve tecrübe sahibi, dindar ve faziletli, samimi, sağlam fikirli, keskin görüşlü, insan psikolojisini iyi tahlil edebilme, doğruluk ve güvenilirlik gibi değerlere sahip olmasına dikkat edilmelidir. Öte yandan, akılı bir şeye ermeyen, ahlâksız, mağrur kimselere danışmanın kişiye hiçbir yarar sağlamayacağı da açıktır.

Kendilerini beğenen, başkalarının görüş ve düşüncelerine değer vermeyen kişiler, hiç kimseye danışmazlar. İşlerini kendi görüş ve düşünceleri doğrultusunda çözümlemeye çalışırlar. Bu şekilde davranma ise, çoğu zaman yanlışlıklara sebep olur. Yapılan işlerden fayda yerine zarar elde edilmesine neden olur.

Kısaca belirtmek gerekirse, istişareye yani danışmaya, Yüce Allah'ın emri, Peygamber Efendimiz'in sünneti olarak önem verilmelidir. Atalarımız da "ulu sözü dinleyen, ulu dağlar aşar", "akıl akıldan üstündür" diyerek, istişarenin gerekliliğini kısa ve öz bir şekilde ifade etmişlerdir.

İstişare Yapılmasını Emreden Naslar:

Allah'ın Kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulullah'ın (as) Sünneti, istişare yapılmasını emretmektedir. Resulullah ve ondan sonra gelen sahabeler de bu emirlere hakkı ile uymuşlardır. Ancak sahabelerden sonra bu müessese ihmal edilmeye başlanmıştır.

Kur'an-ı Kerim'de İstişare:

Kur'an-ı Kerim'de "şura" kelimesi toplam 3 yerde geçer: Bakara, 2/233; Âl-i İmrân, 3/159; Şura, 42/38.

Bakara, 233'de "...Eğer (anne ve baba) aralarında rıza ile ve danışarak (çocuğu iki yıl tamamlanmadan) sütten ayırmayı isterlerse ikisi için de bir güçlük yoktur..." şeklinde geçmektedir. Ancak ıstılah anlamına uygun olarak Şura/İstişare Kur'an-ı Kerim'de iki yerde geçmektedir. Bu ayetler;

"Müslümanlar işlerini aralarında yaptıkları istişare ile yürütürler." (Şura, 42/38)

Bu ayetin zikredildiği sureye 'Şura Suresi' isminin verilmesi, şuranın ne kadar önemli bir konu olduğunu göstermektedir. Bu ayet-i kerime Mekke'de nazil olmuştur. Bu da Müslümanların devletlerini kurmadan önce cemaat halinde iken de aralarında işlerini istişare ile yürütmek

zorunda olduklarını göstermektedir. Müslümanlar, kendilerini bir bayrak ve bir iktidar altında toplayan devlet ve hilafet makamı yok diye şurayı ihmal edemezler. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (sav): "Biliniz ki Allah ve Rasûlü müşavereden muhakkak mustağnîdirler. Fakat Allahû Teâlâ (cc) müşavereyi benim ümmetime bir rahmet kıldı. Mü'minlerden her kim istişare ederse doğrudan mahrum olmaz. Her kim müşavereyi terk ederse hatadan kurtulamaz" buyurmuştur.

Şura ile ilgili diğeri ayet ise;

"(O vakit) Sen Allah'tan bir esirgeme sayesindedir ki, onlara mülâyemetle (yumuşak, merhametli) davrandın. Eğer kaba ve katı yürekli olsaydın, onlar etrafından dağılıp gitmişlerdi bile!.. Artık onları bağışla (Allah'dan da) günahlarının affolmasını iste. İş hususunda onlarla istişare et!.. Bir kere de azmettin mi, artık Allah'a dayanıp güven. Çünkü Allah kendine güvenip, dayananları sever." (Al-i İmran, 3/159)

Dikkat edilirse; Resûl-i Ekrem (s.a.s.)'e iş hususunda onlarla istişare etmesi emir sigasıyla bildirilmiştir. Tefsir-i Taberi'de: "Buradaki istişareden maksat, Resûl-i Ekrem (sav)'ın sahabesinin reyine kıymet verdiğinin anlaşılması ve İslami mücadelede onlardan yardım istediğinin bilinmesidir" hükmü yer almaktadır. İbn-i Murdeveyh'in Hz. Ali (rha)'dan rivayet ettiğine göre; Peygamberimize (sav) bu ayette geçen azm'in manası sorulmuş, bunun üzerine şu şe-

kilde izah etmiştir: Azm'den maksad; rey sahipleriyle istişare etmek ve onların görüşlerine uymaktır." Dolayısıyla "Müşavere heyetinin vardığı sonuç, mü'minlerin emirini bağlayıcıdır" diyen fûkaha, bu hadise dayanmıştır. İmam-ı Kurtubî; istişare hususundaki nassları izah ettikten sonra; "istişareyi terk ederek zorbalığa meyleden imamın azledilmesi gerektiğini" beyan etmektedir. Müftâbih (tercih edilen ve kendisiyle fetvâ verilen) kavil budur.

Hadis-i Şeriflerde İstişare:

Bu konuyla ilgili olarak gelen rivayetler, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in ve ashabının (r. anhum) hayatlarında istişare keyfiyetinin mühim bir düstur olarak yer etmiş bulunduğunu göstermektedir. Öyle ki, bu mevzuda gelen hadislere dayanarak Hz. Peygamber (s.a.s.)'in etrafındakilerle istişare etmeden bir karara varmadığı, bir icratta bulunmadığı bile söylenebilir. Bir rivayette şöyle der:

"İdarecileriniz hayırlı olanlarınız, zenginleriniz hoşgörölüleriniz olduğu ve işleriniz aranızda istişare ile yürütüldüğü zaman, sizin için yerin üstü altından daha hayırlıdır. Fakat idarecileriniz şerli olanlarınız, zenginleriniz cimrileriniz olduğu ve işlerinizi kadınlarınıza bıraktığınız zaman, sizin için yerin altı üstünden daha hayırlıdır." (Tirmizi, Kitabu'l-Fiten, Bab: 78. Hadis No:2266)

Ebu Hureyre diyor ki: "Ben Resulullah'dan daha fazla arkadaşları ile istişare eden hiçbir kimse görmedim." (Tirmizi, Kitabu'c-Cihad, Bab:34. Hadis No:1714)

Ebu Said el-Hudri Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Allah'ın gönderdiği her Peygamberin ve tayin ettiği her halifenin iki çeşit yakın adamları bulunur. Bunlardan biri ona iyiliği emreder ve onu yapmaya teşvik eder. Diğeri ise, şer şeyleri yapmasını emreder ve onları işlemeye devam eder. Masum olan ancak Allah'ın masum kıldığı kimsedir." (Buhari, Kitabu'l-Ahkam, Bab:42)

Abdullah b. Abbas'ın Resulullah'dan şöyle rivayet ettiği söylenmektedir: "Siz akıllı insanın size yol göstermesini isteyin. Doğru yolu bulununuz. Ona karşı gelmeyin. Pişman olursunuz." (Kenzu'l-Ummal, Müsned Haşiyesi, c.I, s.248)

"Kim bilmeden fetva verirse, yapılan işin günahı, o fetva verene gider. Kim Müslüman kardeşine bile bile yanlış yol gösterirse, ona hıyanet etmiş olur." (Ebû Davud, İlm 8, hadis no: 3657)

"Kişiyi bildiği bir şey sorulduğu zaman onu gizlerse; Allah, Kıyamet günü o kimseyi ateşten bir gemle (yularla) bağlar." (Ebû Dâvud, İlm, Bâbu Kerâhiyyeti Me'î-İlm)

Hiz. Peygamber (s.a.s.), Hiz. Ebûbekir ve Hiz. Ömer için: "Siz bir danışmada oy birliğine varırsanız, ben size aykırı hareket etmem." demıştır. (Ahmed bin Hanbel, 5/227)

Hiz. Peygamber (s.a.s.)'e göre: "Bir millet istişare ettiği müddetçe zillate düşmez" (Zemahşerî, Keşşâf I/332). Bu inancı takviye eden diğer bir görüşe göre, bir meselede ferdî görüşler yanılabilirse de cemaatin görüşü asla yanılmaz: "Allah, ümmetimi dalalet üzere birleştirmez. Allah'ın eli cemaat üzerinedir." (Tirmizî, Fiten 7, hadis no: 2168).

Bir rivayette Resul (as) şöyle buyurur:

"Müslümanların fikrini almadan "emir" tayin etseydim, İbnu Ümmi Abd'i tayin ederdim" Tirmizî, Humus, hadis no: 1966, Menâkıb 380).

Aynı konu ile ilgili Hiz. Ali'den gelen bir başka rivayette ise: "Resulullah şöyle buyurdu: "Eğer ben, istişare etmeden bir kimseyi tayin edecek olsaydım Abdullah bin Mes'ud'u tayin ederdim."

Şuranın Esasları:

1- Şura, devlet ve milletin hakkıdır:

"...Ve onların işleri aralarında şura iledir" (Şura, 42/39) ayeti de bunu göstermektedir. Ayette geçen 'işleri'nden kasıt bütün Müslümanlara ait işler kastedilmektedir. Yöneten de, yönetilen de buna eşit şekilde hak kazanır. Gereğini yerine getirmek konusunda da hakları eşit demektir. Dolayısıyla iki kesimden biri bunu teke-line alamaz.

2- Ümmeti ilgilendiren bütün işlerin şuraya sunulması, yöneticilerin sadece hakları değil, aynı zamanda görevidir de. Çünkü yüce Allah şöyle buyuruyor: "İş hususunda onlarla istişare yap." Bu nass küçük ve büyük her meselede devleti yönetenlerin istişare etmesini emrediyor. İdareci, bahis konusu meseleyi millete sunmadığı takdirde vazifesini yapmamış demektir.

3- Şuranın sırf Allah rızası için yapılması gerekir:

Bu, şura sahibinin boynundaki bir emanettir. Resulullah'ın buyurduğu gibi: "İstişare eden emindir." Eğer emanetine ihanet ederse, Allah'ın haram kılmış olduğu bir işi yapmış olur. Dolayısıyla

şıyla Allah'a da, Resulü'ne de ihanet etmiş olur.

4- Fikir adamlarının tek görüş etrafında toplanmaları zorunlu değildir. Geçerli olan düşünce, fikrin doğrultularını etüd ve münakaşa ettikten sonra, istişare edenlerin çoğunlukla birleştiği ve Müslümanların görüşünü aksettiren sözlerdir. Bunun delili Peygamberin (as) ileride millet arasında görülecek fitneler konusunda Huzeyfe (ra) tarafından nakledilen hadisidir.

"Huzeyfe (ra):

Benim zamanımda olursa ne yapmamı emredersiniz?

Peygamber:

Müslüman topluluğa ve onların liderine uyar-sın.

Huzeyfe:

Cemaatleri ve imamları yoksa?

Bütün fırkalardan uzak dur."

Hadiste geçen cemaat Müslümanların hepsi değil, ekseriyetidir. İşte bu ekseriyetin hak üzere oluşu nazara alınmıştır.

5- İstişare esnasında görüşleri kabul edilme-yenler, karar alındıktan sonra onu uygulamada en az diğerleri kadar gayretli olmalıdırlar. Nitekim Hiz. Ebu Bekir'in hilafetinin başlarında mürtedlerle savaşmak taraftarı olmayanlar, karar alındıktan sonra bunu uygulayanların başlarında gelmişlerdir.

Şuranın Sahası:

Şura, ancak Kur'an ve Hadis'te açık nass bulunmayan konularda cereyan eder. (Mustafa Babilli, Şura, s.47). Dolayısıyla şuranın sahası, hakkında nass bulunmayan her alandır. Bütün âlimlerin üzerinde ittifak ettikleri bir husus vardır ki, o da hakkında Kur'an ve Sünnet'te açık nass bulunan bir hususta gerek içtihadı, gerekse şuraya asla yer olmadığıdır.

Zira Allah Teâlâ: "... eğer bir mesele hakkın-da ihtilafa düşerseniz onun hükmünü Allah'a ve Resulü'ne havale edin" (Nisa, 4/59) buyurmuştur. Başka bir ayette ise: "Allah ve Resulü herhangi bir hususta hüküm verdiği zaman artık mü'min bir erkeğin ve mü'min bir kadının işlerinde başka bir yolu seçme hakları yoktur" (Ahzab, 33/36) buyurmuştur.

Binaenaleyh, herhangi bir mesele hakkın-da nass varsa, o nass uygulanır. Sadece nassın

nasil uygulanacağı hakkında istişare yapılabilir. Peygamber Efendimizden rivayet edilen hadisi şerifler de şuranın sahasının nassların bulunmadığı yerler olduğunu göstermektedir.

Nitekim Peygamber Efendimiz, Muaz bin Cebel'i Yemen'e gönderdiği zaman aralarında şu karşılıklı konuşma geçmiştir;

Resulullah Muaz'a: "Bir mesele ile karşılaştığın zaman ne yaparsın?" diye sordu.

Muaz: "Allah'ın kitabında olanlarla hüküm veririm" dedi.

Resulullah: "Onun hükmü Allah'ın kitabında bulunmazsa?"

Muaz: "Allah'ın Rasulünün sünneti ile hüküm veririm."

Resulullah: "Allah'ın Resulu'nün sünnetinde de bulunmazsa?"

Muaz: "Görüşümle içtihad ederim. Elimden gelen gayreti harcamadan geri durmam" dedi.

Muaz diyor ki: Bunun üzerine Resulullah elini göğsüne vurdu ve şöyle buyurdu: "Allah'ın peygamberinin elçisini Allah'ın ve Resulünün razı olacağı şeylere muvaffak kılan Allah'a hamd olsun." (Ebu Davud, Kitabu'l-Akdiye. Bab. 2 s.3592; Tirmizi, Kitabu'l-Ahkam, Bab. 3 s.1327...)

Görüldüğü gibi Muaz, Allah'ın kitabında ve Resulünün Sünnetinde hüküm bulamadığı takdirde içtihad edeceğini söylemiştir. Resulullah da onu bu tavrından dolayı tebrik etmiştir. Elbette ki meseleyi istişare etmek de bir görüş beyanıdır.

Şura, iman gereği olmakla beraber kayıtsız şartsız değildir. Şura, İslami teşri ve teşrii ruhuna bağlı kalmak ilkeleriyle sınırlı kalmaktadır. Hakkında nass bulunan konularda hükmü nass vemiş oluyor. Bunlar insanların müdahale alanlarının dışındadır.

İslam'ın hüküm koymuş olduğu her şey şura alanının dışında, hüküm koymadığı her şey de – İslami sınırların dışına taşmamak şartıyla- şura alanının içinde kaldığına göre bunun anlamı şu olur: Şura, her durum ve her şart altında İslam'a bağlı kalmakla sınırlıdır. Bu alan içerisinde kalır. Onun esaslarının paralelinde seyrederek. (Abdülkadir Udeh, İslam ve Siyasi Durumumuz, s.191)

Halk ile müşavere, çeşitli devlet konularında ve hakkında hüküm bulunmayan hukuki içtihad konularında yapılır. Yani, devlet başkanı, fakih-

lerin de ifade ettiği gibi hem din hem de dünya meselelerinde istişare edecektir.

Kurtubi tefsirinde şöyle diyor: "Devlet erkânına, bilmedikleri ve içinden çıkamadıkları dini konularda din âlimlerine başvurmaları adeta farzdır. Harbe taalluk eden konularda ordu komutanlarıyla, menfaate ilişkin olanlarda halk büyükleriyle, memleket davalarında yazarlar, nazırlar, işçi ve memurların temsilcileriyle istişare etmek zorundadırlar. Müşavere ancak böylelikle amacına ulaşabilir. Kanunlara ilişkin konularda müsteşarın özelliği bilgin ve hakkıyla dindar olmaktır. Dünya işlerinde ise akıllı ve tecrübeli olmak. (A. Kerim Zeydan, İslam Hukuku'nda Fert ve Devlet, s.54-57, Kültür Basın Yayın Birliği Yayınları, No:2, İstanbul tarihsiz)

Sonuç olarak görmekteyiz ki, İstişare, ancak hakkında hüküm bulunmayan konularda söz konusudur. Şeriatın kaynağı Rabbanidir. Beşeri akıl ne derece gelişmiş olursa olsun, şeriatın kaynağı seviyesine asla ulaşamaz. Çünkü beşer, netice itibarıyla bir yaratıktır. Dolayısıyla şura sistemini işletirken dikkatli olmak, İslam'ın temel kurallarına göre bu mekanizmayı çalıştırmak gerekmektedir.

Hulefa-i Raşidin Döneminde de Aynen Bu Yol Takip Edilmiştir.

Meymun b. Mihran diyor ki: "Ebu Bekir'e bir davacı veya dayalı geldiği zaman, Allah'ın kitabına bakardı. Eğer onda hüküm verecek bir şey bulursa aralarında onunla hüküm verirdi. Eğer Allah'ın kitabında böyle bir hüküm bulunmaz ve Ebu Bekir de Resulullah'ın sünnetinde konu ile ilgili bir hüküm biliyorsa, onunla hüküm verirdi. Eğer bundan da aciz kalırsa çıkıp Müslümanlara sorardı: "Bana şöyle şöyle bir mesele geldi. Sizler Resulullah'ın bu mesele hakkında herhangi bir hüküm verdiğini biliyor musunuz?" diye sorardı. Çoğu zaman Ebu Bekir'in yanına insanlar toplanır ve hepsi o konu hakkında Resulullah tarafından verilen bir hüküm zikrederlerdi. Ebu Bekir de: "Aramızda peygamberimizin sünnetini muhafaza eden kişileri var eden Allah'a hamd olsun" derdi.

Şayet Ebu Bekir, mesele hakkında Resulullah'dan bir sünnet bulmaktan da aciz kalırsa, işte o zaman insanların ileri gelenlerini ve seçkinlerini bir araya toplar ve onlarla istişare ederdi. Konu hakkında bir görüşte ittifak ederse onunla hüküm verirdi.

Ahde Vefa ve Sorumluluğumuz - II*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

AHDE VEFA, MÜ'MİNLERİN TEMEL ÖZELLİKLERİNDENDİR

İman, uyulması, yerine getirilmesi gereken bir akit. Çünkü mü'min, Allah'a iman ettiğini söylediği andan itibaren bir takım mükellefiyetlerin altına girdiğini de taahhüt etmiş olur. Dolayısıyla mü'min, iman ettiği andan itibaren bu taahhütleri yerine getirmekle mükelleftir. Zaten dinin esası da, Allah'a iman etmiş olmak da bunu gerektirir. İman, aynı zamanda bir ahiddir; ahid ise bir sorumluluk, bir mükellefiyettir. Zaten ahid, hem Allah'ın insanlara teklif etmiş olduğu hükümleri ve hem de insanların Allah'a karşı veya Allah namına birbirlerine karşı yerine getirmeyi taahhüt etmiş oldukları hususları kapsar. Kur'an-ı Kerim'de "Allah'ın ahdini yerine getiriniz" (En'am, 6/152) buyurulmaktadır.

İslam dini, ahid ve akitlere çok önem verir ve taraflardan, yapılan sözleşmelerine sadık kalmalarını ister. Onun için bu hususta gerek Kur'an-ı Kerim'de ve gerekse hadisi şeriflerde Müslümanlar defalarca uyarılmış, güven ortamına zarar verecek, kişilerin birbirlerine karşı olan itimatlarını sarsacak davranışlardan, verdikleri sözleri yerine getirmemekten, yaptıkları sözleşmeleri bozmaktan men edilmiştir.

"Ahidleştiğiniz zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın; çünkü Allah'ı üzerinize kefil kılmışsınızdır. Şüphe yok Allah, yapmakta olduklarınızı bilir." (Nahl, 16/91)

AHDİ BOZMAK

Kur'an-ı Kerim, ahde vefayı emreder. Ahdi bozmayı, vefasızlığı yasaklar. Hatta bazı örnekler vererek ahdi bozmayı kınar. Bazı kimselerin ahidlerini bozarken kendilerince gösterecekleri sebepleri de reddeder.

"İpliğini iyice eğirip katladıktan sonra söküp bozan kadın gibi olmayın. Bir ümmetin sayıca daha çok olmasından ötürü yeminlerinizi aldatma vasıtası yapıyorsunuz. Allah, onunla sizi imtihan eder. Kıyamet günü, ihtilâf ettiğiniz şeyleri elbette beyan edecektir." (Nahl,16/92)

Bir Müslüman'ın verdiği söz, gerçekten Allah'a verilmiş bir sözdür. Müslüman, Allah korkusu taşıdığından ahidini bozmayı düşündüğü an, Allah'ın kendisini hesaba çekeceğini düşünerek bundan vazgeçer. Çünkü ahidine sadık kaldığında Allah katında kendisi için hayırlar hazırlandığının şuurundadır.

"Allah'ın ahidini az bir pahaya satıp değişmeyin. Eğer bilerseniz Allah katında olan sizin için daha hayırlıdır." (Nahl,16/95)

Ahde vefa hususunda dikkat göstermek ve canı pahasına da olsa ahidini bozmamak kişinin imanının kemalini gösterir.

Dünyada da, ahirette de sonları rüsvalıktır. Ahde vefa ile ilgili birkaç ayeti şöyle sıralayabiliriz:

"... Verdiğiniz sözü de yerine getirin. Çünkü verilen söz sorumluluğu gerektirir." (İsra,17/34)

Verilen sözün bir akit ve akdi bozmanın da

münafıklıktan bir alâmet olduğu çok iyi bilinmelidir. Bu hususta, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır:

“Dört şey kimde bulunursa, o kişi, halis mü-nafık olur. Kimde bunlardan biri bulunursa, onu bırakana kadar kendisinde münafıklıktan bir has-let kalmış olur: Kendisine bir şey emanet edildiği zaman hıyanet eder, bir şey söylediği zaman yalan söyler, ahidleşince sözünde durmaz, (bir kimse ile) hasımlaşınca haktan ayrılır.” (Müslim)

Ahdi Bozmanın Durumu

Davranışlarımızın boyutlarını belirleyen Kur'an-ı Kerim açık ve net olarak “ahde vefa”nın mü'minlerin özelliklerinden olduğunu belirler. Yine çok açık ve net bir şekilde de “ahde vefa-sızlık” ya da “ahdi nakz”ın onların vasıflarından olmadığını değişik, müşahhas misallerle bize bil-dirir.

Nasıl ki namaz, oruç, emri bil maruf nehyi anil münker Müslümanların değişmez vasıfları ise, ahde vefa da (bu ister Allah ile yapılan and-laşma olsun, ister fertler veya devletlerarası iliş-kilerde mevzu bahis olsun) mü'minin değişmez vasıfları arasında yer almaktadır. Nasıl ki mükel-lef olduğumuz ibadetleri yapmamak dünyevi ve uhrevi bir sorumluluk getirecektir, aynı bunun gibi ibadet olayı içinde bir yeri olan ahdi yerine getirmeme de, bu anlamda bir sorumluluk geti-recektir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de;

“Ahdinizi tastamam yerine getirin. Zira ahdi yerine getirmemekte sorumluluk vardır” buyu-rulmaktadır. (İsra,17/34)

Bu sorumluluğun yanında ahde vefanın veya vefasızlığın toplumsal bir boyutu vardır. Öyle ki ahde vefa göstermeme Müslümanlar arasında güveni zedeler, beraberliğe gölge düşürür, istik-rarsızlığa vesile olur. Ayrıca bu kişisel zaaf, salt kendi yanında kalmaz, hem dünyada hem de ah-rette karşılığını görür. Ya da sahtekârlıkla suçlan-ır, ahrette de herkesin baktığında ne olduğunu anlayacağı bir “Alâmet-i Farika”sı olacaktır.

Allah'a verdikleri ahdi bozan insanlar önceki ümmetlerden Yahudiler, Hristiyanlardır, bu üm-metten de münafıklar ve ahde vefa etmeyen, onda ciddi olmayan Müslümanlardır.

Allah'ü Teâlâ Yahudiler için şöyle buyurmak-tadır:

“Hani sizden kesin söz almış ve Tur'u üstünü-ze yükseltmiştik (ve): “Size verdiğimiz (Kitaba) sınırsız yapışın ve dinleyin” (demiştik). Demişler-

di ki: “Dinledik ve başkaldırdık.” Küfürleri yüzün-den buzağı (tutkusu) kalplerine sindirilmişti. De ki: “İnanıyorsanız, inancınız size ne kötü şey em-redip-önermektedir?” (Bakara, 2/93)

Hristiyanlar için de şöyle buyurulmaktadır:

“Ve: “Biz Hristiyanlarız” diyenlerden kesin söz almıştık. Sonunda onlar kendilerine hatırla-tılan şeyden (yararlanıp) pay almayı unuttular. Böylece biz de, kıyamete kadar aralarında kin ve düşmanlık saldık. Allah, yapageldikleri şeyi onla-ra haber verecektir.” (Maide,5/14)

Münafıkların durumu ise şöyledir:

“Andolsun, onlar sürülüp çıkarılacak olurlar-sa, kendileri onlarla birlikte çıkmazlar. Onlara karşı savaşılırsa da kendilerine yardımda bulun-mazlar; yardım etseler bile (arkalarına) dönüp-kaçarlar. Sonra kendilerine yardım edilmez.” (Haşr,59/12)

Medine'de İslam cemaatine yakınlığı ile ta-nınan, ama söz ve davranışlarıyla ancak mün-a-fıklarla yaraşır bir iş yapanlar hakkında ise Allah Teâlâ şöyle buyurur:

“Onlardan kimi de: “Andolsun, eğer bize bol ihsanından verirse gerçekten sadaka vereceğiz ve salihlerden olacağız” diye Allah'a ahdetmişti.

Kısacası İslam'da sözleşmelerin çiğnenmesi haramdır. Yüce Allah yapılan sözleşmelerin ge-reklerinin yerine getirilmesini vacip kılmıştır.

Müslüman, verdiği sözün, gerçekten Allah'a verilmiş bir söz olduğunu bilir ve ona göre hare-ket eder. Bundan dolayı da ahdini bozmaz, ge-reğini yerine getirir. Çünkü Müslüman, makul ve kabul edilebilir bir gerekçesi olmadığı takdirde, ahdini bozması halinde Allah tarafından hesaba çekileceğini bilir.

SONUÇ OLARAK

Yukarıdan beri anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere, ahid, ahidleşme ve ahde vefa ya da yaygın olarak bilinen şekliyle söz verme, sözünde durma, vefakâr olma özelliği, bir Müslüman'da bulunması gereken en temel özelliklerdendir. Allah'ü Teâlâ da, bu özellikleri taşıyan fertle-ri ya da toplumları sever ve kendilerinden razı olur. Zaten Allah'ın razı olacağı bir toplum da, bu özellikleri taşıyan, ahdine sadık, vefakâr Müs-lümanlar tarafından ancak inşa edilebilir. Bugün eğer, Müslümanlar tarafından böyle bir toplum oluşturulamamışsa/oluşturulamıyorsa, bunun temel nedeni, bu özelliklerin yani ahde vefa duygusunun kayboluşundan kaynaklanmaktadır.

Hatta 1.5 milyar nüfusu olduğu söylenen Dünya Müslümanlarının, bugün zelil bir şekilde, emperyal ve Siyonist güçlerin işgali ve tasallutu altında yaşamak zorunda kalmalarının nedeni de, yine Allah'a verilen ahdin gereğinin yerine getirilememesinden kaynaklanmaktadır. Allah'a verilen ahdi ve bu ahdin sorumluluğunu unutan veya gereğini yerine getirmeyen bir toplum, zaten zillet içerisinde yaşamayı da hak eden bir toplumdur. Çünkü ahde vefa duygusunu unutmış bir topluma Allah, rahmet de etmez, merhamet de etmez.

Müslümanlar olarak şu ya da bu nedenle birbirimizin kıymetini bilmez hale gelmiş, ufak tefek hata ve yanlışlarımızdan dolayı Fetih Suresindeki (48/29) ayeti tersine çevirerek birbirimize karşı şedid yaklaşabilmekteyiz. Yıllardır birlikteliğimiz, kardeşliğimiz, bir arada, bir takım zorluklara omuz verişimiz, bazı tehlikelere birlikte göğüs gerişimiz hemen çabucak unutulabiliyor ve yapılan küçücük bir hata bile büyütülerek bölünmeler/parçalanmalar ve vefasızlıklar yaşanabiliyor. İşin üzücü tarafı bu kadarla da kalınmıyor, ilişkilerde selam sabah da kesilerek birbirine adeta düşman hale gelinebiliyor. Kardeşlik, Müslümanlık, cemaat, ahid ve bu konudaki Allah'ın diğer emirleri bir çırpıda unutuluyor! Birbirimizin hatalarına ve yanlışlarına karşı mensubu olduğumuz din, gece gibi olmamızı emrederken, bunları açığa çıkarmayı, aleyhte kullanmayı bir marifet haline getirmektedir.

İşin üzücü tarafı bu kadarla da kalınmıyor, ilişkilerde selam sabah da kesilerek birbirine adeta düşman hale gelinebiliyor. Kardeşlik, Müslümanlık, cemaat, ahid ve bu konudaki Allah'ın diğer emirleri bir çırpıda unutuluyor! Birbirimizin hatalarına ve yanlışlarına karşı mensubu olduğumuz din, gece gibi olmamızı emrederken, bunları açığa çıkarmayı, aleyhte kullanmayı bir marifet haline getirmektedir. Evet, ne yazık ki, ahde vefa ve bunun gerektirdiği bu güzel özellikler, bu güzel hasletler hep sözde kalmış, nedense Müslümanlar arasında bir türlü pratiğe aktarılamamıştır! Sanki bu özellikler sadece o 'Örnek Kur'an Nesli'

Müslümanlar olarak şu ya da bu nedenle birbirimizin kıymetini bilmez hale gelmiş, ufak tefek hata ve yanlışlarımızdan dolayı Fetih Suresindeki (48/29) ayeti tersine çevirerek birbirimize karşı şedid yaklaşabilmekteyiz. Yıllardır birlikteliğimiz, kardeşliğimiz, bir arada, bir takım zorluklara omuz verişimiz, bazı tehlikelere birlikte göğüs gerişimiz hemen çabucak unutulabiliyor ve yapılan küçücük bir hata bile büyütülerek bölünmeler/parçalanmalar ve vefasızlıklar yaşanabiliyor. İşin üzücü tarafı bu kadarla da kalınmıyor, ilişkilerde selam sabah da kesilerek birbirine adeta düşman hale gelinebiliyor. Kardeşlik, Müslümanlık, cemaat, ahid ve bu konudaki Allah'ın diğer emirleri bir çırpıda unutuluyor! Birbirimizin hatalarına ve yanlışlarına karşı mensubu olduğumuz din, gece gibi olmamızı emrederken, bunları açığa çıkarmayı, aleyhte kullanmayı bir marifet haline getirmektedir.

sahabenin özellikleriymiş, bizleri hiç ilgilendirmiyor-muş gibi geliyor. Oysa bir zamanlar bu güzel özellikler, ümmeti kıyama kaldırmış ve yeryüzünde İslam'ın anlatılmadığı/ulaştırılmadığı -neredeyse- bir karış toprak parçası bile bırakılmamıştı.

Yeniden ümmet olarak ayağa kalkmamız, ancak sorumluluklarımızı hatırlamak ve ahdimize sadık kalmakla mümkün olabilir. Bunun gereği olarak da, birbirimize karşı müsamahakâr ve kâfirlere karşı ise şedid olmak durumundayız. Oysa bugün bizler, kâfirlere, müşriklerle gösterdiğimiz tahammülü, sabrı ve hoşgörüyü, bir kardeşimize gösteremez hale gelmişiz. Bu nedenle bizlerin, bugün, Müslümanlar olarak başımıza gelen musibetlerden dolayı kızmaya, hayıflanmaya hakkımız hiç yok! Gerçi, artık zaten kız(a) mıyoruz da! Tepkilerimiz gittikçe azaldı, sıradanlaştık, neredeyse münkerle hatta küfürle, şirkle yan yana, iç içe yaşar hale geldik. Her şeye, her düşünceye müsait; öyle de olur, böyle de olur bir hale geldik/getirildik! Allah'ın

gönderdiği dini değil de, başka bir din bize dayatıldı, kimilerimiz de ufak tefek tepkilerden sonra bu yeni nevezuhur dini -Allah korusun- kabullenir hale geldik. İçinde yaşadığımız bu hale kızanlarımız, tepki gösterenlerimiz de, çoğunlukla suçu ya Siyonistlere ya da emperyal kâfir güçlerin üzerine atarak kızgınlığımızı gidermeye çalıştık. Bu eli kanlı katiller guruhunun hiç günahı yok demiyorum, elbette ki vardır; ancak bilinmelidir ki zaten bu, onların görevidir. Ama bütünüyle de suç bunlardadır diyerek rahatlamaya hiç birimizin de hakkı yoktur. Vurulacak ensemiz, Malik Bin Nebi'nin deyişiyle 'sömürülmeye müsait olma' halimiz yoksa bir tarafa vurulduğu zaman

diğer yanağımızı çevirmiyorsak bu kâfirler güruhu, bırakın topraklarımızı işgal etmeyi yanımıza bile yaklaşmazlar. Bugün topraklarımız, yani bütünüyle İslam coğrafyası işgal altında ve yangın yerine dönmüşse, biraz da –belki de çoğunlukla- suçu kendimizde aramalıyız.

Ahde vefa göstermek, bize yapılan iyilikleri unutmamak akidemizin bir gereğidir. Bu, tercihimize de bırakılmamıştır. Bunu yapmadığımız zaman, bilmeliyiz ki yapmadığımız oranda sorumluyuz ve mahşer günü bundan dolayı da hesaba çekileceğiz. Rabbimiz Mü'minlerin özelliklerinden bahsederken "Onlar ahdini yerine getirirler ve verdikleri kesin sözü (misakı) bozmazlar" "Yine onlar, Allah'ın sürdürülmesini emrettiği ilişkileri sürdürürler. Rabblerinden korkarlar ve kötü hesaplaşmadan ürkerler." (Ra'd,13/20-21) buyurmaktadır.

Allah'a verdiğimiz ahid, sadece ve sadece kendisine ibadet etmemizi ve bu ibadete hiçbir gücü, hiçbir otoriteyi ortak etmememizi emretmektedir. Hayatımızın her anını, yapacağımız her işi, atacağımız her adımı ve kuracağımız her ilişkiyi –velev ki aleyhimize bile olsa- bu kulluk bilinciyle yapmamız gerektirmektedir.

Allah'a verdiğimiz ahidde kula kulluk yoktur. Tam tersine Rabbimiz, yeryüzünün hiçbir yerinde kula kulluğun en küçük emaresi bile kalmayınca kadar mücadele etmemizi emretmektedir. Nitekim 'din yalnız Allah'ın oluncaya ve fitne yeryüzünden kalkıncaya kadar mücadele edin' ayeti de bunu buyurmaktadır.

Allah'a verdiğimiz ahid, kardeş olmamızı, ilişkilerimizi kardeşlik temeli üzerine kurmamızı emretmektedir. Tıpkı, 'Ensar ve Muhacir' kardeşliğinde olduğu gibi. Zaten 'Ancak Mü'minler kardeşler' ayeti de bunu emretmektedir. Allah'a verdiğimiz ahdin bir gereği olarak, her türlü farklılığımıza rağmen ve dünyanın neresinde yaşıyor olursak olalım birbirimizi kardeş bilmek ve gereğini yerine getirmekle mükellefiz. Bir Hadis-i Şerif'te de Allah Resulü şöyle buyurmuştur; İman etmedikçe cennete gidemezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız." Kırgınlıklarımızı, husumetlerimizi, kavmî, mezhebî farklılıklarımızı bir tarafa bırakarak kardeş olmak ve kardeşçe davranmak Allah'a verdiğimiz ahdin bir gereğidir. Bu, iman etmiş olmamızın, sahip olduğumuz akidenin de bir gereğidir.

Allah'a verdiğimiz ahid, ümmet olmamızı emretmektedir. "Ve işte bu sizin ümmetiniz bir tek ümmet ve ben de sizin Rabbinizim. Öyle ise ben-

den sakının." (Zümer,23/52) ayeti bunu teyid etmektedir. İslâm dini, bir ümmet dinidir. Ümmetçi olmak, vahdeti gerçekleştirmek, ihtiyarî değildir, tersine şer'î bir sorumluluk, akidevî bir gerekliliktir. Bu, "Ben Müslüman'ım" diyen hiç kimsenin vazgeçmeyeceği, erteleyemeyeceği bir sorumluluktur. Ancak bu gerçekleşti(rildi)ği zaman, Müslümanlar, Allah'a verdikleri ahdin gereğini yerine getirmiş olurlar.

Allah'a verdiğimiz ahid, gıybeti, dedikoduyu, tecessüsü, suizanni, alaya almayı, lakab takmayı yasaklamaktadır. Müslümanların, Allah'a verdikleri ahidi düşünerek, bu kötü özelliklerden uzak durmaları gerekmektedir.

Eğer ben Müslüman'ım diyen insanlar, -gerek Allah'a ve gerekse birbirlerine verdikleri ahidlerinin gereğini yerine getirmiş olsalardı, bugün İslam dünyasında devam eden insanlık dışı işgal ve istilalar devam etmezdi; Mısır'da darbe, Suriye'de her gün çoluk, çocuk ve kadın demeden bir katliam gerçekleştirilemezdi. ABD de kılcal damarlarımıza kadar bizi ya da hiçbir İslam toprağını sömüremezdi. Siyonist İsrail de, bir hançer gibi bağrımıza saplanamazdı. Çünkü dünyanın neresinde olursa olsun ben Müslüman'ın diyen herkes, bu işgal ve istilalara karşı yekvücut halinde mücadele etmeyi ahidlerinin bir gereği olarak bilirlerdi.

O halde, bugün, bu vesileyle tekrar yeniden Allah'a olan ahdimizi hatırlayalım ve bu ahdin gereğini yerine getirmek için çaba gösterelim. Bu ahdin gereği olarak kendi aramızdaki ilişkilerimizi de yeniden gözden geçirelim; Irak'taki, Suriye'deki Müslüman kardeşimiz olduğu gibi dünyanın en ücra köşesindeki Müslüman'ın da kardeşimiz olduğu bilinciyle, onların başına gelen bir musibet bizim de başımıza gelmiş gibi acısını, sıkıntısını duyalım.

"Müslümanların derdini dert edinmeyen, bizden değildir."

"Müslümanlar bir vücudun azaları gibiydi, azalardan birisi acıdığı anda bütün vücut onu hissedecektir."

"Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yarımsız bırakmaz. Mü'min, mü'min için bir binanın tuğlaları gibidir. Onlar birbirini tamamlarlar."(Riyazussalihin)

"Rabbimiz, bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi başıyla ve kalplerimizde iman etmiş olanlara karşı bir kin bırakma. Rabbimiz, gerçekten sen, çok şefkatlisin, çok esirgeyicisin." (Haşr, 59/10)

Andola! Şahidin Aziz Kanına, Şerefli Nişanına!

Fatih PALA

Direndikçe direniyor, bilendikçe bileni-
yor dünyamız, coğrafyamız. Her ya-
nımızda, zulümatın kara elleri, çirkin
ve çirkef esareti. Olanlar oluyor, canlar yanıyor,
kanlar akıyor. Mazlumlar, dünya gündeminde.
Zalimler, karanlık hesabında. Yalnız Allah için
yaşanır ve ölüm de yine yalnız onun için olur,
hakikatinin destanı yazılıyor hece hece, şehir
şehir.

Kurbanlar veriliyor bir bir. Devriliyor mü'min
yüreklere korku duvarları. An be an dirilen
kıyam, aslî kıvamına eriyor ve kâfirlerin zih-

nini kemiriyor. Yaşamayı öğretenlerin verdiği
dersleri, ancak nasıplılar alıyor, anlıyor. Dünya
tutuşmuş yanıyor, kavruluyor. İnsanlar, günle-
rine bin bir umutla doğuyor. Uyuşmuş sineler,
toprağı kırmızıya bulayan bedenlerin düşüşüyle
doğruluyor.

Kazanmak için, önce canından, malından
ve dünyasından vazgeçmeyi kabul görenlerin
yürüyüşüne şahit oluyoruz. Şehadet tacına
oynayanların, can atanların, gönül bağlayan-
ların sahasıdır Mısır, Suriye, Filistin, Irak, Çe-
çenya...

**Asmaa el Beltagy
(1996 - 2013)**

Kardeşlerimiz, ehl-i küffarın, ehl-i zulmün, ehl-i şirkin ve ehl-i fesadın dünyayı sevmesinin kat kat fazlası bir iştiaqla ölümün, yani vuslatın, yani hürriyetin sevdasında.

Tarih, hiç olmadığı ve hiç görmediği kadar kardeşlerinin yanında, zulmün ve zilletin karşısında olarak, günlerini şafağa ayarlamışların şahitliğinde.

Toprak, hiç tatmadığı ve koklamadığı kadar bardaktan boşalırcasına serpilip de gelen, fışkırıp da, haykırıp da gelen sıcak ve tazecek kanların ev sahipliğinde.

Arş, zafere müjde, sevince katık olacak rahmetin habercisi rüzgârlarını, yeryüzünün hasretli bağrına salıvermek için yaşayacağı en yoğun sabırsızlıkta.

Ve arz, ruhsuzları, nursuzları, onursuzları taşımanın, onlara katlanmanın, onlardan kurtulacağı zamanı beklemenin ağır mı ağır yorunluğunda.

Şahit kılıyor canlarını şehitler, âlemlerin cümlesine. Cehennemi yurt edinmişlere ve yurt edinmişliklere, asla unutamayacakları, unutmaya fırsat bulamayacakları devasa bir heyelan getiriyorlar; haberleri yok nar sahiplerinin! Hangi hızla atacağını şaşırmış kalplerin sahibi olan bu yüce ruhların önünde, kim, nasıl ve ne cüretle duracak? Zaman akacak, hesap akacak, insan akacak ve zulmün boğazına boğazına, aklına aklına çelikten kırılmak bilmez prangalar

vurulacak... Sürülecek, sürüklenecek zalimler...

Direnış, uyanış da getirir beraberinde. Öyle bir iksir sahibi ki direniş, kilometreler ötesindekilerin uykusuna hançer saplamakta. Sanmakta mıdır ki zalimler, dünya susacak, mü'minler pusacak... Direnişin haklı çocukları öfke adına, hınç adına ne varsa kusacak lanetli yüzüne zalimin, kâfirin, alçağın ve alçalmışlığın.

Ama andola, şahidin aziz kanına. Andola, şerefli nişanına. Andola, korkusunu korkusuzluğa bırakana. Andola, vahyin muradınca yaşayana. Andola, ayetleri başından sonuna kadar kuşandıkça kuşanana. Andola, on yıllar önce doğan bir davanın, bir hareketin sancağını tatlı mı tatlı canı pahasına yere düşürmeyene. Ve andola, zulme razı olmayana, meydanları doldurana, sesini haklılar payına zalime duyurana.

Zafer yakın, vakit yakın, yaklaşıyor yaklaşmakta olan. Söküyor şafak, doğuyor güneş ve geliyor vahyin doğurduğu, emzirdiği, büyüttüğü ilahi bahar... Arzın mimarları, arzın ufkunu ölümlerden ömürlere taşımaya koyulmuşlar bir kere iklim iklim. Kaçacak delik arasın, kapkara zamanların karanlık benizli zehir zemberek zavallıları. İşte o gün, işte bugün aydınlık karanlığa galebe çalacak. Nur, zulümden iz bırakmayacak. Özüne ve sözüne dönmüş olanlar hürriyet marşlarını gür bir avazla haykıracaklar kıtalardan kıtalara: "Ehi ente hurrun vera essudud/ Kardeşim parmaklıklar ardında olsun da sen özgürsün!"

Çanakkale ve Ümmetin Hali

Ayşe Hümeyra DEMİREL

1 7. Alay Komutanı Yarbey Hasan Bey, askerleriyle birlikte ilerliyordu. Bu vaziyette Kilitbahir köyünün ortasındaki meydan çeşmesine kadar geldiler. Çeşmenin önünde Yarbey Hasan Bey'in dikkatini bir şey çekti, Üzeri yara bere içerisinde kalmış ve tüyleri dökülmüş bir köpek, su içmek için çeşmeye yanaşmaya çalışıyor, onun bu perişan halini görenler taş atarak köpeği çeşmeden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Yarbey Hasan Bey bu duruma çok üzüldü, atından indi köpeğin üzerindeki yaralara aldırmadan onu kucağına aldı ve çeşmenin yanına götürdü. Hayvana su içirdi, yaralarını temizledi. Ardından karnını doyurdu ve köpeği alarak yoluna devam etti. O günden sonra köpeği yanından ayırmadı. Adını da Canberk koymuştu. Canberk kısa zamanda tüm Mehmetçiklerin dostu olmuştu. Türk askerleriyle beraber siperden siperle atlıyordu. Tüyleri yenden çıkmış, yaraları ise tamamen iyileşmişti.

Askerler soruyorlardı Hasan Beye. "Komutanım, bu köpeğe neden bu kadar alâka gösteriyorsunuz?" Cevap; "Yüce Allah'ın kıyamette bu köpeğe neden merhamet etmedin, demesinden korkuyorum!" diyordu.

11 Temmuz günü şiddetli siper çarpışmaları ile başladı. Fransızlar taarruza kalktılar. Mehmetçik zorlansa da bu akını püskürtmüştü. Derken bu kez de Mehmetçik taarruza geçti ve düşmanı saklandıkları siperlerinden attılar. Düşman geri siperlere doğru kaçmaya başladı.

Ortalık Fransız askerlerinin cesetleri ile doluydu. Mehmetçiklerin kimi, yaralı olan arka-

daşlarına yardım etmeye çalışırken, kimileri de şehit olan arkadaşlarını defnediyorlardı. Yarbey Hasan Bey de (Savaşın önce Kaymakamlık yapmakta idi.) askerlerinin arasında onların bu çalışmalarını izliyor, gerekli emirleri veriyordu. O sırada bir Fransız askeri dikkatini çekti. Ölü gibi boylu boyunca yatan askerde hafif bir kıpırdanma olmuştu. Hasan Bey askerin yaralı olduğunu düşündü. Eğer yaralı ise hemen yardım edilmeliydi. Osmanlı askeri, düşmanı bile olsa yardıma muhtaçsa ona yardım elini uzatmasını bilirdi. Çanakkale Savaş Hatıraları bunun yüzlerce örneği ile doludur. Yarbey Hasan Bey de inancından aldığı bu ahlak ve merhamet hissiyle, yerde yatan Fransız askerine doğru yaklaştı. Yarası var mı diye ona uzanmıştı ki hiçbir yarası olmadığı halde ölü numarası yapan ve bir elinde kamasiyla bekleyen düşman askeri, elindeki kamayı Yarbey Hasan Bey'in göğsüne sapladı. Yarbey Hasan Bey acı içinde yere yığılıvermişti. Mehmetçikler Fransız askerini öldürdüler. Fakat geç kalmışlardı. Komutanları yerde yatıyor, yarasından oluk gibi kan akıyordu. Yanına yaklaşan askerlerine fısıltı halinde "Allah şahidimdir ki bu Fransız'a kötü bir niyetle yaklaşmadım." dediği duyuldu.

Uzaklardan bir havlama sesi duyuldu. Askerler sesin sahibini iyi tanıyorlardı. Canberk olanca hızıyla oraya geldi ve veli nimetinin o halini görünce hemen yanına çöktü. Sahibinin ellerini yalıyor, kalkmasını istiyordu. Alay imamı geldi ve Yarbey Hasan Bey'in yanında Kur'an okumaya başladı. Daha yeni başlamıştı ki, Yarbey Hasan Bey birden bire, "imam efendi

"la havle vela kuvvete illa billahil aliiyyil azim." duasını 33 kere okuyunuz" dedi. İmam efendi okurken Yarbay Hasan Bey de bunu tekrar etmeye çalıştı.

Artık Hasan Bey'in gözleri buğulanmaya, o güzel çehresi solmaya başlamıştı. Birden silkinir gibi oldu. Gözleri sanki yanındakileri değil de ufku takip ediyordu. Sonra başını yanındakilere çevirmeden, gözleri hâlâ öteleri takip eder bir vaziyette fısıltıyla, "Beni ayağa kaldırınız." dedi. Askerleri, komutanlarının bu son emrine önce tereddüt ettiler. Yarbay Hasan Bey'in ikazıyla koltuklarına girerek kaldırdılar. Üstü başı kan içinde, son anlarını yaşamakta olan Yarbay Hasan Bey, "Eşhedü en la ilahe illallah Muhammedün Resulullah" dedi. Yüzünde derin bir tebessüm oluşmuştu. Ve bu vaziyette iken dudaklarından şu sözler döküldü: **"NİYE ZAHMET BUYURDUNUZ YA RASULULLAH"**

Bu ifadeler Hasan Beyin son sözleri olmuştu. Mehmetçikler toparlandılar ve komutanlarını şehit olduğu yere gömmeye karar verdiler. Canberk de Hasan Bey'in üzerine örtülen bayrağın altına girmiş kıtmir gibi ayaklarının yanına uzanmıştı. Askerler, dualarla Hasan Beyin aziz na'şını kaldırmak isterlerken Canberk'i de kenara çekmek istediler.

Ama Canberk kımıldamıyordu! Velinimeti Hasan Yarbay'ın yanında o da son nefesini vermişti. Önce Hasan Beyi tekbirlerle defnettiler, ardından da ayakucuna Canberk'i gömdüler!

Ne mutlu o komutana ki; "Kâinatın Efendisi" ziyaretine geliyor! Ve ne mutlu o askerlere ki,

Vatan için İslam için çarpışıyorlar ve ölüyorlar!

Bugünlerde İslam coğrafyasında Müslüman katliamları devam ediyor ve Allah resulü **aramıza zahmet buyurmuyor**. Allah Resulü acaba neden aramıza zahmet buyurmuyor? Dün Osmanlı Yemen'den Şam'dan Kerkük'ten Anadolu'dan ümmetle beraber yedi düvel'e (yedi düşman devlet) karşı savaşmış ve galip gelmişti. Bugün İslam ümmetinin birliği bozulmuş, gücünü kaybetmiş, tefrika girmiştir. Mehmet Akif Ersoy bir şiirinde: "Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez. Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez." demiştir. Bu bölünme, parçalanma yüzünden İslam ümmeti sindirilmiş, sömürülmüş ve zillete mahkûm olmuştur.

"Hepiniz toptan Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz birbirinize düşman idiniz de O (c.c), kalplerinizi birleştirdi. İşte O'nun nimetiyle kardeş oldunuz."(Ali İmran, 103)

İslam ümmeti parçalanmış birbirine düşman hale gelmiş, Allah (cc.)'ın nimeti aramızdan kalkmıştır. Ümmet dünya metaini dalmış durumdadır. Böyle bir ümmetin arasına Allah Rasulü(s.a.v) **zahmet buyurmamaktadır**. Allah (c.c) da üzerimize **nimetini göndermemektedir**.

Ümmetin, Allah'ın (c.c) ipine tekrar sarılması ve birliğin kardeşliğin yeniden oluşması dileğiyle.

Cennet Annelerin Ayakları Altındadır

Betül KURMUŞ

Ne güzel söylemiş Nebi "Cennet annelerin ayaklarının altındadır." diye. Annelik... Tarif edilemeyen bir his. O minik şeyin anne rahmine düştüğü andan itibaren kişiye annelik vasfını vermesi. O duyguyu hissettirdiği anda, ben buradayım dediği anda annenin yavrusunu korumak için göstermiş olduğu çaba hiçbir kelimeyle tarif edilemeyen bir duygudur. Artık her yapacağınız şeyi yavrunuza zarar vermemesi için düşünerek, daha dikkatli yapıyorsunuz. Daha yavrunuz doğmadan anne karnında başlıyor annelik. Rabbimin verdiği en büyük nimeti tadıyorsunuz. Anne için hem tatlı hem de zorlu bir yolculuk başlıyor. Cennete girmek için bir vesileyle rızıklandırılıyorsunuz. Bize verilen bu rızık Allah'a hayırlı bir kul, bize hayırlı bir evlat olması için yetiştirecek olan da biz annelerin görevi oluyor. Ona İslam'ın en güzel meyvelerinden tattırmak, imanın güzelliklerini anlatmak ve ona yaratıcısından, Rabbinden, İlahından bahsetmek annelerin en büyük gayesi olmalı.

Düşünmekle bile aklınızın almadığı küçük bir mucizedir bebek. Kimileri Rabbinden gelen bu mucizenin idrakinde olarak ve Nebi'nin zikrettiği hadise

nail olabilmek için onu her türlü zorlukta büyütür ve İslam'a layık, Rabbine layık bir mü'min ve mü'mine olarak yetiştirir. Kimileri ise o masum, saf minicik kalbi şerhlerle doldurur. Henüz küçük diyerek dinden, Rabbinden bihaber olarak büyütür. Büyüdüğünüzde zaten giymeyecek diyerek belli bir ölçü olmaksızın kıyafetler giydirip, kendi doğal güzelliklerinin üzerine yapay maddeler (ruj, oje, kalem vb.) sürerek dışarı çıkarırlar. Ve bu tür tavizlerle o saf kalp, büyüdüğünde İslam'dan ve Rabbinden uzak bir kalp olur. Bu konuyla ilgili Rasulullah(s.a.v.) şöyle buyuruyor: "Her çocuk İslam fıtratı üzere doğar, sonra onu terbiye eden ana-baba Yahudi iseler Yahudi ahlakıyla, Hristiyan iseler Hristiyan ahlakıyla,

atesperest iseler Mecusilikle ahlaklandırır."(Buhari). Yavrularımız bizim aynalarımızdır. Onlara bir şey öğretmek istediğimizde özellikle İslami bilgilerde kızarak, yap diyerek değil de hiçbir şey söylemeden yanlarında uyguladığımızda hemen öğreneceklerdir. Bizler İslam fıtratı üzere olan anneler olursak yavrularımız da o fıtrat üzere büyürler.

Onlar henüz kalplerinde hiçbir günah tohumunun yeşermediği tertemiz çiçeklerdir. Biz anne ve babalar o çiçekleri kok-

**Yavrularımız büyüüp akıl ba-
liğ olduklarında artık yapmış
olduğun hatalar senin deyip,
doğru ve yanlış anlatmadan
İslam'dan bihaber olarak ya-
şamalarına izin vermemeliyiz.
Onların yollarını aydınlatıp
önlerine çıkan hatalarda hep
onlara rehber olmalıyız. Çeşitli
tavizlere sebep vermeden hak-
kı Rabbimizin emrettiği şekil-
de öğretmeliyiz.**

lamaya bile kıyamayız. Tek isteğimiz o çiçekleri soldurmadan hep temiz ve taze kalmalarını sağlamaktır. Bunu da Rabbin bize verdiği merhamet ve sevgi duygularıyla yapmaya çalışırız. Büyüdükları zaman bile etrafın o çiçeklere zarar vermemesi için daima onları sular, özenle bakarız. Bu çiçeklerin etrafa iman tohumları saçmaları için onları hiçbir zaman iman

çizgisinden, Rabb korkusundan ayırmamalıyız. Yavrularımız büyüyüp akıl balığ olduklarında artık yapmış olduğun hatalar senin deyip, doğru ve yanlış anlatmadan İslam'dan bihaber olarak yaşamalarına izin vermemeliyiz. Onların yollarını aydınlatıp önlerine çıkan hatalarda hep onlara rehber olmalıyız. Çeşitli tavizlere sebep vermeden hakkı Rabbimizin emrettiği şekilde öğretmeliyiz. Kızlarımıza daha yaşları küçük, önce bir okullarını bitirsinler, ilerde nasılsa o renklerde üstler, eşarplar takamayacaklar deyip tesettürü yarım bir şekilde öğretmek annenin en büyük hatasıdır. Çünkü yarım bir tesettür yarım bir ahlakı, yarım bir iman teslimiyetini ve yarım bir hayâyı doğurur. Onlar bu şekilde yetiştiklerinde, yarının anneleri olduklarında imanı tam anlamıyla yaşayacak yavrular kalmayacak. Erkek evlatlarımıza da öğreteceğimiz en önemli

Çocuklarımıza İslam bilincini aşıladığımızda karşımızda bize saygı duyan, bizi seven bir evlat buluruz. Bu göreve de en uygun olan görevi hakkıyla yerine getirdiğinde cennetin ayaklarına serildiği, hakkı ne yapılırsa ödenmeyen annelerdir.

şey hayâdır. Çünkü hayâli bir erkek daima gözünü ve elini haramdan korur. Onlara daha ilköğretim yaşlarında bayanların olduğu yerlerden mümkün mertebe geri tutmalıyız. Bayanların bulunduğu ortamlara girerken müsade isteyerek girmelerini sağlamalıyız. İşte böyle hayâli yetişen bir erkek hem annesine saygı ve sevgi gösterir hem de eşine.

Çocuklarımıza İslam bilincini aşıladığımızda karşımızda bize saygı duyan, bizi seven bir evlat buluruz. Bu göreve de en uygun olan görevi hakkıyla yerine getirdiğinde cennetin ayaklarına serildiği, hakkı ne yapılırsa ödenmeyen annelerdir.

Anneler! Rabbim bize bu görevi en kolay şekilde yapmayı nasip etsin. Cennette o temiz çiçeklerimizi koklamayı nasip etsin. Bizi eşimiz ve evlatlarımızla birlikte Naim cennetlerinde, Adn cennetlerinde buluştursun bizi. İnşallah...

"Biz insana ana-babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Çünkü annesi onu nice sıkıntılara katlanarak taşımıştır. Sütten ayrılması da iki yıl içinde olur. Önce bana, sonra da annem bana şükret diye tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş ancak banadır."(Lokman/14)

Gardiyanlar ve Mahkûmlar

Bekir TOK

Bir hapishane hayal edelim. Bu hapishanenin mahkûmları söylenildiğine göre çok şanslı. Çünkü başka hapishanelerde gardiyanlar onlara hiç sorulmadan başlarına atanırken burada hapishane müdürü onlara gardiyan seçme hakkı sunmuş. Yani her mahkûm başlarında duracak gardiyana oy veriyor, sonra seçilen kişi başlarına gardiyan oluyormuş.

Tabi herkes öyle çıkıp gardiyan olarak seçilemezmiş haliyle. Bir kere gardiyan olabilmek için öncelikle hapishane kurallarını kabul etmek gerekiyormuş mesela. Zamanında dışarıda yaşayan bu mahkûmları dedelerinin zamanında buraya tıkan adam saygıyla anılmalıymış. Hapishane özgürlük, asıl hürriyet ise kölelik, zorbalık olarak kabul edilmeliymiş. Hapishane müdürünün istediği gibi biri olmak gerekiyormuş. Ha bunun dışında biraz ellerde dolaşan ve gerçek özgürlüğün anlatıldığı kitaba saygılı olmak, iyi huylu olmak, mahkûmlara daha iyi hizmet sunmak ve onlara güzel davranmak gibi özellikler taşıyabilirmiş gardiyan olacak kimseler. Hatta gardiyan seçiminde genelde bu özelliklere sahip olanlar tercih edilirmiş.

Mahkûmlar da kendi aralarında farklı farklı düşüncelere sahiplermiş. Mesela en büyük orana sahip bir topluluk şöyle söylemiş: "İyi gardiyan seçelim ki artık evimiz olan bu mekânda daha iyi hizmet görelim, ağzımızın da tadını bozmayalım." Bu büyük grubun zihnine artık esaret iyice işlemiş. Dedeleri zamanında konuldukları bu hapishanede doğan bu zümre, artık dışarı diye bir yer olduğuna inanmıyorlarmış bile yada çıkacak şanslarının olabileceğine...

Bazı mahkûmlar iyi gardiyan seçmenin kendilerine yarayacağını, dışarı kaçma hayallerini kolaylaştıracağını zanneder, bazen kendileri gardiyan olmayı arzular, bazen de içlerinden arkadaşlarını gardiyan aday yapıp desteklerlirmiş. Oysa bu grup da bu düzeni anlayamamış. Bir kere kuralları gardiyan değil, hapishane müdürü koyarmış haliyle. Sonra hapishane müdürü kendisi gibi düşünmeyen hiç kimseyi gardiyan yapmazmış. Gardiyan olacak kimseleri de kendi sistemine göre eğitir, sonra başa getirmiş. Mahkûmların içinden çıkmış gibi görünen iyi huylu gardiyan, esaret altındaki bu insanları daha güzel uyutur, hapishane düzeninin masallarını yutturmak için daha güzel bir koz olarak kullanılmış. Hapishane müdürünün iyi huylu gardiyanın başa geçmesiyle ilgili bir problemi yokmuş zaten. Hatta sevinirmiş bile, çünkü iyi huylu gardiyan seçenek olarak sunulunca, gardiyan seçme işine katılan esir sayısı artıyor, böylece mahkûmiyetlerini kendi kendilerine tes-cillemiş oluyorlarmış. Çünkü eğer başlarında gardiyanın meşru olduğunu düşünüyorsa bir kişi, otomatik olarak esaretini de meşrulaştırmış olurmuş. Zaten iyi huylu gardiyanlar sayesinde bu sistemin doğru, bu hapishanenin yaşanması gereken yegâne yer olduğuna inananların sayısı da gittikçe artıyormuş.

Bazı mahkûmlar da hapishanenin bu uyutan sistemini basiretleri ile anlamışlar. Çünkü özgürlüğe çağıran kitaplarını çok iyi tahlil edebilmişler. Zamanında önder olarak kabul ettikleri şahsın esir hayatından insanları özgürlüğe nasıl çıkardığını çok iyi anlamışlar. O şahsın ne gardiyanlarla bir işi olmuş, ne de çok parlak gibi görünen gar-

diyan olma teklifini kabul etmiş. Bu mahkûmlar, kendilerine sunulan hapishane duvarlarındaki göz boyayıcı ekranları kapatıvermişler. Çünkü o ekranlarda hapishane düzeninin reklamı yapılmakta, buranın asıl özgürlük yurdu olduğu her gün belki kırk kere anlatılmakta, sürekli hürriyetten esarete yani bu hapishaneye dedeleri zamanında süren kişi övülerek, putlaştırılarak anılmaktaymış. Hatta işin hiç de farkında olmayan bazıları bu adam için saygı duruşuna durur, o adamı severlermiş. Günde kırk defa ekranlarda anlatılan bu yalanlar nitekim mahkûmların da bu saçma düşünceleri benimsemesini kolaylaştırıyormuş. İşte bahsettiğimiz bilinçli mahkûmlar, özgürlüğün ne gardiyan olmakla, ne de gardiyan seçmekle olmayacağını bilip, ona göre tedbirlerini alan kimselermiş. Çünkü gardiyan olduklarında, hapishanenin esaret ilkelerine yemin edecek, müdürün her türlü pis işine alet olacak, hatta kendi kardeşlerine zamanı geldiğinde kırbaç sallayacaklarmış. O yüzden gardiyan seçmenin de bu esaret sistemini onaylamak olduğunu bilirlermiş. Bazıları onlarla dalga geçip, özgürlük olarak andıkları yerin nerede olduğunu sorarlarmış. Sormaları da doğal, çünkü mahkûm olarak doğan ve hayatları boyunca mahkûm olarak yaşayan bu insanlar, hayatları boyunca özgürlüğe çağıran kitabı ellerine almamışlar, vahiy olarak duvarlarına asılan ekranları kabul etmişler.

Durum bundan ibaret dünya hayatında da. Özellikle de günümüz ahir zamanda. İnsanlar, özgürlüklerin sistemi İslam'ın örnekliğine görmeden iman edememenin şaşkınlığını yaşamaktalar. Çünkü mahkûm doğmuşlar, mahkûm büyümüşler ve İslam'ın örnekliği hikâyelerde sınırlı kalmış. Gardiyanlardan dinlemişler insanlar arası ilişkilerde ahlak nasıl olmalı. İslam'ı sadece ellerine geçirdikleri kitaplarda okumuşlar, yani dışarısını, yani hürriyeti.

Ahir zamanda insanlara en büyük put olarak sunulan bu "gardiyan seçme sistemi"nin de özeti bu olsa gerek. Eğer anlatıldığı gibi gerçekten bu sistemde, o sınırlar içerisinde yaşayan herkesin söz hakkı olsa bile söz hakkını Allah'a değil de insanlara veren bu batıl sistem insanlara nefislerini Allah'a ortak koşturur. Oysa işin pratiğinde; söz hakkı, elebaşı birkaç kodamana ait. Ne mahkûmlara ait, ne de gardiyanlara... Söz hakkı hapishane müdürlerine yada daha derinlerde yeryüzünde azgınlaşan gizli ellere ait. Allah'a rağmen insanlara nasıl yaşayacaklarını dayatan tağutlara.

Demokrasi diyorlar bunun adına. Kimileri "biz bu sistemi sadece halkın kendini yöneten kişiyi

seçmesi olarak anlıyoruz, ya değilse sistemimiz yine şeriat olacak" diyebilirler. Ancak bir şeyi unuttuklarının farkında olmadan: Onlar bu yüce hedefe, hapishane müdürünün emri altında gardiyan olup mahkûmlara kırbaç sallamayı kabul ederek başlıyor. Yani daha başta imandan taviz vererek işe başlanılıyor. Çünkü gardiyan olabilmek için hapishane müdürünün şirk sisteminin askeri olmaya dair yemin şartı var. Niyetleri istedikleri kadar halis olsun, Seyyid Kutub'un dediği gibi: "Şerefli bir hedefe alçak bir yöntemle ulaşamaz."

Demokrasi diyorlar bu alçak puta. Keşke Mekke'dekiler gibi bir şekli olsa, bir cismi olsa. Ama bu alçak put şekilden şekle giriyor. Yeryüzünde her türden her inançtan adamın diline pelesenk olmuş. İslâmi hareket diyerek kendini tanıtan grupların liderleri bile her sözüne "demokrasi putu"nun adını anarak başlıyor, besmeleler unutulmuş vaziyette. Hayatın her alanında karşımıza çıkıyor artık bir din haline geldiğini haykırırcasına. İnsanlar kendi aralarında bir temizlikçi seçeceklerinde bile devreye giriyor demokrasi. İki kişi kavga etmeye görsün, uydurma hukuk kanunu devreye giriyor: "demokrasi ve insan hakları". İnsanlar bu putun gölgesi altında yaşıyor, bu putun normlarına göre ilişkilerini düzenliyor.

Demokrasi adını vermişler bu hain puta. Kendi ırklarının haklarını koruyan "insan haklarının garantörü" ama Müslüman halkların da azraili olmuş. Bu putun hakimiyetini yaymak için askerlerinin girdiği topraklardan bu halis muhlis niyetlerinin karşılığı olarak, petrol, değerli taşlar ve madenler lütfeder kullarına. Kendi halkının hakkına sahip çıkan bu put, kendisine değil de Allah'a kul olanları acımadan katletmeyi emreder.

Besmeleyle başla sözüne. Allah'ın adını an, O'nun lütfünden iste. Önce tebliğ et. Rasulullah'a (s.a.v)'e gelen krallık teklifinin bir benzeri bu günkü "partini kur, düşünceni özgürce savun" teklifine taviz verme. Çünkü o gün gelen krallık teklifi de, bugünkü başkanlık teklifi de gardiyanlıktan başka bir şey değil unutmama. Bu teklif, aslında bu alçak putun sana tebliği. Sen bu aşağılık putun kullarına İslam'ı tebliğ et ve Rasulullah'a da teklif edilen "bir sene sen bizim putlarımıza tap, bir sene de biz senin tanrına tapalım" teklifinin bir benzeri "sen demokrasiye saygı göster, biz de İslam'a -bize dokunmadığı kadarıyla- saygı gösterelim" diyen günümüz müstekbirlerine Muhammedi tavrıyla da ki:

"Sizin dininiz size benim dinim bana".

Hata'nın Götürdüğü Yer

Ayfer TOPRAK

İnsanı insan yapan özelliklerden biridir hata yapmak.

Bu hatalar basamaklar gibidir, kimilerini yukarılara taşır kimilerini aşağılara...

İnsanı geliştiren unsurlardan biri de hataları algılayış biçimidir. Hatalarına "beni küçültüyor" diye bakanlara karşın "beni büyütüyor" diye bakanlardır etkili insanlar. Hatalarından ders alanlar, hatalarını telafi etmeye çalışanlar ve hatada ısrar etmeyenlerdir. Onlar hataya gözlerini kapamayan, kulaklarını tıkamayanlardır. Akıllarını hatalarını ört pas etmek için kullanmayanlar, yüreklerini hataları ile karartmayanlardır. İlişkilerini hataları ile sarsmayan, mutluluklarını yanlışlarının kurbanı yapmayanlardır. Hatalarının yükünü başkalarına atmayan, suçlu aramayan, yanlışla yanlışla savunmayanlardır. Hatalarını sırtında taşımayan, gelişime engel kılmayanlardır.

Hataya gözlerini kapamayanlar...

Kişinin hatalarında ısrar etmesi gülde dikenlerin çoğalmasına benzer. Gülü tutmaya çalıştıkça dikenlerin birinden biri batacağı eline. Kişinin kanayan eline bakıp da buna sebep olana bakmaması gibidir, hayatındaki sorunlara bakıp da bu sorunlara sebep olan hatalarını görmezden gelmesi. Etkili insanlar elleri kanadığında buna sebep olan dikene bakarlar, edilgen insanlar ise kanayan parmaklarını saracak birini beklerler.

Kulaklarını tıkamayanlar...

Bazen kişi hatasını fark edemez de kendisini uyaranlar olur. Etkili insanlar; eleştirileri dikkate alırlar, dinlerler ve değerlendirirler. Bu eleştiride kendileri için faydalı bir mesaj varsa onu alırlar, faydasız olanı atarlar. Gelişimlerine katkı sağlayan her eleştiriyi nimet olarak görürler, eleştireni de... Böylece eleştirene teşekkür ederler. Eleştiriyi nimet nazarında bakmak etkili insanların özelliği iken eleştiriden kaçınmak edilgen insanların yaptığıdır. Onlar eleştirilmeyi bir zafiyet olarak

algılar ve ondan hoşlanmazlar, çoğu zaman kulaklarını tıkamayı tercih ederler.

Akıllarını hatalarını ört bas etmek için kullanmayanlar...

Hatayı insan olmanın bir parçası olarak kabul etmeyenler hatalarından ders almak yerine onu ört bas etmeyi tercih ederler. Onlar mükemmeliyetçilik tuzağına yakalanmış olduklarından hatalarını yakıştıramazlar kendilerine, kabullenmek istemezler, çirkin bulurlar hata yapan bir insan olmayı. Asıl çirkin olan, insan olmak yerine mükemmel olmak zannıdır. İnsanın tekâmül sürecinde gelebileceği en üst seviyeye gelebilme gayretidir etkili insanın çabası, yoksa mükemmel olmaya çalışmak değildir. Mükemmeliyetçilik bir tuzaktır, mükemmelliğin peşinde koşanlar, âni kaçırlar, mesajı kaçırlar, hayatı kaçırlar... Kendini mükemmelleştirmeye çalışan insan kendine yakıştıramadığı hatalarını ört bas etmeye çalışırken, gelişimin, mutluluğun, başarının, ilişkinin, hayatın da üstünü örtmüştür farkında olmadan. Hatadan mesaj alarak kendini geliştiren ve hatadan af dileyerek Allah'a yönelen insandır değerli, başarılı, mutlu, kazançlı, etkili insan. Akıl nime-tini bunun için kullanmaktır etkili olmak, değilse hatalarını örtmeye çalışanlar, akıllarını örtülerin altında kalmaya mahkûm edenlerdir.

Yüreklerini hataları ile karartmayanlar...

Hata yapmak değildir, hatada ısrar etmektir yüreği karartan, bile isteye yanlışla devam etmektir. Etkili insanların davranışları ilkeye dayalıdır, ilkeye aykırı bir durumda olduklarını fark ettikleri an hemen durumlarını değiştirmeye, ilkeye uygun hareket etmeye çalışırlar. Edilgen insanların davranışları ilkelerden çok şahıslardan etkilenir. Dolayısıyla çoğunluğun takdir ve beğenisini kazanmak ya da tepkilerini çekmemek için zaman zaman yanlışlıkların içinde yer almaya razı olabilirler. Böylece hem yüreklerini kirletirler hem duygularını, akıllarını, ilişkilerini ve hatta evreni...

İlişkilerini hataları ile sarsmayan, mutluluklarını yanlışlarının kurbanı yapmayanlar...

Hataların da bir mesajı vardır. Ya eksik bir tarafını tamamlar kişinin, ya fark edemediğini fark ettirir, bazen gerilemesi için bir engel, bazen ilerlemesi için bir adımdır... Türlü türlü olabilir mesajları, yeter ki onu anlamaya gönlü olsun kişinin. Mesajları fark etme gayretinde olmayan edilgen kişiler, gayretsizliklerinin bedelini sorun olarak öderler, huzursuzluk olarak, üzüntü olarak... İç dünyalarında yaşadıkları sıkıntı ve huzursuzluk dışarı da yansır ve bundan ilişkileri de etkilenir, işleri de, vb. Mutsuz bir hayatı yaşıyor olmaları mutsuzluğun içlerinde yer edinmesinden, mutsuzluğun içlerinde yer edinmesi de yanlışlarına karşı gösterdikleri tutumdan, yanlışlarına gösterdikleri ciddiyetsiz tutum da mesajları önemsememelerinden kaynaklanmaktadır.

Hatalarının yükünü başkalarına atmayanlar, suçlu aramayanlar...

Kişinin kendi yanlışından dolayı bir başkasını suçlaması, hem kendine hem muhatabına hem ilişkisine zarar vermesidir. Yanlışını kabullenmeyip bundan mesaj almayı reddettiğinde kişi, kendi gelişiminin önüne kendini engel kılmıştır. Gelişimin önündeki engel yapılan hatalar değildir, bu hataları kabullenmemek ve sorumluluğunu üstlenmemektir. Her hata kişiyi biraz daha geliştirecek potansiyeli taşır içinde. Bu potansiyeli heba edenler yanlışlarını kabullenmeyenler, kendilerini temize çıkaranlardır. Kendini temize çıkarmak için bir başkasını suçlayan kişi, çok kez kir bulaştırmıştır üzerine farkında olmadan. Yanlışından dönmemenin kırı, haksız birini suçlamanın kırı, bu suçlamanın oluşturduğu ahlaki kirlilik, akli kirlilik, duygu kirliliği, ... , toplumda ve evrende bıraktığı kırı izler. Velhasıl kişinin yanlışını ört bas edip kendini temize çıkarmak için bir başkasını suçlaması, kirliliğin ta içine batmasıdır.

Yanlış savunmayanlar...

Yanılmak ne kadar insani ise yanlış savunmak da şeytanidir. Kişi yanlış yaptığını bilir ve bile bile yanlışını savunur ise şeytani bir tavır hayatına bulaştırmış olur. Âdem peygamber hatayı savunmamak noktasında örnektir tüm insanlığa, yasak meyveyi yiyip cennetten çıkarıldıklarında Âdem(a.s.) ve eşi itiraf ettiler yaptıkları yanlış, hiç savunmadılar, geçiştirmeye çalışmadılar, bu durumdan dolayı şeytanı suçlamadılar, bahane aramadılar, Rabbimiz dediler, Rabbimiz...

Dediler ki: "Rabbimiz! Biz kendimize zulüm ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz."(A'RÂF-23)

Âdem peygamberin yaptığıydı insani olan, insanın tekâmül sürecinde ilerlemesi için gerekli olan. Bunun dışındakilerin hepsi insana yakışan değildir, yanlış savunmak, bahane bulmak, suçlamak suçlu aramak, bile bile yanlışta ısrar etmek insani değildir. Etkili insanlar ne pahasına olursa olsun insani tavrın önüne, insani olmayı koymazlar.

Hatalarını sırtında taşımayanlar, gelişime engel kılmayanlar...

Hatayı faydaya dönüştürmek bir kabul ile başlar. Kişi yanlış yaptığını kabullenmeden doğruya doğru ilerleyemez. Hatasını kabullendiği kişi yükünü sırtından indirmiştir ve hatta telafi edebildiğinde yükün üzerine basıp bir basamak yukarıya çıkmıştır. Eğer hatayı kabul yoksa o yanlışla devam etmek hayata, sırtında yük taşımak gibidir. Yanlışlar çoğaldıkça taşınan yük artar ve artık taşınamayacak hale gelir. Yük taşımak istemeyenler ve yükünü de bir basamak haline dönüştürüp üstüne çıkarmaya gayret göstermeyenler üçüncü bir yol olarak yükü başkasına atmayı seçerler. "Senin yüzünden", "sen böyle yaptığın için", "sen öyle demeseydin", vb. sıklıkla kullanılan ifadeler bu işlevi görmek içindir. En nihayetinde bunun kimseye fayda sağlamadığı aşikârdır. Etkili insanlar, hatalarını fark ettiklerinde kabul de ederler ve kabul etmekle yetinmeyip onu üzerine basıp yükselecekleri bir basamağa dönüştürmeye çalışırlar. Bu basamaktan çıkabilmeleridir onlar edilgen olanlardan ayıran farklardan bir tanesi...

Etkili insanlar için hatalar,

Peygamberi bir tavır hayata katmaktır,

Yönelmektir Allah'a her hatadan sonra, yaklaşmaktır,

Kalpleri kararmaktan, akli örtülmekten kurtarmaktır,

Yeni bir mesajı fark etmekle büyümektir,

Basamakları birer birer çıkarmaktır,

Sırtlarına yük almak değil yükten kurtulmaktır, Açmaktır kulağını uyanan birine ve uyanan biri için Rabbine şükretmektir,

Kanayan eline bakmaktan vazgeçmektir, diken ve dikendeki gülü görmektir,

İnsani ve şeytani tavrın yol ayırımında Âdem(a.s.)'e doğru yürümektir.

İmtihan

Ahmet Faruk YÜKSEL

Ey Müslümanlar!

Haber verilmedi mi size ölümden.. Hesap gününden?
Ne zaman başlayacaksınız imtihan kağıtlarınızı doldurmaya..
Doğru cevaplarla?
Ne bu tökezleyişiniz çıkmış sorularda?

Biliyorum hava güzel, güneşli dışarıda.
Peki, siz biliyor musunuz bütünlemelerin kaldırıldığını..
Hiç konmadığını?

Hadisenize!
Az gayret!
Zaten gidiş yolundan alacaksınız tüm puanları.

Görmediniz mi erkenden bitirip de çıkanları..
Yahut kağıdı elinden alınanları?
Burada kişiye özel çalışıyor ziller.
Ve herkes çıkamıyor o güzel bahçeye...

"İnsanlar iman ettik demekle hiç imtihan edilmeden bırakılacaklarını ve kolayca cennete ulaşacaklarını mı sanıyorlar? Ne kadar da yanılıyorlar!

Doğrusu Biz, onlardan öncekileri de sınamıştık. Allah böyle imtihan ederek söz ve davranışlarında doğruluktan ayrılmayan dürüst ve samîmi insanları mutlaka seçip belirleyecek, yalancıları da kesinlikle ortaya çıkaracaktır." (Ankebut 2,3)

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Bekir Sağlam Hocamızın annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Uğur Eleman'ın annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Genç Birikim